„Acțiune cu ritm, dialoguri spumoase și emoții profunde dublate de umor."

RT Books Review

Sărută-mă cu foc

SHANA GALEN

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „PUȘTII DIN COVENT GARDEN"

MAI DEMULT L-A RESPINS...

Când ducele de Lennox îl angajează pe Sir Brook Derring, cel mai bun detectiv din Anglia, pentru a-i găsi fiica, Brook intenționează doar să o salveze pe domnișoară și să se întoarcă la viața lui solitară. El trebuie să se ocupe de prinderea celor mai duri infractori din Londra în fiecare zi a săptămânii; cu siguranță ar trebui să poată suporta să-și revadă prima iubire – fata perfectă care i-a frânt inima...

ACUM VIAȚA EI DEPINDE DE EL

Lady Lillian-Anne Lennox a făcut întotdeauna tot ce i-a stat în putință pentru a se ridica la standardele de perfecțiune ale tatălui ei – iar prețul a fost că nu și-a putut urma chemarea inimii. Când este răpită și viața ei perfectă este spulberată, Lila are o nouă șansă. Împreună, Lila și Brook nu doar că se aventurează prin subteranele întunecate și mortale ale Londrei, ci încearcă să depășească prăpastia de mândrie și prejudecăți care îi desparte.

Shana Galen a fost nominalizată de trei ori la premiile Rita și este autoarea a numeroase bestselleruri. Poveștile ei de dragoste din vremea Regenței farmecă prin dialogurile spumoase și aventurile interesante ale personajelor principale.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7827-0
9 786063 378270

Alma

SHANA GALEN

Sărută-mă cu foc

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA
București

Lui Gayle Cochrane, care mă ajută mai mult
decât și-ar putea închipui.

Capitolul 1

Trebuia să scape. Nu putea să moară aici, într-un întuneric beznă, singură. Poate că merita o asemenea moarte, dar va lupta până la ultima suflare. Aproape că își eliberase mâinile tot răsucind și manevrând frânghia între încheieturile iritate până ce aceasta slăbi ușor. Cei care o răpiseră nu o legaseră foarte strâns, dar era singura greșeală pe care o făcuseră.

Lila habar nu avea cât timp stătuse în pivnița umedă și rece, dar știa bine momentul în care viața ei o luase cu totul razna. Trăsura gonise nebunește pe străzile cufundate în întuneric ale Londrei, tropăiala familiară a copitelor cailor răsunând aproape ca o muzică în urechile ei. Își strânsese pelerina groasă peste umerii dezgoliți și își sprijinise pantofii de dans pe cărămida caldă de la picioare.

Nu-și mai dorea decât să ajungă în patul ei călduț și să bea o ceașcă de ceai. Nu-i mai păsa nici că, plecând devreme de la balul organizat pentru logodna verișoarei Rose, risca să înfrunte mânia tatălui ei a doua zi dimineață. Participase la ceaiul de logodnă, la cina de logodnă și acum la balul de logodnă. Și-ar fi dorit ca Rose să se mărite odată și să se termine toată povestea. Cufundată în aceste gânduri negre, îl auzise pe vizitiul John urlând și simțise cum trăsura încetinește.

Lila dăduse la o parte perdelușele să vadă ce se întâmplă, dar nu întrezărise decât fuioarele ceții londoneze și siluetele amorfe ale călăreților însoțitori care se străduiau să se poziționeze protector în fața portierei de la trăsură. Oftase cu o iritare nerăbdătoare.

–Acum, ce s-a...?

Închisese numaidecât gura, la auzul unui bubuit și al vocii unui bărbat necunoscut. Trăsura se clătinase dintr-o parte în alta, în timp ce caii tropăiau înspăimântați. Se așteptase să audă cuvintele liniștitoare ale lui John, însă nu auzise decât un strigăt înăbușit și pocnetul a ceva care semăna cu pușca tatei.

Cu inima zbătându-i-se înfricoșată în piept, încuiase unul dintre zăvoare și se întinsese spre celălalt, când un bărbat înalt și subțire deschise brusc portiera.

Îi zâmbise, cu gura aceea cu buze subțiri, și-i observă obrajii cu oasele colțuroase ale feței.

– Bună, Lady Lillian-Anne.

După aceea, totul parcă fusese învăluit ca într-o ceață. Fusese scoasă din trăsură, cu o glugă peste cap, și împinsă cu spatele spre vehicul, mâinile legându-i-se cu mișcări brutale. Lila fusese atât de șocată de violența comportamentului, încât nici măcar nu mai țipase, apoi se simțise ridicată și aruncată peste umărul unui bărbat. Nu fusese dusă până foarte departe, când auzi scârțâitul unei uși deschise și sunetul cizmelor pe podelele din lemn. O altă ușă, apoi încă una, iar cel care o răpise mai coborâse o scară și o lăsase din brațe.

Ea țipase atunci și dăduse să se tragă înapoi doar ca să se lovească de o pereche de cizme tari. O voce, foarte asemănătoare celei care o salutase, îi șuieră la ureche.

– Tacă-ți fleanca. Stai potolită că, dacă nu, îți bag ceva pe gât. Mă auzi, ducesă?

Ea dăduse din cap și închisese gura. Își îndoise picioarele și își încovoiase umerii în față, făcându-se mică de tot, așteptând parcă o veșnicie să vadă ce urma să se întâmple de acum. O vor jefui? O vor viola?

Nu era ducesă, ci doar fiica unei ducese. În minte i se ivi gândul nebunesc că poate bărbații o căutau pe mama ei vitregă, ducesa de Lennox. Dar nu. Îi spuseseră Lady Lillian-Anne. Știau cine era. Puseseră la cale răpirea și tot ce avea să urmeze.

Lila tremura din toți rărunchii, corpul fiindu-i zguduit de frică și frig. În cele din urmă, bărbatul se îndepărtase. La ordinul lui, ceilalți îl urmaseră, iar ea le auzise cizmele bocănind pe scări, apoi scârțâitul ușii închise.

Rămăsese pe podeaua tare, pietricelele de pe jos înfigându-i-se în piele prin rochia de mătase și prin pelerină. Tresărise la scârțâielile și trosnetele scoase de structura clădirii, temându-se în fiecare clipă că va auzi cum bărbații se întorc după ea. Treptat, se obișnuise cu diferitele sunete, dar nu cu mirosul, niciodată cu mirosul. Ceva își găsise sfârșitul aici jos – mai *multe* lucruri – dar, cum avea

gluga trasă peste față, nu-și putea decât închipui ce anume. Lila bănuia că vinovați pentru miasma înțepătoare și bolnăvicioasă care îi ardea nările erau șobolanii morți. Când începea să se gândească la cadavre de oameni, își mușca tare buzele, pentru a-și stăpâni panica tot mai mare.

Era ciudat că, în inima Londrei, totul era acoperit de o liniște adâncă, cu excepția clănțănitului scos de dinții ei.

Acum încetase să mai tremure, după prea multe ore ca să mai stea să le numere. Lila era prea amorțită să mai simtă frigul. Frânghia din jurul încheieturilor era singurul lucru de care îi mai păsa. Se răsuci și se smuci până când, într-un final, reuși să-și elibereze o mână. Își mușcă tare buza când simți durerea frânghiei aspre care îi alunecă peste piele. Mănușile, pe care și le scosese centimetru cu centimetru, poate ar fi reușit să-i protejeze pielea dezgolită, dar erau doar încă un obstacol între ea și libertate.

Cu o tresărire, își eliberă încheieturile și răsuflă ușurată, strângându-și brațele peste piept. Umerii îi zvâcneau, iar simplul gest de a și-i roti în direcția opusă îi provocă o durere cumplită. Căută deschizătura glugii pe care o purta și o descheie la repezeală. Negrul ca de smoală fu înlocuit de un cenușiu de cărbune. Dacă pivnița avea vreun fel de ieșire, ea nu avea cum să o găsească în întunericul nopții. Se ruga să mai fie încă noapte, pentru ca dimineața să-i descopere o cale de scăpare, spera ea, și nu o grămadă de corpuri în putrefacție.

Trebuia să afle o cale de ieșire. Trebuia ca, până acum, tatăl ei să-și fi dat seama că fusese răpită. Va fi înnebunit de îngrijorare. Trimiseseră oare cei care o răpiseră un bilet de răscumpărare? Despre asta era vorba? Colin îl putea convinge pe duce să plătească. Colin și Lila deveniseră tot mai apropiați după moartea mamei lor. Nu putea permite ca tatăl lor să ignore un bilet de răscumpărare.

Dacă exista un bilet de răscumpărare.

Dacă ducesa de Lennox se afla în spatele acestei întâmplări? Mama vitregă a Lilei o ura cu înverșunare, dar nici măcar ea nu s-ar fi coborât într-atât încât să angajeze niște mercenari care să o răpească pe fiica ei vitregă.

Însă Lady Selina ar fi făcut una ca asta. Ea și Lila se detestaseră reciproc încă de la primele lor sezoane în societate, când Lord Hugh

o invitase pe Lila la dans înaintea Seliñei. După aceea, începuse războiul dintre ele.

Selina era măritată acum și, cu siguranță, prea ocupată încât să pună la cale tot felul de atacuri împotriva Lilei. Dar Madeleine Stratham, prietena verișoarei Rose, nu era prea ocupată și călcase intenționat pe rochia Lilei la balul din seara aceea, rostind un șuierător „ai grijă".

Fusese oare un avertisment?

Lila simți cum i se învârt în cap toate gândurile. I-ar fi luat ore bune dacă se apuca să-și numere toți dușmanii. Și cine știe ce îi vor face răpitorii ei când se întorceau. Își lipi mâinile de podeaua rece și murdară de sub ea, bâjbâind cu degetele până își găsi mănușile. Și le puse din nou, nu atât ca să-i fie mai cald, cât mai degrabă să o protejeze, și porni să înainteze prudent, cu mâinile întinse în față. Genunchii îi tremurau și i se împleticeau.

– Te rog, să nu fie corpuri. Te rog, să nu fie corpuri, repetă ea în șoaptă, ca o incantație.

Din fericire, pivnița părea pustie. Descoperi un perete și merse de-a lungul lui până ajunse la baza scărilor. Mâinile cercetară lemnul aspru până găsi ieșirea. Casa scării nu avea balustradă, astfel că Lila își ridică atent fustele și se apucă să urce încet și în liniște. Vârfurile degetelor întâlniră lemnul ușii aflate în capul scărilor și ea se opri să asculte încordată.

Nu auzea nimic în afară de tăcere și niște note muzicale care veneau de departe. Poate că prin apropiere se afla o tavernă sau vreo distilerie de gin. Nu avea cum să știe sigur că de cealaltă parte a ușii nu se afla vreun paznic, dar apăsă oricum pe clanță. Clanța se mișcă, dar ușa nu se clinti din loc atunci când se împinse în ea.

Trebuia să existe un fel de zăvor care o ținea închisă bine.

Lila așteptă, ascultând din nou semne de mișcare sau o confirmare că strădaniile îi scăpaseră neobservate. Când nu auzi nimic, zgâlțâi ușa din țâțâni. Lemnul era șubred și vechi. Un ghiont zdravăn și reușea să frângă zăvorul.

Trase prelung aer în piept și spuse iute o rugăciune în gând. Nu se mai rugase niciodată atât de mult... nu, fusese propriul ei Dumnezeu prea mulți ani. Lila se trase înapoi, cu grijă să nu pășească prea departe și să se prăbușească pe scări, apoi se repezi cu umărul în ușă.

Durerea se dezlănțui în momentul impactului, o căldură ascuțită răspândindu-i-se la nivelul gâtului și al spatelui. Și apoi își dădu seama că se prăvălește în față, în clipa în care ușa cedă, iar ea nu-și mai putu controla pașii împiedicați. Căută înnebunită ceva care să amortizeze căderea, dar nu găsi nimic, iar picioarele i se încurcară în fuste, făcând-o să aterizeze în genunchi. Se simți străbătută de o durere și mai aprigă și scoase un suspin ușor.

Sprijinită în mâini și în genunchi, înălță capul și privi în întuneric. Nu știa unde se află – o clădire sau o casă abandonată? Nu existau ferestre sub care să se ghemuiască și nu reușea să-și dea seama cât era ceasul. Nu se auzeau nici voci, cu excepția sunetelor care răsunau afară pe stradă. Indiferent de locul în care se afla, nu era prea aproape de o stradă aglomerată. Vocile păreau să răzbată de departe și ajungeau nedeslușit până la ea. În sinea ei se ruga să fie singură.

Lila se ridică și se mișcă ușor înainte, împiedicându-se la tot pasul de obiecte pe care le întâlnea în cale – o bucată de lemn colțuros, un vas spart, un talmeș-balmeș de haine sau pături. În cele din urmă, coti ușor într-o parte și zări ceața cenușie a zorilor printr-o crăpătură din fereastră. Era trecut de miezul nopții când plecase de la bal, iar acum bănuia că era aproape cinci dimineața.

Se făcu mică și continuă să înainteze, vrând să descopere ce se află dincolo de închisoarea ei. Cu cât se apropia mai mult de fereastră, cu atât mai clar se deslușeau vocile pe care le auzise mai devreme. În final, se ridică spre un colț al ferestrei și își făcu curaj să arunce o privire afară. Sticla, dacă existase vreodată, fusese spartă sau scoasă de multă vreme, iar frigul primelor ore ale dimineții pătrundea pe fereastră. Afară nu se afla nici o stradă, așa cum își închipuise, ci o curticică sau o piațetă, chiar dacă descrierea era mult prea măreață pentru spațiul îngust și plin de gunoaie pe care îl zări.

Din acel unghi al clădirii, nu auzea muzica, dar știa acum de unde se auzeau vocile. Patru bărbați stăteau în curte și vorbeau cu voci scăzute. Un bărbat, cel care stătea cu fața spre ea, purta o haină lungă și o pălărie din blană de castor. Era masiv, mult mai impunător decât ceilalți. Lucru care nu spunea prea multe, din moment ce ceilalți erau scunzi, costelivi și îmbrăcați prea subțire pentru noaptea rece.

Cu excepția unuia dintre ei.

El era cel care o luase pe sus, iar acest gând o făcu pe Lila să se retragă mai în penumbră.

Cum bărbații își văzură în continuare de discuție, ea mai aruncă o privire spre ei. Bărbatul care o răpise purta o haină zdrențăroasă, lungă până la coapse, și gesticula tendențios. El era capul tâlharilor și, urmărindu-l, Lila își dădu seama că se certa cu gentlemanul înstărit.

Bătăile inimii și sângele care îi bubuia în urechi se potoliră suficient încât să audă frânturi de discuție.

– ...nu ți-ai făcut treaba.

– Ia stai o clipă. Cine te crezi?

Cuvintele fură rostite de gentleman. Lila îi simți accentul cultivat din voce.

La un semnal pe care nu l-ar fi observat dacă nu ar fi urmărit scena de la distanță, tâlharii se apropiară de gentleman, așezându-se pe poziții până ce îl încercuiră. Liderul rămase în fața domnului care tot îndruga ceva, dar care nu părea să-și fi dat seama că se afla în pericol.

– Vrei să știi cine sunt? îl întrerupse liderul pe domn. Îți arăt eu cine sunt.

Lilei i se tăie răsuflarea când zări strălucirea metalului în lumina difuză și aproape că scoase un țipăt când doi dintre tâlhari îl înhățară pe gentleman și îl țintuiră pe loc. Totul se petrecu și se încheie cu atâta rapiditate, încât Lila nici măcar nu avu timp să întoarcă privirea. Pumnalul spintecă aerul cu viteza unui fulger, iar o tăietură de un roșu aprins se căscă pe gâtul gentlemanului. Apoi, bărbatul se prăvăli secerat la pământ, iar o baltă întunecată începu să se formeze în jurul lui.

„A murit, a murit, a murit."

Mintea Lilei nu se mai putea opri din repetarea cuvintelor.

– Ocupați-vă de el, le spuse liderul celorlalți bărbați, făcând un gest indiferent spre corpul nemișcat.

„A murit, a murit, a murit."

Va urma ea? Îi va pune pumnalul la gât și o va tăia ca pe un pește care trebuia eviscerat? Își strânse pumnul la gură și se uită îngrozită spre lider.

Și atunci își dădu seama că și el o privea pe ea.

Privirile li se întâlniră, iar liderul clătină din cap și o porni spre ea.

– O să-ți dorești să nu fi văzut asta.

Îngrozită, Lila se trase cu pași împleticiți de la fereastră, dar era prea târziu.

– Domnule.

Cineva îl scutură ușor de umăr, iar Brook deschise ochii. Se trezi imediat alertat, cu corpul încordat și gata de atac.

– Domnule.

– Ce este?

Se ridică în capul oaselor, își frecă fața o dată și se uită lung la Hunt. În parte valet, în parte secretar, în parte detectiv, Hunt era cu adevărat omul bun la toate. Pentru Brook, era un om indispensabil.

– A sosit un lacheu de la Derring House. Vă caută cineva.

Brook absorbi informațiile primite chiar în timp ce femeia întinsă în pat, lângă el, gemu și se întoarse, trăgându-și o pernă peste cap. Ochii lui Hunt nu se abătură nici o clipă de la fața lui Brook. Flăcăruia galbenă de la lumânarea pe care o ținea slujitorul pâlpâi peste maxilarul lui frumos ras, peste ochii negri și trăsăturile cizelate. Brook nu înțelegea cum de reușea să arate atât de al naibii de treaz la...

– Cât este ceasul? întrebă Brook.

– Patru și jumătate, domnule.

Brook rămase cu picioarele goale suspendate în aer.

– Dimineața?

– Da, domnule.

– Cine naiba are ceva de discutat cu mine la patru dimineața? Spune-i să revină la biroul meu la o oră decentă.

– I-am dat aceste indicații, domnule.

Brook așteptă. Hunt nu era vreun prost. Nu l-ar fi smuls pe Brook din brațele calde ale Arabellei fără un motiv bine întemeiat.

– Dar? întrebă Brook, aruncând o privire plină de jind spre trupul subțiratic al Arabellei, goală sub așternuturi.

– Lacheul spune că domnul venit în vizită este ducele de Lennox.

La auzul cuvântului *duce*, Brook se ridică iute, dar se opri imediat ce auzi și restul numelui.

– Lennox?

Hunt dădu din cap, cu o expresie de mâhnire pe chip.

– Ce naiba vrea?

– Lacheul nu mi-a dat detalii, domnule.

Hunt îi întinse halatul lui Brook, pe care acesta și-l trase repede, înainte de a folosi oala de noapte aflată în spatele unui paravan.

În timp ce Hunt îl ajută să se îmbrace în tăcere, mii de posibilități se conturară în mintea lui Brook.

Ducele fusese jefuit. Noua lui soție fusese răpită. Armăsarul lui pursânge fusese otrăvit.

Nu-și va permite să se gândească la *ea*. Nu-și va permite să recunoască încleștarea pe care o simți în stomac când îi apăru în minte imaginea lui Lady Lila.

Nu se mai gândise la ea de ani buni, și nu din pură întâmplare.

– Hai să mergem, spuse el, fluturându-și prin aer lavaliera șifonată. Folosea apartamentul acesta uneori, atunci când își dorea să se bucure de intimitate, departe de mama lui și de restul familiei care locuia la Derring House. Își ținea aici doar strictul necesar. Probabil că Hunt ar fi putut să-i găsească o lavalieră curată și scrobită, dar Brook nu voia să se mai deranjeze cu așa ceva. O parte îndărătnică dinăuntrul lui voia să-l întâmpine pe duce fără lavalieră.

Ajuns în pragul ușii de la dormitor, Brook aruncă nerăbdător o privire spre Hunt. Hunt își drese glasul și făcu un semn din cap spre pat. Uitase de Arabella.

Avusese spectacol la teatru până noaptea târziu, apoi o scosese la cină înainte de a o aduce aici. Nu se va trezi pentru ore bune. Brook căută în jur un stilou și hârtie. Negăsind nici una, nici alta, dădu să o ia spre salon și biroul de acolo, dar Hunt scoase ca dintr-un joben o coală de hârtie, un stilou și cerneală.

Brook privi lung obiectele întinse spre el.

– Ce altceva mai ai ascuns în haină?

– Ah, una, alta, domnule.

– Pfui!

În grabă, Brook îi scrise un bilețel Arabellei, apoi îl așeză pe perna pe care, cu mai puțin de un sfert de oră mai devreme, se odihnise și el și ieși din apartament în urma lui Hunt.

Douăzeci de minute mai târziu, se afla în salonul mamei lui. Crawford, majordomul mamei, îi oferi o ceașcă de ceai, de parcă ar fi fost o oră rezonabilă, nicidecum cinci și jumătate dimineața.

– Unde este mama? îl întrebă Brook pe Crawford, refuzând ceaiul și observând rigiditatea cu care Lennox stătea lipit de fotoliul pe care îl ocupa. Ținea în echilibru pe genunchi o ceașcă plină, neatinsă, de ceai.

– S-a retras, domnule, spuse Crawford. Trebuie să-i dau de veste lui Edwards dacă aveți nevoie de Înălțimea Sa.

– Foarte bine, Crawford. Poți pleca.

După ce majordomul închise ușa, iar Lennox și Brook rămaseră singuri, Brook se apropie de polița șemineului și se sprijini indolent de ea. Mișcarea îi făcu cămașa, descheiată la gât, să se ridice ușor. Nu se mai pieptănase și, chiar dacă avea părul scurt, spera să fie ciufulit.

– Asta chiar că este o surpriză, spuse Brook. Câtă amabilitate să onorați cu prezența voastră modesta noastră locuință.

Ducele nu spuse nimic, rămase pur și simplu cu ochii pironiți în ceaiul lui. Părea evident tulburat, iar lui Brook aproape îi fu milă de el.

Aproape.

În cele din urmă, ducele ridică privirea. Ochii îi erau înroșiți și era tras la față. Părul negru, presărat ici-colo cu șuvițe argintii, pe care îl purta mereu dat pe spate, îi cădea în onduleuri neîngrijite peste fruntea înaltă.

– N-am știut unde să mă duc altundeva. Știu că probabil mă urăști...

– Ură este un cuvânt mult prea puternic. Presupune o emoție, iar mie nu-mi inspirați emoții, duce. Nu-mi pasă dacă trăiți sau muriți.

Ceașca de ceai tremură ușor, iar lichidul se vărsă peste margine, în timp ce Lennox o așeză cu mișcări nesigure pe masă.

– Nu este vorba despre mine. El se ridică în picioare, înălțimea lui fiind copleșitoare, aproape aceeași cu a lui Brook. Am venit aici pentru că mi-am zis că o să poți lăsa deoparte trecutul și pentru că am auzit că ești cel mai bun.

– Cel mai bun?

– I-ai găsit pe băiatul lui Flynn și pe fiica marchizului de Lyndon, care fuseseră dați dispăruți. Dacă nu vrei să o faci pentru mine, fă-o pentru Lila.

– Ce legătură are ea cu povestea asta?

– A fost răpită în seara asta, chiar după miezul nopții. Vizitiul meu și un călăreț sunt morți. Viața altuia atârnă de un fir de păr.

Toate încremeniră în mintea lui Brook în clipa aceea. Sfârâitul focului din spatele lui, tropăiala cailor care trăgeau căruțele spre piață, bătaia ritmată a ceasului cu pendulă de pe coridor se stinseră undeva în depărtare.

Lila fusese răpită. Putea să fie rănită, violată, moartă. Nu o mai văzuse de șapte ani, însă ideea că i se putea întâmpla ceva îl zdruncină din temelii. Brook își înăbuși înverșunat frica și își încleștă o mână la spate. Trebuia să rămână calm, rațional, precis.

– Dați-mi toate detaliile.

Pentru prima dată în noaptea aceea, umerii ducelui se îndreptară.

– Atunci, o să mă ajuți?

– O s-o găsesc. Unde este acest călăreț rănit?

– Acasă. O să te duc la el.

– Pe drum, puteți să-mi descrieți evenimentele serii, așa cum le știți.

Brook se îndreptă spre ușă, dar o mână a ducelui pe umărul lui îl opri.

– N-am cuvinte să-ți spun cât de mult apreciez asta, Derring. O să-ți dau tot ce vrei.

Dezgustat, Brook scoase un pufnet scurt.

– Nu aveți *nimic* din ce-mi doresc.

La o oră după ivirea zorilor, Brook se afla în locul în care trăsura și cei patru cai fuseseră opriți pe drum. Locul era la doar câteva străzi distanță de Seven Dials, iar hoții și tâlharii din zonă nu pierduseră timpul și prădaseră trăsura de tot ce se putea. Luaseră până și portiera cu blazonul ducelui. Caii dispăruseră. Călărețul rănit se întorsese cu unul la Lennox House, dar ceilalți trei ori fugiseră, ori fuseseră furați.

Judecătorul de instrucție venise să examineze cadavrele, iar mai mulți polițiști fuseseră mobilizați în zonă, uitându-se cum Brook dădea ocol rămășițelor unei trăsuri, odinioară frumoasă și trasă de patru cai. Atacul fusese plănuit și chiar plănuit bine. Faptul că avusese loc aici lăsa să se înțeleagă că probabil fusese opera uneia dintre bandele din Seven Dials. Poate că tâlharii erau curajoși, dar nu obișnuiau să răpească femei din trăsuri cu alai.

Dacă își doreau o femeie, o găseau prin mahalale, unde le întâlneai la tot pasul. Banii trebuiau să fie motivul. Dar de ce nu se trimisese un bilet de răscumpărare?

– E un frig de simt că-mi îngheață boașele, spuse un bărbat, apropiindu-se de trăsură.

Avea mâinile îndesate în palton, iar o pălărie îi era trasă peste tâmplă, ascunzând o cicatrice.

– Dorrington, spuse Brook cu un semn din cap. Vârsta își spune cuvântul?

– Mai spune asta o dată și o să vezi tu ce o să-și spună pumnul meu cuvântul când o să ți se înfigă în dinți.

Brook zâmbi. Celălalt detectiv lucra cu el deja de aproape doi ani și nu se schimbase absolut deloc. Avea o gură spurcată, era viclean și mintea îi era ascuțită ca un brici. Dar cunoștea zona mai bine decât oricine altcineva, poate pentru că trăise pe vremuri aici, sub o altă identitate.

– Ți-a dat Hunt detaliile?

Dorrington încuviință din cap, apoi coborî pe vine ca să studieze pământul pătat de sânge.

– Fiica ducelui era în drum spre casă, plecase de la un bal cu un vizitiu și doi călăreți însoțitori. Trăsura a fost oprită. Fata a fost răpită, iar doi dintre bărbați au fost împușcați mortal. Unul dintre ei a fost înjunghiat de mai multe ori. Probabil nu o mai duce mult. El ridică privirea spre Brook. Ai vorbit cu cel care a scăpat?

– Nu a fost de prea mare ajutor. Mi-a spus că erau patru bărbați, nu a putut să-l descrie pe nici unul dintre ei. Doi dintre ei aveau pistoale. Ceilalți, pumnalele pe care le-au folosit pe el. Doamna a fost scoasă din trăsură și dusă într-acolo. Brook arătă spre Seven Dials, peste care pluteau rotocoale de ceață de un galben bolnăvicios. Cel puțin așa crede. El era pe partea asta de trăsură, sângerând din toți rărunchii, și mi-a spus că nu a trecut pe lângă el.

– Deci, ăsta este sângele lui?

Fără să mai aștepte vreun răspuns, Dorrington o luă spre partea opusă a vehiculului. Cum nu se întoarse imediat, Brook i se alătură. Dorrington privea lung spre Seven Dials, acum cufundat în ceață.

– Dacă au dus-o într-acolo, nu-s prea multe speranțe să o găsim. Nu o să sufle nimeni un cuvințel și există o mie de locuri în care să

fi fost ascunsă sau unde să se fi descotorosit de corpul ei. Nu o să nimerim decât dacă...

– Știm cine a răpit-o. Brook își îndesă mâinile reci în buzunare. Chipul îi era înghețat, dar ignoră senzația de arsură pe care o simțea iritându-i pielea. Dacă s-au dus în Seven Dials, cel mai probabil suspecți sunt vechii tăi amici. Ei sunt stăpâni în Covent Garden, iar Beezle este suficient de ambițios încât să-și încerce norocul cu așa ceva.

Dorrington lăsă capul în jos, ferindu-și chipul, într-o încercare perfect conștientă de a-și ascunde trăsăturile feței.

– A mai făcut asta și înainte.

– Nu avem dovezi.

– Tipul pe care l-a răpit ni l-a descris cu lux de amănunte. Este singura dovadă de care am nevoie.

Brook nu comentă. Se gândise și el la cazul pe care îl avuseseră cu un an înainte. Într-o seară, în timp ce fiul unui viconte își pierdea vremea prin mahalale, prietenii lui îi pierduseră urma. Părinții nu-și făcuseră prea multe griji. Tatăl își închipuise că fiul rămăsese să-și facă de cap prin vreun bordel. Dar când primiseră biletul de răscumpărare, îl chemaseră pe Brook.

Din păcate, deja plătiseră suma cerută, iar băiatul fusese adus acasă teafăr, cu excepția unor zgârieturi și vânătăi, înainte ca Brook să mai apuce să facă prea multe. El și Dorrington îl interogaseră pe flăcău, dar băiatul avusese o glugă peste cap, fusese legat bine și nu văzuse nimic altceva decât fața bărbatului care îl răpise.

Bărbatul înalt, uscățiv, cu păr negru și nas coroiat era departe de descrierea cu lux de detalii pe care o menționa Dorrington.

– Dar dacă a făcut-o Beezle, unde este biletul de răscumpărare? întrebă Dorrington.

– Asta este și întrebarea mea.

– Să zicem că stăm cu mâinile în sân și așteptăm să apară.

Brook clătină din cap.

– Nu, ne începem căutările.

– Dacă este implicat Beezle, eu ies din schemă. Mă știe ca fiind, zise el cu vocea coborâtă, Gideon Harrow, așa încât, nu este nici o îndoială, o să atârn și eu în streang. Trebuie să mă gândesc și la Susanna.

– Am mai riscat și până acum. Nu ai fost recunoscut niciodată.

Uneori, nici măcar Brook nu-l mai recunoștea pe bărbat drept hoțul care fusese cândva, nu acum când avea părul tuns îngrijit, hainele călcate și câteva kilograme în plus pe corpul deșirat.

Dorrington îl privi lung.

– De ce să ne asumăm riscul? Cine este fata asta, Lennox? Înseamnă ceva pentru tine?

– Însemna. Într-o vreme.

– Și acum?

Brook își trase gulerul hainei în sus, să-și ferească gâtul de frig.

– Și acum am nevoie de cineva care să-mi arate toate ascunzătorile lui Beezle. Tu ești omul potrivit.

Și o luă spre Seven Dials, încrezător că Dorrington îl va urma.

– O să ne ucizi pe amândoi, strigă Dorrington după el.

– Ai ceva mai bun de făcut azi?

Dorrington mormăi, dar o clipă mai târziu îl ajunse din urmă și, cu o înjurătură, îl trase pe Brook spre o alee întunecată și pătrunseră în infern.

Capitolul 2

Lila îi auzea pe bărbați vorbind. O vor ucide. Probabil că stabileau cum să o facă chiar acum. Nu înțelegea de ce nu o uciseseră încă. Când o prinsese bărbatul care îi tăiase gâtul gentlemanului, crezuse că îi venise vremea.

Dar, în loc să-i taie gâtul, o târâse înapoi în pivnița întunecată și o lăsase acolo. De data aceasta nu se mai obosise să-i lege mâinile, dar ea auzise cum un lucru care părea să fie greu zgârie podeaua de deasupra ei. Își închipui că vreun fel de obiect uriaș bloca ușa. Nu va mai scăpa niciodată.

Poate că aceasta fusese și ideea, de la bun început.

Îi era atât de sete. Poate o vor lăsa aici jos să moară de foame.

Nu s-ar fi gândit niciodată că va muri așa. Nu voise să moară ca mama ei, aiurând din cauza durerii și scuipând sânge. Dar măcar mama murise în patul ei, cu toți cei dragi alături.

Lila va muri singură.

Nu știa cât timp trecuse. În întuneric, nu avea cum să judece trecerea orelor decât după violența foamei care o încerca, dar și aceasta venea și pleca. Setea rămânea constantă. Nu dormi, dar ațipise o dată sau de două ori, trezindu-se de fiecare dată când începuse să alunece spre sol. Nu voia să se întindă pe pământ. Nu încă.

Își odihni capul pe genunchi și apoi îl înălță din nou. Unde erau vocile? Bărbații o părăsiseră? Cu prudență, se ridică și se strădui să asculte din nou. Totul era cufundat în tăcere.

Nu, stai. Nu era chiar adevărat. Auzi scârțâitul unui lemn, zgomotul unei picături de apă. Cineva mai era încă sus și se mișca de colo până colo.

Dădu să se așeze din nou pe jos, când auzi un bărbat mormăind nedeslușit, iar ceva greu alunecă pe dușumea.

Veneau după ea.

Lila se trase înapoi, în cele mai adânci cotloane ale pivniței, apoi își încleștă degetele și se mută înapoi în fața scării. Era oare

într-atât de lașă încât să se ascundă într-un colțișor? Nu va câștiga mai mult timp astfel.

Ușa se zgudui, iar ea își înfipse dinții în buzele deja însângerate și uscate. Nu va țipa, nu va plânge și nu va implora milă.

Ușa se deschise și un firicel firav de lumină străpunse întunericul. În lumina aceea, zări silueta unui bărbat. Știu doar că nu era unul dintre răpitorii ei. Bărbatul era solid, nu uscățiv.

– Lady Lillian-Anne? șopti el.

Gâtul uscat al Lilei nu o lăsă să răspundă. Ea scoase un sunet răgușit, iar el păși pe prima treaptă. Nu avea nici lampă, nici măcar o lumânare. Nu știa dacă să aibă încredere în el, nu că ar fi avut prea mult de ales.

– Da, reuși să spună ea în cele din urmă. Sunt aici.

– Vino.

Șovăi, neștiind dacă să aibă încredere în acest bărbat. Accentul lui nu era cu mult mai fin decât al bărbaților care o răpiseră. De unde să știe că nu avea de gând să-i facă ceva și mai îngrozitor?

– Ești legată? întrebă el. Poți să mergi?

– Da, dar...

El oftă de nerăbdare.

– Este mereu nevoie de prezentări când vine vorba despre voi, fetele din lumea bună, mormăi el. Sunt aici cu sir Brook Derring. Am venit să te salvăm.

– Brook Derring?

Acesta era un nume la care nu se mai gândise de mult, de foarte mult timp.

– Momentan, îi ține ocupați pe Beezle și pe ageamiii lui, dar ei o să se întoarcă și o să ne înhațe pe amândoi dacă nu te grăbești.

Dacă mușchii nu i-ar fi fost atât de amorțiți după ore întregi de nemișcare, ar fi urcat treptele în fugă. Se mișcă destul de repede pentru cum se simțea, iar bărbatul din capul scărilor o apucă de un cot. O trase spre bucătărie, apoi se opri să împingă dulapul ponosit înapoi în fața ușii.

Îi făcu cu ochiul după ce își termină treaba.

– Asta poate să ne mai dea ceva timp.

O apucă din nou de cot și o conduse încrezător prin clădire, până ce ieșiră pe o ușă care dădea într-o alee îngustă. Era atât de îngustă,

încât fu nevoită să se întoarcă pe lateral ca să încapă. Pământul era înclinat spre interior, iar în aer se simțea un miros de excremente de oameni și animale. Lila încercă să nu respire în timp ce îl urmă pe bărbat de-a lungul peretelui. Înaintaseră probabil vreo douăzeci de metri, când el deschise una dintre ușile care dădeau spre alee și se făcu nevăzut înăuntru. O clipă mai târziu, scoase capul afară.

– Vii?

Ea îl urmă printr-un labirint întortocheat de alei lăturalnice, clădiri întunecate și chiar peste acoperișuri. Totul era înfășurat într-o ceață groasă, iar Lila nu știu să spună dacă era zi sau noapte. Ceața o bucura. Îi ascundea. Totuși, tresărea de fiecare dată când auzea voci, de teamă să nu fi fost descoperiți. În cele din urmă, călăuza ei se opri în mijlocul unei străduțe care ducea spre o stradă mai aglomerată. Văzu bărbați și femei trecând încoace și-ncolo prin fața deschizăturii aleii, iar forfota risipise o parte din ceață.

– Rămâi aici, îi spuse bărbatul.

Nu putea să-i vadă chipul. Își purta borul de la pălărie prea tras peste frunte.

– Nu! Ca un copil, ea îl apucă de braț. Nu mă lăsa.

– Mă întorc și îl aduc cu mine pe Derring.

– Nu putem să trimitem pe altcineva care să-l cheme? Una dintre femeile de acolo?

Ea făcu semn spre trei prostituate care stăteau sprijinite de pereții aleii și îi urmăreau cu priviri curioase.

– Ridică-ți fustele și terminați odată treaba! strigă una dintre ele.

Toate trei râseră pe înfundate.

– Mă întorc într-o clipă. Rămâi aici și nu vorbi cu nimeni. Se îndepărtă, apoi se întoarse. Să nici nu te uiți la nimeni.

Lila își strânse brațele în jurul pieptului și se lipi cu spatele de perete.

„O să se întoarcă imediat."

Și dacă nu se întorcea, ea era liberă acum. Putea să plece de aici, să oprească o brișcă și să se ducă acasă. Poate că nu știa clar unde se afla, dar era încă la Londra. Nu se putea să fie prea departe de casă.

Prostituatele din capătul aleii îl strigară pe bărbat când acesta trecu pe lângă ele. El le răspunse, glumind cu ele în jargonul ciudat pe care îl foloseau clasele inferioare. Nu îi înțelegea și nici nu-și dorea să o facă.

Brook Derring. *Sir* Brook Derring. Titlul îi fusese acordat după ce îl cunoscuse ea. Regele i-l oferise pentru serviciile aduse Coroanei. Lila nu era sigură despre ce servicii era vorba, dar știa că Brook era faimos acum pentru că găsea persoane care fuseseră răpite. Ea nu mai ieșea în lume atât de mult ca pe vremea când îl cunoscuse, dar mai auzise din când în când pe la petreceri vorbindu-se despre el. Pe scurt, era un erou național. Dăduse de urma fiului unui baron sau viconte. Sărmanul zăcuse într-o bodegă de opiu din Brighton, sau poate din Bath? Și Derring mai găsise și o femeie.

Iată de ce se afla el aici. De astă dată, ea fusese cea răpită. Tatăl ei probabil că se dusese la el să-i ceară ajutorul. Trebuie să-și fi călcat pe orgoliu să se ducă la Derring, mai ales după felul în care se purtase ducele cu el.

După felul abominabil în care se purtaseră amândoi cu sir Brook.

Știa că trecuseră doar câteva clipe, dar i se păreau ore. Poate că sir Brook o va lăsa aici. Va fi aceasta răzbunarea lui? Dar dacă își dorea răzbunare, ar fi putut să o lase să zacă în pivniță.

Și atunci, de ce celălalt bărbat și-ar fi bătut capul să o poarte prin tot labirintul acela doar ca să o abandoneze aici?

„O să se întoarcă imediat."

Acum, când nu se mai mișca, i se făcuse frig din nou. Și sete, atât de sete. Încercă să înghită, dar gura îi era prea uscată.

– Ai de gând să stai acolo toată noaptea? strigă una dintre prostituate.

Cele trei se săturaseră să strige după bărbații care treceau pe stradă și își întoarseră atenția spre ea.

Lila nu răspunse. Omul lui Derring îi spusese să nu vorbească. Nu va vorbi.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă una dintre ele, îmbrăcată într-o bluză roșiatică cu decolteu adânc. Ți-a mâncat pisica limba?

– Habar n-are ea ce să facă cu limba.

Cuvintele fură rostite de cea mai tânără dintre femei. Lilei i se părea mai degrabă o copilă.

Prima, scundă și cu părul rar, se apropie de ea.

– Aicea este locul nostru. Cară-te.

Lila ridică privirea spre ea și apoi o coborî imediat. Femeia avea pielea tăbăcită și mirosul dinților putreziți îi întoarse stomacul pe

dos. Prostituata se aplecă spre ea, iar părul negru și slinos se atinse de mâneca Lilei.

– Am zis să faci pași.

Lila clătină din cap. O, unde era omul lui Derring?

– Vrea să rămână, Rosie. Cuvintele fură spuse de fetișcana durdulie îmbrăcată în roșu. Dacă rămâi, drăguță, tre' să-ți meriți banii.

Lila privi lung spre încălțările ei, înnegrite de la Dumnezeu mai știa ce.

– Așa e, interveni tânăra. Ne plătești dijmă. O să iau eu haina ta simandicoasă.

Lila își strânse brațele mai tare, dar nu îi fu de nici un folos când două dintre femei o prinseră și traseră pelerina cu forța de pe ea. Se împotrivi, dar erau trei contra unu. Pentru strădaniile ei, fu răsplătită cu o palmă și un pumn în stomac.

Fata în roșu îi smulse agrafele din păr, iar prostituata scundă îi rupse colierul de la gât. Lila își înăbuși lacrimile provocate de durerea smulgerii părului, apoi le împinse pe femei la o parte.

– Luați-le și lăsați-mă în pace.

– O, ia ascultați la ea, spuse cea scundă, care i se părea Lilei a fi șefa. Ce mare și tare e fata.

– Luați-le și lăsați-mă în pace, o batjocori cea mai tânără, cu nasul pe sus și pieptul în afară.

Făcu vreo câțiva pași țanțoș, fluturându-și noua pelerină.

– Știu eu ce o aduce cu picioarele pe pământ. O tăvăleală bună o să-i arate cum stă treaba.

Prostituatele o apucară de brațe și, chiar dacă Lila se înfipse bine cu tocurile în pământ și încercă să se elibereze din prinsoarea lor, fu smucită fără milă înainte. Lovi cu mâinile și picioarele în stânga și-n dreapta și se zvârcoli până mai primi o palmă peste buzele deja îndurerate. Durerea ascuțită o făcu să uite de toate, câtă vreme femeile o traseră spre stradă.

– Băieți, ia uitați-vă aici! Aveți chef de tăvăleală? Plătiți la Rosie juma' de coroană și vă faceți de cap cu ea cât e noaptea de lungă.

– Nu!

Lila se zbătu doar pentru a mai primi un cot în gură.

– Tu vrei s-o-ncurci? Hai la o încercare pentru doar un gologan.

– Dați-mi drumul!

Lila se eliberă în cele din urmă, dar se împiedică de fuste și se prăbuși în genunchi. Ridică privirea și observă strălucirea impecabilă a unei perechi de cizme negre.

Bărbatul întinse o mână și i-o oferi. Micul gest de bunătate o luă prin surprindere și, fără să mai stea pe gânduri, apucă mâna întinsă. El o ajută să se ridice în picioare și, când îi privi chipul, i se tăie respirația.

Brook.

După toți acești ani, încă îl recunoștea. De parcă atingerea ei l-ar fi ars, el își retrase cu iuțeală mâna dintr-a ei și o împinse ușor într-o parte. Și omul care o scosese din pivniță se afla acolo, iar el o luă de braț și dădură să plece.

– Ei, aș! Nu poți s-o iei pur și simplu. Fata e a noastră. Trebuie să plătești.

Bărbatul de lângă ea nu se opri nici măcar o secundă, dar ea auzi clar vocea lui Brook Derring.

– Să plătesc? Ce-ai zice să-ți fac o favoare? Cum ar fi să nu te arunc în Newgate sau să nu te arestez pentru răpire?

– Pfui, hai, dom'le. Ne distram și noi un pic.

– N-aveți decât să vă întoarceți cu distracția voastră în hruba din care ați ieșit.

O clipă mai târziu, își făcu apariția lângă ea. O cuprinse cu un braț pe după spate.

– Mă ocup eu de ea.

Celălalt bărbat îi dădu drumul, de parcă i-ar fi transmis un obiect.

– Mulțumesc, spuse Lila, ridicând privirea.

El îi aruncă o privire nedumerită și o îndemnă să grăbească pasul.

– Să nu te oprești până nu-ți spun eu.

– Dacă Beezle nu vine după noi acum, o să vină cât de curând, spuse celălalt bărbat.

– Cu atât mai mult, trebuie să dispari acum. Mă ocup eu de ea. Pleacă înainte să te vadă Beezle.

– Nu trebuie să mi-o zici de două ori.

Iar celălalt om se furișă prin ceață și se făcu nevăzut.

– Unde mă duci? întrebă ea, în timp ce el continuă să o grăbească.

– Nu mai vorbi.

– Mi te aminteam mai amabil, spuse ea când ocoliră un grup de bărbați care jucau alba-neagra.

Vreo câțiva o scrutară curioși din priviri. Fără pelerină, purta o rochie de mătase liliachie și, chiar dacă șifonată și pătată, rămânea totuși mai frumoasă decât tot ce văzuseră vreodată cei mai mulți dintre ei.

– Sunt surprins că-ți amintești de mine.

– Dacă mă disprețuiești atât de mult, de ce m-ai salvat?

El îi aruncă o privire, iar ea știu chiar înainte ca el să deschidă gura că vorbele îi vor fi tăioase. Ochii lui căprui-închis licăriră precum agatul.

– Îmi place să fac opere de caritate.

Lila întoarse privirea. Știa ce voiau să sugereze cuvintele lui. Nu era îndrăgită în lumea bună. Nimeni nu ar fi suferit prea tare dacă dispărea pentru totdeauna. Nimeni nu s-ar fi deranjat prea mult să vină după ea.

– Cum, nici o replică? întrebă sir Brook, ridicând brațul pentru a-i atrage atenția unui vizitiu care stătea pe capra unei birje. Unde îți este limba ascuțită, Lady Lila?

„În mormânt lângă mama", se gândi ea.

Înainte să o ajute să urce în birjă, îi puse haina lui peste umeri. Abia în clipa în care fu învăluită de lâna caldă, impregnată cu arome de bergamotă și coniac, își dădu seama cât îi fusese de frig. Primele rafale ale vântului de iarnă goniră ceața și se strecurară înăuntrul ei până la os. Haina, încă purtând căldura trupului lui Derring, o simți ca pe o îmbrățișare.

Ea tremură și își coborî nasul în guler.

După ce îi spuse vizitiului adresa, el o ajută să urce în birjă – gestul acesta și haina îi lăsară de înțeles că mai putea să fie galant – și se așeză vizavi de ea, ocupând astfel o poziție mai puțin comodă. Lila nu putea decât să stea cu ochii ațintiți spre rochia și pantofii distruși și să se întrebe cam cât de groaznic arăta în ansamblu.

Nu că i-ar fi păsat de ceea ce credea sir Brook. Nu că i-ar fi păsat de ceea ce credea oricine.

Scăpase. Era liberă. Lila se gândi, pentru prima dată după nenumărate ore, că poate nu va muri astăzi. Ar fi trebuit să fie în culmea fericirii, dar tot ce mai reușea să simtă era capul care îi bubuia și ochii care o ardeau de la lipsa de mâncare și de somn.

– Când o să ajungem la reședința tatălui tău, o să fii, fără îndoială, luată repede pe sus, așa că permite-mi să-ți pun niște întrebări acum.

Lila ridică privirea. Își închipuise că vor călători în tăcere.

– Cât este ceasul? întrebă ea, simțindu-și limba umflată în gură și rostindu-și cuvintele foarte încet.

– Trei și jumătate, spuse el. După-amiaza. Ai lipsit o noapte și o zi.

Sir Brook își scosese pălăria și, chiar dacă ultimele rămășițe ale ceții mai acopereau lumea într-un cenușiu nebulos, ea reușea acum să-i distingă trăsăturile. Fusese întotdeauna chipeș. Nu chipeș în felul fratelui său, contele. Contele era fin și cizelat și avea o frumusețe aparte, care se potrivea de minune cu personalitatea lui fermecătoare.

Înfățișarea lui Brook se desena în linii și unghiuri colțuroase, chipul îi era mai ascuțit și mai aspru. Nasul îi era drept ca lama unui cuțit, pomeții înalți, sprâncenele se conturau ca o linie de culoarea mierii, ușor maronie, deasupra ochilor de culoarea mahonului. Când îl cunoscuse cu ani în urmă – acum șase ani, nu, mai degrabă șapte, pe vremea când el era în floarea vârstei, abia dacă devenise bărbat – obrajii îi erau netezi, buzele pline, ochii calzi. Acum, bărbia îi era acoperită cu o barbă nerasă, în tonuri de maroniu-deschis și blond, iar buzele îi erau strânse ferm. Odinioară își purta și părul mai lung. Obișnuia să și-l lase ciufulit și ondulat, după cum o impunea moda crailor din epocă. Lilei i se păruse întotdeauna că buclele acelea îi confereau un aer oarecum feminin, dar acum nu mai exista nimic feminin la el. Părul scurt era de un castaniu-deschis și se împletea ici-colo cu câteva șuvițe blondine. Nu mai era aranjat după tendințele la modă. Sobrietatea îl făcea să pară și mai aspru.

Îi plăcuse mai mult băiatul. Bărbatul părea să fie de nepătruns.

El îi întâlni privirea direct, fără să privească în jos sau într-o parte. Ochii lui nu dezvăluiau nimic din gândurile lui. Lila se întrebă dacă i se mai părea că este frumoasă.

„Fată prostuță", se mustră ea în gând. Ce îi mai păsa? Cu părul încurcat și dâre de mizerie și de negreală peste tot, probabil că nu arăta mai bine decât femeile ușoare care încercaseră să o scoată la

vânzare. Închise ochii, atât de uscați încât o înțepară, și încercă să nu se mai lase copleșită din nou de umilință.

– Dorrington a spus că Beezle te-a ținut în pivnița uneia dintre ascunzătorile lui.

Ea deschise ochii, trecându-și limba peste buzele umflate și uscate. Nu știuse niciodată că setea putea să fie atât de chinuitoare.

– Știi de ce te-a răpit Beezle?

Ea clătină din cap.

– Se poate să fi fost un atac la întâmplare?

– Nu, nu a fost la întâmplare. Ai cumva puțină apă? Ceva de băut?

Ea își atinse ușor gâtul, încercând să-și dreagă vocea și să scape de ceea ce simțea ca un fel de nisip ce o împiedica să vorbească.

Brook ciocăni în acoperișul birjei. Vizitiul deschise trapa și privi înăuntru.

– Oprește la următoarea tavernă și adu-i doamnei pâine și niște vin îndoit cu apă. O să-ți plătesc dublu pentru toate bătăile astea de cap.

– Da, domnule!

Vizitiul lăsă trapa în jos și birja o luă iar din loc.

– Mulțumesc, spuse ea încet. Tata o să-ți dea banii...

– Nu vreau banii lui.

Lila se întrebă dacă era o referire la acuzația făcută de tatăl ei cu atâția ani în urmă, când spusese că el o voia pe Lila doar pentru zestrea ei. Birja încetini și îl auzi pe vizitiu descălecând. Vin îndoit cu apă. Peste câteva clipe va bea niște vin îndoit cu apă.

– Trebuie să ne lași să te răsplătim cumva, spuse ea.

Gura lui se curbă într-un surâs disprețuitor.

– Atât de politicoasă și de grațioasă. Ce actriță talentată.

Nu voia să se certe. Era prea obosită să o facă. Și totuși, nu se putu abține să murmure un răspuns.

– Îți sunt recunoscătoare.

– Pun pariu că este prima dată când rostești cuvintele astea.

Portiera se deschise și, dintr-odată, pătrunse tăișul usturător al frigului, iar vizitiul îi întinse lui Derring o cupă de vin și o bucată de pâine.

– Trebuie să duc cupa înapoi.

Derring își îndreptă privirea spre ușă.

– Lasă-ne o clipă. Îi oferi cupa. Bea încet, doamnă.

Mâinile îi tremurară când cuprinse cupa din lemn și o apropie de buzele uscate. Mintea îi spuse să țină cont de sfaturile lui, dar corpul îi tânjea prea tare. Înghiți apa cu noduri, se înecă și fu nevoită să-i întindă cupa lui Derring în timp ce criza de tuse îi zgudui corpul.

Îl clipa următoare, el veni lângă ea, trupul lui fiind mai masiv decât și-l amintea și atât de puternic și de cald. El flutură o batistă spre ea, iar Lila o luă, fiind din nou recunoscătoare pentru amabilitatea lui. Ea, care nu prețuise niciodată bunătatea, părea să nu se mai sature să fie recunoscătoare azi.

După ce tusea se liniști, Derring îi ținu cupa la buze, o lăsă să soarbă, trăgând-o înapoi înainte ca Lila să bea prea mult dintr-odată. Corpul ei își dorea cu disperare să guste mai mult, dar reuși să bea încet, fără să mai aibă alt acces de tuse.

Îi era încă sete, dar nevoia nu mai era atât de copleșitoare.

Derring îi întinse pâinea, îi spuse să muște încet, apoi se întoarse la locul lui. Deschise portiera, iar Lila se înfioră din nou când simți ghearele aerului înghețat de afară. Bietul vizitiu și calul lui trebuie să fi fost înghețați bocnă. Bărbatul luă cupa, iar câteva clipe mai târziu, o porniră din nou la drum.

– După cum ziceam, spuse Derring, căutând să-i atragă atenția. Ea închisese iar ochii și, de astă dată, simți că parcă plutește. Vinul fusese amestecat cu apă, dar, cum nu mai mâncase de ceva timp, își făcu iute efectul. Lumea părea să se învârtă în jurul ei. Nu vreau nimic de la tine, în afară de câteva răspunsuri. Ai spus că atacul nu a fost întâmplător. De unde știi asta?

Lila își apăsă un deget pe tâmplă.

– Pentru că... pentru că mi-a spus numele. Ea întâlni ochii de mahon ai lui Derring. Când m-a scos din trăsură, mi-a spus Lady Lillian-Anne.

– Cine te-a scos din trăsură?

– Nu-i știu numele.

– Descrie-mi-l.

Întrebările se succedară într-un ritm rapid și sigur, iar ea căută să se concentreze.

– Era un bărbat. Avea părul șaten.

– Ca al meu?

Se uită la părul lui Derring. Era de un șaten-deschis, cu minunate reflexe blonde. Dacă ar fi fost ceva mai lung, aproape s-ar fi gândit să-și treacă mâinile prin el.

– Nu, nu era la fel de frumos ca al tău.

– Poftim?

El păru șocat, iar Lila își dădu seama că vorbise cu voce tare. Închise ochii, încercă să-și adune gândurile.

– Era mai închis la culoare, cred. El... era înalt.

– De înălțimea mea sau mai înalt?

Acum se uită la corpul lui Derring. La cum stătea în fața ei, el nu părea atât de înalt. Dar ea își aminti de senzația pe care i-o trezise trupul lui lângă al ei.

– Nu știu. Mie mi s-a părut extraordinar de înalt, dar nu cred să fi fost chiar așa.

Derring oftă, iar ea știu că nu îi oferea informații utile. Însă evenimentele nopții îi erau neclare în minte, dar nu putea uita bezna în care bâjbâise și groaza pe care o simțise.

– Îți mai amintești altceva? Ceva care să ne ajute să-l identificăm?

– Nu, dar parcă ai spus că știi cine m-a răpit. Beetle, nu?

– Beezle, și da, îl bănuiesc pe el, dar am nevoie de dovezi.

– Îmi pare rău. Poate că o să-mi amintesc alte lucruri ceva mai târziu.

Ea își coborî din nou nasul în gulerul hainei, îi adulmecă parfumul, închise ochii.

– Mai am o întrebare.

Ea ridică privirea.

– Iartă-mă că te întreb un lucru atât de delicat, te-a siluit vreunul dintre bărbați, Beezle sau oricine ar fi fost cel care te-a răpit?

Ea își simți parcă obrajii cuprinși de flăcări. Desigur, știuse că ar fi putut să fie siluită. Se temuse neîncetat de această posibilitate, dar să mai și vorbească despre un asemenea lucru...

Ea clătină din cap și coborî privirea.

– Lady Lila, am nevie de adevăr. Dacă o să vrei să-i spui tatălui tău sau altcuiva, este o decizie care îți aparține. Eu o să păstrez discreția, dar trebuie să știu.

Ea ridică ochii spre el, surprinsă de vehemența din vocea lui. Nu-și dădea seama dacă detaliul putea să facă vreo mare diferență. Oricum, bărbatul care o luase va fi spânzurat pentru răpire.

Dar era convinsă că Derring avea capacitatea de insista până când primea un răspuns.

– El nu m-a atins... așa, spuse ea. M-am temut că poate are să o facă după ce m-a văzut la fereastră. Atunci a fost supărat și m-a târât înapoi în pivniță, dar m-a lăsat acolo fără să-mi facă vreun rău.

– Era o fereastră în pivniță? întrebă Derring.

Lila își apăsă degetele pe ochi. Poate ar fi plâns dacă nu s-ar fi simțit atât de secătuită.

– Nu. Am reușit să scap din pivniță și să umblu puțin prin clădire, care bănuiesc că era o casă.

– Ai scăpat din pivniță?

Derring o privi lung, cu o expresie neîncrezătoare pe chip.

Ea se îndreptă de spate.

– Da. Credeai că o să stau cu mâinile în sân, așteptând să vină să mă salveze un cavaler pe cal alb? După ce s-a făcut liniște, am urcat scările și am încercat să fug. Am găsit o fereastră și i-am văzut pe bărbații care mă luaseră, cred că erau ei, într-un fel de curticică interioară, unde mai erau cu un bărbat. Un gentleman.

– De unde știi că era gentleman?

Lila descrise hainele și felul de a vorbi al bărbatului, dar când ajunse la partea în care liderul îi pusese cuțitul la gât, nu mai reuși să scoată un cuvânt.

Derring veni din nou lângă ea, dar, de astă dată, prezența lui nu o mai liniști. Se trase într-un colț și își ascunse fața în mâini.

– Spune-o repede, Lila. Dacă o spui repede, este mai ușor.

Nu voia să-și amintească. Nu voia.

– Avea un cuțit și l-a apucat pe gentleman de gât. Nu știu cum a făcut-o. Totul s-a întâmplat atât de repede, dar a făcut o mișcare bruscă și apoi a tăiat gâtul bărbatului, iar sângele...

Derring îi luă mâna într-a lui și o strânse cu putere.

– Gata. Nu este nevoie să mai spui ceva.

– Vreau doar să mă întorc acasă, șopti ea înăbușit din spatele mâinii. Nu mai rostise aceste cuvinte de câțiva ani, cel puțin nu de când se recăsătorise tatăl ei. Nu-mi doresc decât să fiu în siguranță.

– Ai ajuns acasă.

Ea își dădu seama că, la un moment dat, în timp ce povestise totul, trăsura se oprise. O privire aruncată pe fereastră îi dezvălui fațada din piatră albă de la Lennox House.

Ea se îndreptă spre portieră, însă Derring nu-i eliberă mâna din prinsoarea lui.

– Dar nu ești în siguranță.

Capitolul 3

Lennox House nu se schimbase, își spuse Brook în sinea lui când păși înăuntru. După cum era de așteptat, Lady Lila fusese luată pe sus de o hoardă de slujitoare. Mereu obișnuită cu datul în spectacol, ea lăsase impresia că mergea cu dificultate, iar unul dintre lachei o ajutase să urce scările.

Derring dădu ochii peste cap.

El fusese condus într-un mic salon de zi, în care plutea un aer vădit masculin, cu lambriuri din lemn închis la culoare și care dădea spre o terasă. Copacii din grădină se scuturau și tremurau de frig, iar vaietul scos de vântul iernii fremăta la ferestre. Majordomul îi oferise ceva de băut, orice, de la ceai la coniac, dar Brook refuzase. Nu i-ar fi stricat deloc o băutură și nu l-ar fi deranjat să primească ceva de mâncare, dar chiar vorbise serios în birjă.

Nu voia nimic de la Lennox.

Astfel că se așeză într-un fotoliu bleumarin, bătând darabana cu degetele pe tapițeria bogată. Aștepta deja de aproape o oră și își spuse că se putea să mai aștepte mult și bine. Ducele va dori să-și vadă fiica. Regele va dori să-și vadă prințesa.

Ea era încă o prințesă, în ciuda tuturor *mulțumirilor ei*. Poate că învățase ce era recunoștința în ultimii șapte ani, dar altfel, puține altele se schimbaseră. Își ținuse spatele drept cu sfințenie, chiar fiind îmbrăcată în rochia aceea șifonată, pe care bănuia că slujnica ei o va arde. Vocea ei păstra încă nota aceea de trufie, se ținea încă cu nasul pe sus, calmul ei glacial abia dacă șovăia.

Pe alocuri fusese nesigură, ceea ce însemna că era totuși umană. Existaseră momente în trecut când el se îndoise de umanul din ea.

El își roti capul, destinzându-și mușchii încordați ai gâtului, apoi îl lăsă să se odihnească pe spătarul capitonat al fotoliului.

Era încă frumoasă. Nu se aștepta ca ea să se fi schimbat în vreun fel, dar de ce trebuia să i se pară în continuare atrăgătoare? Chiar

dacă știa cum era ea cu adevărat, o dorea. Nu înțelegea cum se putea ca un bărbat să o privească și să nu o dorească.

Cu părul lung și negru și ochii în nuanțe de căprui-auriu, părea atât de inocentă când îl privea cu ochii aceia. Părea mai mult decât pregătită să fie sărutată pe buzele trandafirii perfecte, care aveau o nuanță rozalie potrivită întocmai cu tenul ei sidefat, fără cusur, ca de porțelan. Cât și-ar fi dorit să dea vina pe silueta ei, dar Lila nu era nici prea suplă, nici prea voluptuoasă. Sânii plini i se zugrăveau splendid în corsetul rochiei cu croială simplă. Și gândul de a ține în mâna lui unul dintre acele globuri desăvârșite îi făcu întreg trupul să vibreze de dorință.

– De ce? gemu el. De ce ea?

– Cu cine vorbești?

Brook se ridică imediat la auzul vocii de copil și privi în jur. Nu văzu nimic și pe nimeni, dar pe undeva pe acolo se ascundea un copil.

– Cine a vorbit? întrebă el, vorbind pe un ton liniștit și zglobiu.

Avea nepoți și o nepoată. Știa cum să le vorbească copiilor.

Cineva chicoti, iar perdelele care acopereau ușile de la terasă se agitară. Brook nu reuși să-și înăbușe un zâmbet. Copiii aveau mereu impresia că, dacă ei nu te vedeau pe tine, nici tu nu-i vedeai pe ei.

– Hmmm, spuse el și se prefăcu a căuta prin toate ungherele încăperii, mai puțin în spatele draperiei.

Un căpșor cu bucle blonde se ivi brusc de după faldurile draperiei și apoi se trase iute înapoi.

– Mă întreb unde oare se ascunde. Brook se ridică. Sub birou? Se prefăcu că se uită sub birou. Nu.

Mai multe chicoteli.

– Gata, știu. Sub scaun. Ridică scaunul. Nu, nici aici nu e. Stai, mi-am dat seama! Sub covor!

Acum, fetița râse atât de tare, încât nu mai putu să rămână ascunsă. Se rostogoli valvârtej de după draperii.

– N-ai cum să te ascunzi sub covor. Asta este o prostie!

– Nu?

Ea clătină din cap, iar buclele ei blonde începură să tresalte.

– Nu m-aș fi uitat niciodată după draperie. Te pricepi de minune la jocul ăsta.

– Știu. Dădaca nu poate să mă găsească!

Brook aruncă o privire spre ușa închisă. Spera doar ca dădaca să nu fie deja înnebunită de grijă.

– Poate că ar trebui să-i spui dădacei că ai câștigat.

– O să-i spun. Fata o luă la goană spre ușă, apoi întoarse privirea spre el. Tu cine ești?

Brook se prefăcu surprins.

– Îmi pare nespus de rău. Am fost nepermis de nepoliticos.

Copila râse din nou, iar obrajii i se colorară acum într-un rozaliu de la atâta veselie.

El făcu o plecăciune.

– Eu sunt sir Brook Derring. Și tu cine ai putea să fii, tânără domnișoară?

– Ginny. Numele scurt de la Genevieve.

Ea făcu o reverență ciudată, oprindu-se chiar înainte să-și piardă echilibrul.

– Și câți ani ai, Ginny, sau ar trebui să spun Lady Ginny?

– Exact.

El dădu din cap. Așa se gândise și el. Copila nu putea să aibă mai mult de patru ani și, dacă ținea el bine minte, ducele se recăsătorise cu patru sau cinci ani în urmă. Fetița trebuia să fie sora Lilei.

– Am patru ani! Ea ridică patru degete. Tu câți ani ai?

– O, eu sunt foarte bătrân. Sunt practic antic.

– Cât de bătrân? întrebă ea cu ochii mari.

– Am treizeci și unu de ani.

– Asta nu e foarte bătrân. Tata e mult mai bătrân!

– El câți ani are?

– Am uitat.

Undeva, în depărtare, se auziră pași.

– Ginny! Ginny, ieși imediat!

Brook ridică sprâncenele spre fată.

– E dădaca?

– Asta e mama. Mai bine plec.

– La revedere, atunci.

Ea nu mai avu timp să-și ia rămas-bun, ci doar deschise brusc ușa și ieși vijelios, pantofii ei păcănind pe podelele de lemn.

Brook clătină din cap și își băgă mâinile în buzunare. Cu siguranță, Lila avea o rivală în micuța aceea. Nu mai era singura prințesă din casă.

O clipă mai târziu, ușa se deschise și intră contele de Granbury. Brook nu știuse că fiul ducelui și moștenitorul titlului era acasă, dar bănuia că ducele își convocase fiul de îndată ce dispăruse Lila.

– Sir Brook, spuse Granbury, înaintând și făcând o plecăciune. Cum vă putem mulțumi?

Făcu și Brook o plecăciune la rândul lui. Granbury era mai tânăr decât Lila și părea să fie sincer. Ochii lui căprui, de aceeași formă ca ai Lilei, dar mai închiși la culoare, erau aproape prea mari pentru chipul lui tânăr.

– N-am nevoie de mulțumiri, Domnia Voastră. Voiam doar să vorbesc cu tatăl vostru.

– O să ni se alăture imediat.

Granbury turnă coniac într-un pahar, i-l întinse lui Brook, apoi mai turnă unul și pentru el. Chiar dacă Brook fusese hotărât să nu accepte nimic de la Lennox, nu simțea aceeași reținere față de Granbury. Sorbi din licoare și se întrebă dacă contele știa ceva despre povestea lui cu Lila.

– Am văzut-o doar o clipă, spuse Granbury, dar părea să fie bine. Cum ai găsit-o?

– Am avut noroc, spuse Derring, nedorindu-și să-l aducă pe Dorrington în discuție.

Era mai bine ca nimeni să nu pună prea multe întrebări despre asociatul lui.

– Să-mi amintești să nu joc niciodată jocuri de noroc cu tine, spuse Granbury.

Cei doi își sorbiră coniacul în tăcere preț de câteva clipe, timp în care Brook își dori cu exasperare ca ducele să-și facă apariția. Ce puteai să-i spui unui frate după ce i-ai salvat sora din Seven Dials?

În cele din urmă, Granbury își drese glasul.

– Dată naibii povestea cu parlamentarul din Lincolnshire.

Brook nu urmărea subiectele politice. Aceasta era aria de interes a fratelui lui. Dar îi plăcea să creadă că era la curent cu activitățile Parlamentului, atunci când era reunit în sesiune. Fusese chiar invitat să se adreseze Parlamentului, o dată sau de două ori, pe tema criminalității din oraș.

În prezent, Parlamentul nu era în sesiune. Cei mai mulți dintre membri erau pe la moșiilor lor de la țară sau în comitatele lor de origine.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Brook, privind spre ceasul de pe masă.

Cât îl va mai lăsa ducele să aștepte? Își dorea să facă o baie fierbinte, să se bucure de o masă caldă și de patul lui. Exact în această ordine.

– Omul a fost găsit mort în dimineața asta lângă Teatrul Covent Garden.

Brook își lăsă paharul jos. Chiar trecuse prin apropiere de Covent Garden în acea dimineață, investigând dispariția Lilei.

– Cauze naturale? întrebă el.

– Crimă. I s-a tăiat gâtul.

Corpul lui Brook îngheță, iar atenția i se ascuți ca lama unui cuțit.

– Au descoperit asasinul?

Granbury se așeză într-un fotoliu mare.

– Nu. Momentan, agenții de pe Bow Street interoghează martorii.

O, avea el un martor, dar nu avea încredere să o lase pe mâna agenților. Cei mai mulți erau oameni de bună credință, dar existau vreo câțiva care și-ar fi vândut și sufletul pentru câteva monede în plus.

– Începi să te întrebi în ce fel de lume trăim când oficialii noștri guvernamentali sunt uciși pe stradă.

– Da.

Brook cunoștea întocmai lumea în care trăiau, poate mai bine decât o va cunoaște vreodată contele. Întrebarea care nu-i dădea pace era ce relație exista între deputatul mort și Beezle, dacă într-adevăr el era cel care o răpise pe Lila și cel pe care ea îl văzuse ucigându-l pe parlamentarul din Lincolnshire.

Următoarea întrebare era cum să o protejeze pe Lila. Dacă îl văzuse pe Beezle ucigând un parlamentar, ea nu era în siguranță. Răpirea era una. Crima, cu totul altceva. Ea devenise o țintă acum și trebuia apărată.

Ușa se deschise și Granbury se ridică în picioare când tatăl lui intră în încăpere. Lennox îi făcu semn fiului lui să se așeze și se îndreptă direct spre masa cu ceas pe care se aflau sticlele de coniac, vinul de Xerex și cel de Porto. Își turnă un pahar de vin de Xerex,

îl bău pe nerăsuflate, apoi își mai turnă unul. Cu sticla din cristal fațetat în mână, se întoarse spre Brook.

– Ei bine, ți-a reușit din nou. Fiica mea este acasă, teafără și nevătămată.

– Este acasă, recunoscu Brook.

– Pare să se simtă bine, în ciuda chinului prin care a trecut, puțin obosită și flămândă, dar asta se rezolvă. Reputația ei este cea care mă preocupă acum.

Bineînțeles că reputația era ceea ce conta pentru duce. Lila trebuia să se mărite bine. La urma urmei, acesta era scopul în viață al unei fiice de duce. Cât de supărat trebuia să fi fost Lennox pentru boala și pentru moartea soției lui. Perioada de doliu doar prelungise fecioria Lilei.

Deși ducele nu așteptase prea mult înainte să se recăsătorească.

– Lady Lillian-Anne v-a spus *tot* ce i s-a întâmplat? întrebă Brook.

Ducele flutură o mână.

– Mi-a spus destule.

Îi făcu semn fiului său să se ridice de pe fotoliu, apoi se așeză în locul lui. Granbury se retrase spre fereastră, părând mulțumit să rămână în umbra tatălui său.

– Este încă neîntinată, se mai poate mărita. Adică, dacă ești și tu de acord cu asta.

– Dacă sunt de acord?

Brook rămăsese nemișcat în tot acel timp, dar acum deveni stană de piatră.

– Să păstrezi pentru tine acest mic incident. Desigur, o să plătesc pentru tăcerea ta.

Brook ridică o mână.

– După cum am mai spus, nu vreau banii tăi și mă insulți presupunând că aș defăima vreodată reputația unei doamne. Dacă se află povestea răpirii, cu siguranță zvonul nu o să fie lansat de mine.

– Am cuvântul tău în privința asta? întrebă ducele.

Din punctul de vedere al lui Brook, el își dăduse deja cuvântul de onoare.

– Cred că avem o problemă cu mult mai presantă decât reputația fiicei tale. A fost martoră la o crimă aseară și, pe baza informațiilor pe care tocmai mi le-a oferit Granbury, cred că bărbatul ucis era deputatul din Lincolnshire.

– Poftim? Granbury se îndepărtă de fereastră. Eu n-am spus niciodată nimic despre Lila și parlamentar.

– Nu, dar eu am pus faptele cap la cap și am făcut o deducție simplă.

– Nu-mi dau seama unde vrei să ajungi, spuse ducele. Ce este cu povestea asta despre Lila și o crimă?

– Ți-a spus că aseară l-a văzut pe cel care a răpit-o cum i-a tăiat gâtul unui bărbat în Seven Dials?

– Nu.

– Nu vrea să se gândească la asta, spuse Brook. A trebuit să scot informațiile de la ea cu cleștele.

– Dacă nu vrea să se gândească la asta, de ce să nu lăsăm lucrurile așa? întrebă Granbury.

– Pentru că, dacă parlamentarul este pe care l-a văzut ucis, ea a devenit o țintă. Bee... bărbații care au răpit-o nu o să-și dorească martori. Ei știu cine este, unde locuiește. O să vină după ea și o s-o ucidă.

– Este absurd! Ducele se ridică în picioare. Nu era un bărbat înalt, dar avea umerii lați și chipul unui general roman, frunte înaltă, nas acvilin, ochi albaștri și pătrunzători. Cum poți să fii sigur că bărbatul pe care l-a văzut ucis este parlamentarul... cum îl chema?

– Fitzsimmons, răspunse Granbury.

– De unde știi că este același bărbat? Sigur mai mulți bărbați sunt uciși în fiecare seară în Seven Dials. Iar Fitzsimmons a fost găsit lângă teatru.

– Care se află la periferia Seven Dials, adăugă Brook.

Chiar dacă mahalalele se învecinau cu cartierele respectabile ale orașului, el descoperise că nobililor le plăcea să rămână cu impresia că suburbiile se aflau la un univers distanță de căminele și magazinele sau cluburile lor preferate.

– Ar fi relativ simplu să arunce cadavrul acolo.

– Relativ simplu? se bâlbâi ducele. Iar tu știi asta din proprie experiență?

Brook nu luă în seamă dojana.

– O să verific cu contactele pe care le am pe Bow Street și o să întreb dacă mai există și o altă victimă căreia să i se fi tăiat gâtul. Până mă întorc eu, continuu să fiu de părere că este mai prudent

să luați măsuri suplimentare de siguranță. Nu știu cine a răpit-o pe Lady Lillian-Anne...

– Mare detectiv, pufni ducele.

– ...dar o să aflu. Dacă este vorba despre bărbatul la care mă gândesc, fiica și toată familia ta sunt în pericol.

– O să luăm măsuri de precauție, spuse Granbury. De fapt, ar fi o idee înțeleaptă să plecăm la țară.

– Și cum explicăm absența noastră de la nunta nepoatei mele? întrebă ducele.

– Rose o să înțeleagă că este vorba despre o urgență.

– Cum? insistă ducele. O să fie nevoie să-i spunem că Lila a fost răpită și, chiar dacă o iubesc pe fată, îi turuie gura mai repede decât aleargă bidiviul meu pursânge premiat în toate competițiile.

– Îți înțeleg dilema, spuse Brook, dar siguranța familiei tale este mai importantă, fără doar și poate, decât normele impuse de bunele maniere.

Privirea pe care i-o trimise ducele îi aminti de cea pe care i-o trimitea adesea mama când îi oferea un sfat asemănător. Pentru bărbații precum ducele și femeile precum contesa văduvă, *nimic* nu era mai presus de respectarea bunelor maniere.

– O să mă duc pe Bow Street și revin cu mai multe informații, spuse Brook. Între timp, Lady Lillian-Anne trebuie să se odihnească. Mai avem timp să discutăm despre mutarea la țară.

– Dacă ai impresia că asta este ceva ce trebuie analizat, atunci nu o cunoști pe Lady Lennox.

Într-adevăr, nu o cunoștea pe Lady Lennox, se gândi Brook în timp ce îl urmă pe majordom până la ușa de la intrare. Dar o cunoscuse pe fiica ei mai mică. Era evident că fata fusese răsfățată și crescută în puf. Dacă la urechile ducesei ajungea doar un cuvânt care să-i fi dat de înțeles că se putea ca fiica ei să fie în pericol, plecau cât ai zice pește.

Dar era suficient ca să o salveze pe Lila?

Lila se trezi în toiul nopții. Visase pivnița, în timp ce se chinuia și bâjbâia să găsească ieșirea, într-un întuneric care o învăluia și o îngropa sub greutatea lui. Și apoi, mizeria se transformase în sânge. Sângele care țâșnise din ea, așa cum țâșnise din gâtul gentlemanului ucis.

Cu răsuflarea întretăiată, se ridică și își apăsă o mână pe inima care bătea de să-i sară din piept.

Pe scaunul de lângă pat, slujnica ei, Lizzy, sforăia încet. Probabil că stătea de veghe, dar Lila se bucură să o vadă dormind. Nu-și dorea ca tatăl ei să audă povești despre coșmarurile care nu-i dădeau pace. El privea cu ochi răi orice semn de slăbiciune, orice semn de imperfecțiune. Și așa era deja o mare dezamăgire pentru el. La douăzeci și cinci de ani ar fi trebuit să fie soție și mamă. Totuși, iată că se mai afla încă aici și nu era curtată de nimeni.

Era fiica unui duce și, prin urmare, nu se supunea acelorași reguli ca alte femei. Dar până și fiica unui duce stârnea reacții de uimire dacă rămânea nemăritată după vârsta de douăzeci și cinci de ani. Tatăl ei îi lăsase limpede de înțeles că se va mărita în următorul sezon social. Trebuie să se mărite și să găsească o partidă bună.

Trecuseră în revistă posibilii miri, majoritatea în vârstă și cu titlu, se trasaseră planurile de acțiune, se comandaseră rochii noi pentru fiecare ocazie în parte. Se aleseseră doar cele mai la modă și mai scumpe țesături pentru fiica mai mare a ducelui de Lennox. Se cheltuiseră mii de lire și alte câteva mii urmau să se mai cheltuie.

Nu putea să-și dezamăgească familia.

Răpirea le periclitase întru câtva planurile. Fusese văzută unde nu trebuia, neînsoțită, și apoi în compania unui bărbat care nu îi era rudă de sânge. Lila nu-și făcea griji că Brook ar fi vorbit. Chiar și numai pentru că Brook era un gentleman. O dovedise cu ani în urmă, când păstrase tăcerea, în ciuda felului îngrozitor în care se purtase cu el.

Dar cum rămânea cu bărbatul care o scosese din pivniță? Și cu vizitiul? Cu prostituatele? Îi cunoșteau oare identitatea? Vor vinde oare presei poveștile pe care le aveau?

O, ce i-ar fi plăcut lumii bune să rumege câteva bârfe malițioase despre Lady Lila. Își făcuse dușmani printre cei mai importanți oameni de rang încă de la debutul ei în societate. Le înfuriase pe femei când le furase iubiții și le ceruse fidelitate domnilor care o curtau. Aceștia nu aveau voie să danseze cu nimeni altcineva sau să se ducă în vizită la vreo altă domnișoară. Unii dintre domnii mai în vârstă îi luaseră în derâdere jocurile, dar ea îi umilise în public când veniseră să o viziteze. De fiecare dată când putuse să

stârnească zvonuri, o făcuse fără excepție, savurând din plin puterea de a afecta o reputație printr-o simplă aluzie cu iz de scandal. Nu fusese iubită, dar fusese temută de toată lumea.

Acum ea era cea care se temea de scandal.

Lila trase adânc aer în piept și se ridică din patul ei cald. Ceasul de pe poliță îi spuse că nu era încă miezul nopții. Se simțea de parcă dormise o zi și o noapte. Corpul o durea de oboseală. Ar fi trebuit să doarmă mai mult, dar nu voia să viseze din nou urât.

Poate că un drum rapid până la bucătărie, să ia o prăjitură sau o bucată de pâine prăjită cu ceai, o va ajuta să-și limpezească mintea. Mâncase supă și pâine la cină, dar îi era iar foame.

Lila își puse halatul și își strecură picioarele în papuci, apoi, apucând o lumânare cu suport, deschise ușa ușor. Lizzy nu se trezi, iar Lila traversă coridorul cu covor pe mijloc până ajunse în capul scărilor. În casă era liniște. Tatăl și mama ei nu ieșiseră în oraș astă-seară. Probabil se retrăseseră devreme, ceea ce însemna că și slujitorii făcuseră același lucru.

Poate Colin se dusese la clubul lui, iar valetul lui nu avea de ce să-l aștepte încă vreo câteva ore bune.

Lila aprinse lumânarea de la o lampă de perete și coborî scările, ținând lumânarea sus și ridicând tivul cămășii de noapte ca să nu se împiedice. Abia când ajunse la ultimele trepte, simți doi ochi ațintiți spre ea.

Ridică privirea și aproape se împiedică.

Brook Derring stătea în vestibul și o privea.

La început, nu reuși decât să clipească nedumerită spre el și să se întrebe dacă nu-l visa sau doar și-l închipuia. Revederea cu el din această după-amiază, în ciuda situației, o făcuse să-și dorească să-l mai vadă. Era tot ce nu ar fi trebuit să-i placă la un bărbat... tânăr, viril, periculos.

Nu avea nici avere extraordinară, nici titlu. Era fiul unui conte, dar al doilea fiu. Și pe deasupra, lucra și ca detectiv. Nici măcar nu făcuse ce se considera a fi respectabil, devenind vicar sau cumpărându-și un brevet pentru a se înrola în marină.

Și totuși, dincolo de toate acestea, nu-și putea lua ochii de la el.

Privirea lui nu o părăsi nici măcar o clipă pe a ei, iar Lila își dădu seama aproape imediat că nu era îmbrăcată cum se cuvenea.

Desigur, era acoperită, dar părul îi atârna nestingherit și încurcat peste umeri, iar ea nu purta nici mănuși, nici alte podoabe.

În cele din urmă, Brook făcu o plecăciune.

– Lady Lila.

– Ce cauți aici?

Nu era ceea ce voise să spună. La drept vorbind, nici nu știa ce voia să spună. Sigur *nu* ce spusese. Întrebarea ei răsună atât de insolent, când îi datora totul bărbatului din fața ei. Dar voise cu atâta disperare să ascundă cât de mult își dorea ca el să fie acolo, încât reacționase exagerat.

– Ce bine să știu că primirea ta călduroasă nu s-a schimbat cu nimic.

Lila coborî ultimele două trepte.

– Voiam doar să spun că am fost surprinsă să te văd.

– Asemenea.

El o scrută din priviri, făcând ca obrajii să i se aprindă. Nu era o privire languroasă, dar simți totuși furnicături peste tot pe piele. Își dori ca el să se uite la ea, chiar dacă numai pentru a-i lua peste picior înfățișarea neîngrijită.

– Am treabă cu tatăl tău.

– Dar credeam...

Nu știu cum să-și încheie fraza. Nu era atât de vulgară încât să vorbească despre bani și răsplată, dar el îi spusese că nu voia nici un sfanț de la tatăl ei. Se răzgândise?

Iar dacă se răzgândise, de ce să o fi dezamăgit un asemenea lucru? Nu era ca și cum venise să o caute pentru că îi păsa de ea.

– Mai bine îți zic, spuse el. Este ceva care te privește.

– L-ai prins pe bărbatul care m-a răpit?

– Nu. Dar am descoperit un lucru care mă frământă.

Ea așteptă, dorindu-și să știe și fiindu-i frică de ceea ce urma să audă.

– Bărbatul pe care l-ai văzut ucis aseară este aproape sigur un membru al Parlamentului.

Ea făcu un pas în spate, implicațiile afirmației având parcă efectul unei grămezi de cărămizi care se prăbuși peste ea.

– Nu.

– Este adevărat, eu...

– Ce se întâmplă? spuse majordomul de îndată ce revenise. Milady, sunt convins ar trebui să te întorci în pat.

– Mulțumesc, Franklin, dar vreau să vorbesc cu tata și cu sir Brook.

– Tatăl tău nu te-a chemat, milady.

Lila își ridică bărbia.

– Mă duci tu la el sau mă duc să-l caut singură?

Liniile încruntate de pe chipul lui Franklin se adâncirăși mai mult.

– Este în bibliotecă. Urmați-mă.

Lila îl urmă, cu o privire rapidă aruncată spre sir Brook, ale cărui picioare mai lungi îl purtaseră fără vreun mare efort lângă ea.

– Și nu-mi spune și tu să mă duc la culcare.

– Nu mi-aș permite. După cum am spus, este ceva care te privește.

Ea încuviință din cap, simțind cum i se cască un gol în stomac, de parcă ar fi băut prea mult vin de Xerex.

– Dar Lady Lila, adăugă Brook, nu cred că o să-ți placă ce o să auzi.

Capitolul 4

Părea palidă, obosită și incredibil de frumoasă. Ceva la părul care i se revărsa peste umeri într-o cascadă de abanos o făcea să pară mai vulnerabilă decât femeia arogantă și perfect coafată pe care era obișnuit să o vadă. Desigur, continua să fie arogantă și să se țină dreaptă ca o lumânare, dar părul despletit îmblânzea simțitor aura de rigiditate care o învăluia.

Franklin, care părea să fie de două ori mai țeapăn decât ea, îi conduse în biblioteca ducelui. Brook știa că era vorba de bibliotecă fără să mai fi fost nevoie să i se spună. Mai fusese odată acolo. Prefera să nu se gândească la ziua aceea umilitoare, cea mai cumplită din viața lui. Nu se afla aici, în această seară, pentru a cere mâna Lilei.

Ducele se ridică atunci când Franklin o anunță pe Lila, cu gura strânsă într-o linie încruntată.

– Întoarce-te în pat, Lillian-Anne. O să discutăm mâine-dimineață deciziile pe care le iau cu sir Brook.

Din spate, Brook îi văzu umerii îndreptându-se și încordându-se. Nu îi plăcu deloc sugestia ducelui. Brook nici nu o putea condamna pentru reacție. Nici lui nu i-ar fi plăcut ca propriul viitor să fie decis în locul lui.

– Dacă nu te deranjează, tată, aș vrea să rămân și să ascult. Ridică o mână pentru a preîntâmpina o eventuală împotrivire a tatălui ei. Oricum nu pot să dorm, iar sir Brook m-a informat că această problemă mă privește.

Ochii ducelui se ațintiseră spre Brook, iar Brook îi citi dezaprobarea înainte ca Lennox să întoarcă privirea spre fiica lui.

– Lila...

Ea se așeză comod în fotoliul cel mai apropiat de foc, părând să-și sfideze tatăl sau pe oricine ar fi încercat să i-o interzică.

Brook știa că Lila își sfida rareori tatăl, dacă îl sfida vreodată. O știa din proprie experiență. Expresia uluită de pe chipul ducelui păru să dea de înțeles că și el era surprins de încăpățânarea ei.

– Prea bine, atunci. Ducele făcu semn din cap spre majordom. Este totul pentru moment, Franklin. Sir Brook.

Făcu semn spre scaunul din fața biroului străvechi din lemn de arțar.

Brook se așeză pe scaun, întorcându-se ușor într-o parte ca să o poată vedea pe Lila. Stătea cu mâinile în poală, cu tălpile lipite de podea, flăcările neîmblânzite ale focului trosnind în spatele ei și întipărind părului și pielii ei o nuanță delicat aurie.

– Sir Brook, am încredere că ai avut destul timp pentru cercetările despre care am discutat mai devreme.

– Da.

Decise să răspundă scurt, după modelul ducelui. Lui Brook nu-i scăpă faptul că nu i se oferise nimic de băut, nu că ar fi acceptat, dar nu aprecia să fie tratat de parcă s-ar fi aflat în slujba ducelui. Își îndeplinise sarcina asupra căreia convenise cu ducele. În ceea ce îl privea pe Brook, vizita lui era o simplă curtoazie.

– Din păcate, se pare că grijile exprimate de Lordul Granbury în după-amiaza asta sunt justificate.

– Și despre ce griji este vorba? întrebă Lady Lila, nedorindu-și să fie lăsată în afara conversației.

– Lordul Granbury ne-a spus că un parlamentar a fost găsit de dimineață lângă Covent Garden. Gâtul îi fusese tăiat, răspunse Brook, înainte ca ducele să apuce să-i livreze vreo aiureală fiicei lui.

Merita să știe că era în pericol.

Ea își acoperi gura cu o mână.

– Bow Street crede că este foarte posibil ca domnul Fitzsimmons să fie bărbatul pe care l-ai văzut ucis aseară. Ar dori să trimită un om care să-ți pună câteva întrebări. Acum, Brook aruncă o privire spre duce. Dacă ești de acord, duce.

Brook nu făcea parte din cercul de cunoscuți ai lui Lennox. Probabil că ducele ar fi preferat ca Brook să i se adreseze cu *Înălțimea Ta*. Alt motiv pentru ca Brook să i se adreseze bărbatului fix cum îl tăia capul.

– Nu sunt. Nici un agent nu o să vină la mine acasă și să o ia la întrebări pe fiica mea.

– De mare ajutor ca întotdeauna, mormăi Brook.

– Ba mai mult, ce fel de pregătire primesc agenții ăștia? Este absolut ridicol să crezi că un om de rangul și poziția domnului

Fitzsimmons și-ar fi petrecut vremea prin Seven Dials și s-ar fi asociat cu... niște golani.

Ochii Lilei trecură de la tatăl ei la Brook și înapoi. Nu își mai acoperea gura, dar acum își apăsa buzele cu încheieturile străvezii.

– A fost și prima mea întrebare. Cu toate astea, am vorbit cu domnul Easterday, șeful agenților de pe Bow Street, care îmi este un foarte bun prieten, am descoperit că agenții investigau activitățile domnului Fitzsimmons de săptămâni bune.

– Dar este absurd! spuse ducele și se ridică în picioare. Cetățenii cinstiți au ajuns să fie acum anchetați de agenți de pe Bow Street? O luăm de la capăt cu Franța revoluționară!

– Ce motiv au avut agenții să-l cerceteze pe domnul Fitzsimmons? întrebă Lila, temperând reacția mânioasă a tatălui ei.

– Agenții au fost angajați de un bărbat, a cărui identitate nu vor să o dezvăluie, să investigheze o serie de spargeri date prin casele și birourile dușmanilor pe care îi avea domnul Fitzsimmons. Se pare că în ultimele șase luni sau așa ceva, cine i se opunea politic lui Fitzsimmons devenea o țintă a spargerilor. Odată cu obiectele de valoare au fost furate și documente importante și corespondență privată. Trebuie să recunosc, mi se pare ciudat ca un tâlhar obișnuit să-și dorească documente și corespondență. Cei mai mulți nici nu știu să citească.

– Doar nu crezi că un membru al Parlamentului s-a apucat de spart case și s-a ocupat cu tot felul de furtișaguri.

Ducele se sprijini în palme.

– Bineînțeles că nu. Nu ar avea abilitățile sau cunoștințele necesare.

– Însă bărbații care m-au răpit pe mine da, spuse Lila încet.

– Exact. Agenții cercetează posibile legături între domnul Fitzsimmons și mai multe bande din Covent Garden, inclusiv cea pe care o cred responsabilă de răpirea lui Lady Lila.

– Bun. Agenții își merită banii măcar de data asta, anunță ducele. Atunci, dacă asta este tot...

– Îmi pare rău, domnule, dar nu este tot. Cel mai probabil, Lady Lila a fost martoră la uciderea unui membru important al Parlamentului. Să presupunem pentru o clipă că domnul Fitzsimmons l-a plătit pe Beezle, liderul Haitei din Covent Garden,

să spargă casele și birourile dușmanilor lui. Aseară, înțelegerea lor s-a încheiat brutal, iar Beezle, sau vreun alt membru al bandei, l-a ucis pe Fitzsimmons. Asta este o crimă care nu poate scăpa nepedepsită. Sigur membrii bandelor implicate o să fie spânzurați.

– Îmi închipui că ar putea să fie spânzurați pentru nenumărate delicte, adăugă Lila.

– Da, dar nu au fost spânzurați pentru că nu au fost prinși. Tu, Lady Lila, ai fost martoră la o crimă. Ceea ce înseamnă că ești în pericol, pentru că Beezle, dacă a fost într-adevăr Beezle, știe că l-ai văzut. Nu o să-și dorească martori pentru că, ascultă-mă bine, Beezle nu are de gând să moară în streang.

– Atunci o trimitem pe Lila la țară după nunta lui Rose.

– Și ce te face să crezi că Lady Lila o să fie în siguranță la țară? Mai mult, ce ar putea să-l împiedice pe Beezle să caute să o omoare cât se mai află încă la Londra?

– Nici un hoț n-ar îndrăzni așa ceva, declară ducele de parcă ar fi știut ceva despre asta.

– Acești bărbați îndrăznesc, chiar îndrăznesc tot mai multe.

Mare parte din această realitate putea să fie atribuită reticenței unor bărbați precum ducele de Lennox de a fi de acord cu înființarea unei forțe de poliție metropolitane în Londra. Nu erau suficienți gardieni și agenți ca să-i prindă pe răufăcători, cu atât mai puțin să prevină sau să descurajeze criminalitatea. Atacurile, violurile, furturile și răpirile erau în creștere și atingeau noi cote alarmante.

– Dar nu este singura mea îngrijorare, spuse Brook.

– Este evident că ai nenumărate astă-seară.

– Da, duce. Cealaltă îngrijorare a mea este că poate domnul Fitzsimmons nu acționa singur. Da, el avea rang și putere ca membru al Camerei Comunelor, dar există mulți alți oameni care au mult mai multă influență decât el.

– Aiurea! spuse ducele. Asta este o pură presupoziție.

– Chiar și așa, vreau să aud ce are de spus sir Brook, adăugă Lila cu o voce calmă.

Brook înclină capul spre ea.

– Întrebarea mea este de ce Beezle, sau oricine s-ar afla în spatele crimei și al răpirii, l-ar ucide pe Fitzsimmons. La urma urmei, cu un Fitzsimmons scos din joc, se duce și sursa de venit.

– Și crezi că altcineva, cineva cu mai multă putere decât Fitzsimmons, ar fi ordonat uciderea lui?

Întrebarea fu pusă de Lila, care se lăsă în față cât timp vorbi.

– Cred că este foarte probabil ca Fitzsimmons fie să fi descoperit ceva ce nu trebuia, fie să-și fi pierdut interesul, iar Beezle a fost plătit să se descotorosească de el. Doar o sumă mai mare de bani decât ceea ce putea să obțină banda din spargerea caselor l-ar fi convins pe Beezle să scape de sursa lui de venit. Cel care l-a plătit pe Beezle să facă asta trebuie să fie foarte bogat.

– Ceea ce înseamnă că sunt încă în pericol, spuse Lila și începu să-și frângă mâinile.

– Tu ai văzut crima și asta înseamnă că Beezle a fost neatent. O să-și dorească să elimine toate urmele greșelii făcute, înainte ca omul care îl plătește să-și dea seama că poate fi pus într-o postură vulnerabilă. Este adevărat ce se spune. Brook își mută privirea de la Lila la tatăl ei. Nu există onoare printre hoți. Beezle o să-l toarne pe cel care l-a angajat nu pentru că o să-și salveze astfel pielea, ci pentru că o să vrea ca și omul acesta să se ducă la fund odată cu el.

Focul trosni în vatră, iar scaunul ducelui scârțâi când acesta se așeză.

– Atunci trebuie ca tu să-mi protejezi fiica.

Brook clătină din cap.

– Eu nu mă ocup cu asta.

– Îți plătesc oricât îmi ceri.

Brook se ridică.

– Nu este vorba de răsplată aici. Eu nu sunt un câine de pază. Sunt oameni care...

– Nu-mi doresc o namilă mătăhăloasă în casa mea sau în preajma fiicei mele. În plus, n-am de gând să anunț în văzul lumii că am angajat pe cineva care să o protejeze pe fiica mea. Sezonul o să înceapă curând, iar Dumnezeu știe că perspectivele ei sunt și așa slabe.

Lila scoase un ușor pufnit ofensat.

– Te-ai gândit ce înseamnă ca eu să-i fiu mereu prin preajmă? Crezi că gurile rele nu o să speculeze subiectul?

În mod clar, ducele nu se gândise la așa ceva. Se lăsă pe spate și păru să reflecteze. Brook își închipui că stătea să cântărească avantajele și dezavantajele unor asemenea bârfe.

Dintr-odată, Brook se simți de parcă participa la o licitație.

– După cum ai punctat foarte bine cu ani în urmă, eu nu sunt o partidă potrivită pentru fiica ta. Parcă îmi amintesc că ai spus ceva despre *statutul meu modest*.

– O, nu cred să fi spus vreodată asta.

Brook făcu vreo câțiva pași prin fața biroului. Își amintea fiecare cuvânt din scurtul interviu, iar ducele spusese lucruri cu mult mai crunte.

– În orice caz, îți înțeleg dorința de a avea un gentleman responsabil care să se ocupe de protejarea fiicei tale. Cu toate astea, nu eu sunt acela. Mă tem că ar putea să apară situații în care asocierea noastră să fie interpretată greșit. Moment în care aș fi obligat să mă însor cu Lady Lila, iar eu nu am nici o intenție să mă însor vreodată cu Lady Lila.

El îi aruncă o privire, stând pe scaun cu buzele strânse.

– Fără nici o supărare, milady.

– Înțeleg.

Ducele se ridică acum.

– Îmi cer scuze că v-am dat o veste atât de regretabilă. Brook își luă pălăria. Totuși, trebuie să insist asupra faptului că acesta este sfârșitul asocierii noastre.

– Să insiști? spuse ducele cu un ton pe care Brook nu-l mai auzise până atunci.

Părul de la ceafă i se înfioră în semn de avertizare.

– Nu este nevoie să chemi majordomul. Mă descurc.

Fără să aștepte permisiunea ducelui, deschise ușa și ieși, îndreptându-se direct spre vestibul. În casă era liniște și întuneric. Brook bănuia că Franklin stătea de veghe pe undeva, așteptând să fie chemat, dar își închipuia că bărbatul putea să aștepte la fel bine în camera lui sau în vestibul.

Ajunse la ușă când auzi papucii alunecând pe marmură. Rezistă impulsului de a se întoarce și, în schimb, închise ochii.

– Du-te la culcare, Lady Lila. Nu avem nimic de discutat.

– Am nevoie doar de o clipă, sir Brook.

O clipă pe care nu voia să i-o acorde. Nu voia să se mai uite la ea, cu părul acela negru și încântător care îi cobora în valuri pe spate și cu ochii aceia mari și căprui care îl implorau să o salveze.

Nu era datoria lui să o salveze.

Pentru că el nu se întoarse, ea se opri în spatele lui și puse mâna pe haina lui. Nu putea să simtă căldura pielii ei, dar apăsarea atingerii îl ardea cu aceeași putere. Se întoarse brusc, iar mâna ei coborî.

– Chiar sunt în pericol? întrebă ea.

– Așa cred.

Capul ei se înclină ușor în sus ca să-l privească în ochi, iar el își închipui cum o cuprinde de ceafă, simțind în mâini atingerea părului ei, iar el apăsându-și buzele de ale ei.

– Ce ar trebui să fac?

– Dacă aș fi în locul tău, eu aș dispărea.

– Pentru cât timp?

– Până se rezolvă problema și o să fii din nou în siguranță. Dacă vrei, pot să-i dau de veste tatălui tău când o vă puteți întoarce în siguranță. Cu cât știu mai puțini oameni unde ești, cu atât mai bine.

Dar ea clătină din cap.

– Tata nu o să mă lase să plec. O să ratez sezonul.

– Iartă-mă, dar o să ratezi sezonul și dacă mori.

Ea nu lăsă să se vadă în nici un fel dacă vorbele lui o îngroziră, cu excepția unei clipe în care i se tăie răsuflarea.

– Înțeleg. Îmi pasă prea puțin dacă pierd sezonul.

– Nu este adevărat.

El făcu un pas în față și îi simți dintr-odată parfumul dulce. Își amintea că pe vremuri mirosea a lăcrămioare. La un moment dat, făcuse chiar o obsesie pentru parfumul ei. Nu avea de unde să știe pe atunci că femeia semăna foarte mult cu floarea, era otrăvitoare.

– Nu, nu este. Am douăzeci și cinci de ani. Asta ar putea să fie ultima mea șansă de a-mi găsi o partidă potrivită, iar tu știi la fel de bine ca mine că nu o să fiu doar o povară dacă nu mă mărit.

Ochii ei îl implorau, dar inima lui rămase neîndurătoare.

– N-ai putea... începu ea.

– Nu.

– Nici măcar n-ai auzit ce am de spus.

– Vrei să te protejez pretinzând că-ți fac curte.

Ea făcu ochii mari.

– Da. Poți participa la toate evenimentele din sezon fără să-ți pună cineva la îndoială prezența.

– Purtându-mă ca un cățeluș îndrăgostit care umblă după tine. Am mai făcut asta odată. Nu o să fiu cățelușul tău.

Ea flutură o mână în aer.

– Sir Brook, nu-ți cer asta.

El o apucă de încheietură înainte ca ea să mai poată flutura din nou un deget prin fața lui.

– Nu? Te gândești numai la tine, cum să participi la sezon. Dar nu te gândești cum m-aș simți eu gravitând în umbra ta. Ca să nu mai vorbesc că n-am nici o dorință să particip la evenimentele din sezon.

Ea deschise gura.

– Și dacă, Doamne ferește, o să spui că tatăl tău o să mă plătească, o să-ți pară foarte, foarte rău, zise el împingând-o ușor spre ușă.

Ea ridică ochii spre el, cu răsuflarea întretăiată și sânii ridicându-se și coborând în decolteul ușor desfăcut al halatului.

– Nu cred că cineva te-ar putea confunda cu un cățeluș.

Vocea ei era tremurătoare.

– Bun.

– Dar am nevoie de ajutorul tău.

Cuvintele îl tulburară. Rămăsese cu impresia că ieșise învingător, dar parcă toate mecanismele de apărare îi scăpară printre degete. Putea să se bazeze pe Lila când era vorba să i se expună crăpătura din armură. Apoi deveni ferm, îi eliberă brațul și o dădu la o parte din ușă.

– Îmi pare rău. Mi s-au terminat favorurile.

Întoarsă în salon, Lila se opri lângă foc să se încălzească.

Îl ura. Era uluitor cum puteai să trăiești ani de-a rândul fără să te gândești măcar o clipă la un om, pentru ca la nici măcar o zi după ce îl reîntâlneai, să ajungi să-l disprețuiești cu toată ființa. Nu ar fi crezut că Brook Derring este suficient de interesant încât să trezească ură. Cu siguranță, nu fusese foarte impresionată de el cu șapte ani în urmă. Aproape că uitase cu totul de existența lui.

Dar el nu uitase de ea. Greșise față de el în trecut. Știa asta acum. O știuse și atunci, dar diferența era că acum îi păsa. Moartea mamei o schimbase, o făcuse să aprecieze valoarea bunătății și a generozității. Înainte fusese o copilă răsfățată și egoistă. Cu cât avea mai mulți iubiți, cu atât mai bine, după părerea ei. Brook fusese o victimă a propriei ei vanități.

Dar acum nu încerca să fie egoistă. Chiar avea nevoie de ajutorul lui. Trebuia să-și găsească un soț, iar cel mai bun mod de a face asta era să fie o prezență activă în sezon. Nici măcar nu va fi foarte pretențioasă. Se va mulțumi cu primul bărbat pe care îl acceptau părinții ei.

Dacă nu-și găsea un soț...

Ridică privirea spre scări și se gândi la mama ei vitregă. Noua soție a tatălui ei era cu doar puțin mai mare ca Lila și era la fel de răsfățată și de egoistă pe cât fusese Lila la optsprezece ani. Nu o plăcuse niciodată pe Lila, dar fusese de ajuns de prietenoasă pe vremea când ducele îi mai făcea curte. După ce îi devenise soție, făcuse tot posibilul să o îndepărteze însă pe Lila de tatăl și de casa ei. Valencia născocea tot felul de motive pentru care Lila trebuia să rămână la țară când ducele și ducesa se aflau în oraș. Sau o trimitea să stea de la o rudă la alta când ducele și ducesa se retrăgeau la Blakesford peste iarnă. Lila nu petrecuse acasă nici măcar un Crăciun în ultimii patru ani.

Singurul motiv pentru care se afla acum la Londra, împreună cu ducesa, era nunta verișoarei ei. Absența Lilei ar fi fost remarcată, iar ducesa nu reușise să-l convingă pe Lennox să o lase pe Lila la Blakesford. Și iată că Lila venise la Londra, fiind nevoită să îndure în trăsură privirile glaciale ale mamei vitrege și spunându-i-se să stea departe de Ginny.

Lila nu-și dădea seama cum putea să fie considerată o amenințare pentru fetiță. Avea patru ani și era singura soră pe care o avusese vreodată. Când se născuse bebelușul, fusese absolut încântată de ideea de a o ține în brațe, de a o legăna, de a-i cânta. Se simțise singură după moartea mamei, iar Colin nu era niciodată pe acasă. Valencia urlase ca din gură de șarpe prima dată când Lila luase copila în brațe, iar apoi fusese atent ținută la distanță.

Nu putea să o mai ducă mult așa. Nu-și putea petrece restul vieții stând de la o rudă îndepărtată la alta. Nu voia să fie compătimită. Nu voia să devină o fată bătrână. Își dorea un copil al ei, o casă a ei și, dacă nu neapărat dragoste, măcar afecțiune. Evenimentele recente însemnau doar că va fi trimisă din nou de acasă, aparent ca să fie în siguranță, dar și ca să stea departe de Valencia.

Lila nu se îndoia că tatăl ei o iubea, în felul lui, dar iubea cu mult mai mult pacea și armonia. Dacă să o trimită pe Lila de acasă era condiția ca soția lui să fie fericită, Lila pleca în doi timpi și trei mișcări.

Era mai bine să o roage de dimineață pe slujnica ei să-i pregătească valiza. Nu va mai rămâne mult timp prin preajmă.

Tatăl ei și Colin se ridicară când ea intră în sala de mese a doua zi dimineață. Valencia, ca femeie măritată, putea să ia micul dejun în pat și nu rata niciodată ocazia. Lila se așeză la masă și acceptă o ceașcă de ceai. Se uită la tatăl ei, așteptându-se să citească în ochii lui ideea de exil, dar îi fu imposibil să deslușească ceva în expresia lui.

Colin îi făcu cu ochiul, apoi se apucă să înfulece din nou. Ei nu îi era foame, deși abia dacă mâncase câte ceva în ultimele zile.

– Am vorbit cu mama ta, spuse ducele după ce Lila sorbi din ceai.

Ea se prefăcu că înghite, deși i se puse un nod în gât.

– Nu este mama mea.

– Știi la ce mă refer, spuse ducele și flutură o mână în aer.

– Nu, nu știu. Era încăpățânată, dar era o cale de a-și mai amâna plecarea iminentă cu încă vreo câteva momente. Valencia era încă la creșă când m-am născut eu. Nu are cum să fie mama mea. Era mai mică decât Ginny când s-a născut Colin.

De peste masă, fratele ei se uită urât la ea. Valencia și Colin aveau o relație amiabilă și, asemenea tatălui lui, Colin prefera pacea și nu voia să fie implicat în neînțelegerile Lilei. Lila se întreba dacă relația cordială dintre mama vitregă și fiul vitreg s-ar fi schimbat cumva în cazul în care Valencia dădea vreodată naștere unui băiat. La urma urmei, Colin ar fi fost o piedică în calea fiului ei de a deveni duce.

Dar Colin nu se gândise la asta, nu-i așa?

– Prea bine, am vorbit cu Valencia.

Lila lăsă jos ceașca de ceai cu o grijă intenționată.

– Am rugat-o deja pe Lizzy să-mi împacheteze lucrurile.

Ducele își arcui sprâncenele.

– N-am spus că pleci... oricum, nu încă.

– Ce vrei să spui?

– Sunt de acord cu Valencia că ar trebui să pleci. Dacă Derring are dreptate și există un oarecare pericol, prezența ta aici ne amenință pe toți.

– Mai ales pe mine, sublinie Lila, deși știa că Ginny este cea de care îi păsa Valenciei.

– Întocmai, motiv pentru care n-avem cum să te trimitem pur și simplu la mătușa Millicent sau la verișorii tăi din Țara Galilor. Cred că este puțin probabil, dar se poate să fii urmărită. Ne-am pune familia în pericol, iar tu ai putea să fii ucisă. Trebuie să fii protejată.

– Sir Brook a spus că nu este câine de pază.

– Sir Brook nu știe cu cine are de-a face.

Acum, Lila simți cum ceaiul pe care îl băuse începe să se agite și să clocotească înăuntrul ei. Nu-și putea decât imagina ce punea tatăl ei la cale.

– Ce ai de gând să faci?

Colin puse întrebarea de care Lila se temea prea mult ca să o mai rostească răspicat.

– Am audiență la Majestatea Sa.

Regele? Lila nu înțelegea ce legătură avea regele cu toate acestea.

– Este în oraș? întrebă Colin.

– A venit pentru nuntă, murmură Lila.

Părinții lui Rose erau extraordinar de bogați, iar regele George al IV-lea avea tendința de a cheltui foarte mult. El accepta bucuros bunăvoința familiilor înstărite, primind diferite împrumuturi în schimbul influenței pe care o putea folosi pe alte căi.

– Cred că eu și regele o să ne ocupăm de problema cu Brook Derring. Ducele aruncă o privire spre ceasul de buzunar și se ridică. Trebuie să o iau din loc. Nu aș vrea să-l fac pe Majestatea Sa să aștepte.

Cel mai probabil urma să fie plecat cea mai mare parte a zilei, fiind lăsat să aștepte ore în șir înainte de a intra în audiență. Lila îl urmări cum pleacă, groaza făcându-i capul să bubuie cu fiecare pas făcut de tatăl ei.

Se uită la Colin.

– Ce are de gând?

– Nu știu. Nu cred că o să fie pe placul tău.

– Îmi închipui că nu o să fie nici pe placul lui sir Brook.

– Lui nu-i place nimic. Cinstit până în măduva oaselor și plictisitor de moarte.

– Ce vrei să spui? Lila se aplecă înainte, interesată fără să vrea. Impresia pe care și-o făcuse despre Brook Derring de la femeile din cercul ei de cunoștințe era aceea a unui erou care nu făcea niciodată nimic greșit. Era surprinsă de faptul că fratele ei îl vedea altfel. Credeam că este un erou.

– Vezi să nu. Tânărul își duse mâna la gură și mimă un căscat. Nu joacă la jocuri de noroc, rareori bea mai mult de o gură sau două de coniac și își petrece tot timpul prin mahalale, dar nu ca să se distreze.

După ce scăpase de curând din mahalale și văzuse cu propriii ochi mizeria și sărăcia de acolo, Lila nu-și dădea seama ce fel de distracții ar fi găsit un bărbat, inclusiv fratele ei, prin periferiile Londrei.

– Și asta nu e tot, adăugă Colin. Toate femeile se îndrăgostesc lulea de el și de așa-zisele lui fapte eroice.

– După ce am avut de-a face personal cu faptele lui, sunt tentată să cred că nu este vorba doar de simple presupoziții.

– Oricum ar fi, omul are de unde să-și aleagă femeile.

Subiectul o făcu pe Lila să se simtă vag incomod, amintindu-i că Colin, chiar dacă mai tânăr decât ea, știa mult mai mult despre lume doar pentru că era bărbat. Dar nu era o reacție legată doar de noutatea discutării unui subiect atât de misterios și de interzis. Lila își dădu seama că, deși nu-i păsa cine știe ce de femeile care ajungeau prin patul fratelui ei, nu voia să audă despre partenerele de aventură ale lui sir Brook.

– Colin, nu cred...

Dar el îi ignoră intervenția.

– Iar el nu dă doi bani. Nici măcar nu se uită de două ori la cele mai căutate curtezane. Încerc de o lună să o agăț pe doamna Arbuckle, iar ea egata să-și ridice fustele în cap de fiecare dată când intră Derring în încăpere.

– Nu vreau să aud asta.

Subiectul îl făcuse pe Colin să se aprindă, iar acum nici nu-i mai păsa, nici nu o mai auzea.

– Sunt aproape sigur că, dacă ducesa de Dalliance nu se mărita și nu se ducea să toarne o droaie de copii, s-ar fi uitat direct prin ea. Iar ea a fost cea mai frumoasă curtezană din ultimul secol.

Lila dădu ochii peste cap.

– Lucrul ăsta nu ne spune decât că lui Brook nu-i pasă de curtezane. Poate că i se pare dezgustător să plătească pentru a fi cu o femeie. Vorbești despre femei de parcă ar fi cai pe care îi cumperi și îi vinzi.

Colin îi aruncă o privire plină de compasiune.

– Nu mă aștept să înțelegi.

– Nu vreau să înțeleg. Doar mi-ai întărit convingerea că sir Brook este un om bun, care m-a salvat de la o moarte sigură.

– Încă nu te-a salvat, sublinie Colin. Nu este foarte elegant să te lase baltă când tu ești încă în pericol.

– Nu te-am auzit nici pe tine oferindu-te să mă protejezi.

– Pe mine? Fața lui Colin se făcu lividă. Eu nu mă pot pune în pericol. Eu sunt moștenitorul.

– Pentru moment. Îmi închipui că tata și Valencia se concentrează pe conceperea unui al doilea fiu.

Buzele lui Colin se strâmbară.

– Iată cum mi s-a dus tot apetitul pe apa sâmbetei.

– Și mie! Ciudat cum, faptul de a ști că ești în vizorul unui criminal, poată să aibă un asemenea efect asupra ta.

Colin dădu din cap și mai mușcă o dată dintr-un biscuit. Părea să fi uitat că nu mai poate să mănânce.

– Îmi pare rău că ai fost martoră la crima aia.

– Mie cu atât mai mult.

– Ducele o să rezolve lucrurile, spuse Colin cu o încredere pe care Lila nu o împărtășea în privința tatălui lor. O să se asigure că Derring te protejează.

– Nu vreau ca Derring să fie obligat să mă protejeze. Și așa mă urăște.

– De ce?

Lila își întoarse privirea. Nu avea de gând să-i dezvăluie fratelui ei povestea aceea josnică.

– Pur și simplu, mă urăște.

– Nu te urăște. El nu urăște pe nimeni. Și nu iubește pe nimeni. Nu este un bărbat dominat de pasiuni. Crede-mă, o să fii în perfectă siguranță cu Derring.

Dar Lila nu mai era chiar atât de sigură de asta.

Capitolul 5

Brook ar fi putut să o ucidă pe Lady Lila cu mâna lui. Cum îndrăznea să-l prindă într-o asemenea capcană?

Regele vorbise la nesfârșit despre anulări, contracte și licențe speciale. Brook nu auzise nici un cuvânt. Rămase cu privirea ațintită spre ducele de Lennox, postat în dreapta regelui. Lennox, nemernicul. Parcă își făcuse un adevărat scop în viață din a-l umili pe Brook.

Brook nu încercase să se certe cu George. Nu avea nici un rost. De îndată ce regele lua o decizie, nu era cu putință să-l faci să se răzgândească. În orice caz, nu dacă era vorba și de bani la mijloc, iar Brook era tentat să creadă că o sumă frumușică fusese depusă în cuferele regelui pentru a i se pecetlui soarta lui Brook.

Ar fi putut să o roage pe mama să-i sară în ajutor. Contesa văduvă de Dane mai avea încă o relativă influență, dar mama lui va fi probabil de partea regelui. Ea își dorea ca Brook să se însoare.

Poate că fratele lui, contele, ar fi venit la Londra să intervină, dar era foarte posibil să și moară de râs pe seama lui.

Brook mai avea și alți prieteni – vicontele Chesham și marchizul de Lyndon – dar timpul de care avea nevoie să-i adune pe toți îi oferea lui Beezle timpul necesar să se descotorosească de Lila. Brook nu-și dorea să se însoare cu domnișoara, dar nici nu voia să o vadă moartă.

Iar dacă reușea să supraviețuiască atât timp cât Brook și prietenii lui stăteau să se contreze cu regele, rezultatul oricum va fi același. Lennox va mai face o donație în vistieria regelui George, iar lui Brook i se va porunci să se supună voinței suveranului.

Și astfel, iată-l cum stătea acum în trăsura oprită în fața Derring House, uitându-se lung la licența specială pe care o ținea în mâini. Va amâna cât mai mult momentul în care să o anunțe pe mama lui. La fel cum amânase momentul în care să-l roage pe Hunt să-i

lustruiască pantofii și să-i calce lavaliera. Dacă exista ceva la care Brook se pricepea bine, acel lucru era ca el să recunoască momentul în care era înfrânt. Nu însemna că se dădea bătut.

Însemna, pur și simplu, că avea nevoie de o nouă strategie.

Biserica era aproape goală. Mama lui Brook și soțul ei erau împreună cu sora lui și Dorrington într-o parte, în vreme ce ducele de Lennox și contele de Granbury stăteau de cealaltă parte a stranelor. În spatele lor, trona unul dintre slujitorii regelui. Brook bănuia că se afla acolo pentru a se asigura că dorințele regelui erau respectate cu sfințenie.

Nu fusese timp pentru ca Dane și soția lui să revină de la țară. Dacă ar fi fost prezent și fratele lui mai mare, Brook l-ar fi rugat să-i stea alături. După cât observă, Lila nu avea domnișoară de onoare, deci era tocmai bine, pentru că Brook stătea tot singur în fața episcopului.

Episcopul, un bărbat jovial, cu părul alb și obrajii rumeni, își drese glasul și începu. Pentru prima dată de când o adusese tatăl ei, Lila ridică privirea spre el. Ochii ei de un căprui dulce păreau prea mari pe pielea palidă, care era la fel de albă precum rochia de mătase pe care o purta. Rochia avea un model cu frunzulițe și inserții delicate de plasă argintie, iar o frunzuliță din argint îi împodobea părul. Perlele îi împodobeau gâtul și îi dansau la urechi și, cu părul strâns într-un coc bogat de abanos, ea era însăși întruchiparea perfectă a unei fiice de duce.

Episcopul turuise la nesfârșit, ceva despre voia lui Dumnezeu și cum să nu intri necugetat într-o căsnicie; în mod cert, omul nu era la curent cu voința și cugetările regelui, dar acum funcționarul se opri și își drese din nou glasul.

– În acest legământ sfânt, vin să-și unească destinele în fața noastră sir Brook Erasmus Derring și Lady Lillian-Anne Pevensy. Dacă vreunul dintre voi are un motiv pentru care să se împotrivească de drept căsătoriei dintre ei, să o spună acum. Episcopul făcu o pauză în acest sens, privind mai întâi spre Lila, apoi spre Brook. Sau altfel, să tacă pentru totdeauna.

Brook scrâșni din dinți și aruncă o căutătură spre Lila. Ea își coborî din nou privirea.

– Vă cer și vă aduc amândurora la cunoștință..., începu episcopul.

– Pot să mă retrag o clipă cu... hm, logodnicul meu? spuse Lila.

I se adresase episcopului, dar privirea îi era ațintită spre Brook. El arcui o sprânceană.

– Poți vorbi cu el după ceremonie, spuse ducele din strană.

– Doar o clipă, părinte, spuse ea.

– Preasfinția Ta, îi spuse ducele episcopului, te rog, continuă.

– Îmi pare rău, Înălțimea Ta, dar nu pot. Lady Lillian-Anne trebuie să intre în această uniune de bunăvoie. Se uită la Lila. Dacă ai nevoie de o clipă, milady, poți folosi sacristia.

Ea dădu din cap și îi aruncă lui Brook o privire plină de o rugăminte fierbinte. Cu o ridicare din umeri adresată mamei lui, al cărei chip era imaginea perfectă a dezaprobării, o urmă pe Lila în camera alăturată. Încăperea era plină de cărți și veșminte, toate puse în ordine, iar în mijloc se aflau un altar mic și un sacrariu, unde episcopul se spăla pe mâini.

Lila rămase în fața altarului, ca un miel de jertfă. Brook se opri chiar lângă ușă, lăsând-o deschisă de dragul bunei-cuviințe.

– Amâni inevitabilul? întrebă el.

– Trebuia să mă asigur că știi că toată povestea asta nu este din vina mea, spuse ea pe nerăsuflate. Nu i-am spus niciodată tatei să se ducă la rege. N-am vrut să intri cu forța în căsătoria asta.

Brook se sprijini cu un umăr de tocul ușii.

– Trebuie să recunosc, refuzul tău de acum ceva vreme a fost foarte categoric și convingător. Schimbarea aceasta bruscă m-a surprins.

– O, nu mai vorbi atât de formal! Încerc să-ți spun că, în toată povestea asta, nu este ca și cum aș avea mai mult de ales decât tine.

– Episcopul o să-ți ceară consimțământul peste câteva clipe. Tot ce trebuie să spui este *nu*.

– Pentru ca apoi tata să mă renege, iar Valencia cea Malefică să se asigure că mă trimite să locuiesc cu străbătușa mamei în Cheapside, care este și așa destul de săracă încât abia își asigură propriul trai de zi cu zi, darămite pe al meu.

– Beezle o să te găsească acolo în mai puțin de o săptămână.

Ea închise ochii, părând să-și adune toată răbdarea de care era în stare. Nu putea să o condamne. El era un nemernic.

– Tu trebuie să fii cel care spune nu.

– O, nicidecum. El se dezlipi de tocul ușii. Și regele să mă arunce în Turnul Londrei[1]? În nici un caz.

– Nu o să te arunce în nici un turn.

Ea își încrucișă brațele sub decolteul pătrat al rochiei, punându-și ademenitor în evidență sânii.

– Nu-mi permit riscul ăsta.

– Atunci, nu avem de ales decât să ne căsătorim.

– Mă gândeam că este motivul pentru care suntem amândoi în biserică la opt și jumătate dimineața, tu în mătasea ta de mireasă și eu cu lavaliera asta scorțoasă, pe care Hunt mi-a înnodat-o mult prea strâns.

– Dar tu nu vrei să te însori cu mine!

– Însă cu atât mai puțin vreau să fiu aruncat în Turn.

– Mă bucur să știu că sunt pusă mai presus de închisoare.

– Cu puțin, spuse el, ridicând un deget spre ea. În plus, regele a menționat anularea. Eu am grijă să fii în siguranță și să îl prind pe bărbatul care l-a ucis pe Fitzsimmons și care te-a răpit, iar regele o să aibă grijă să anuleaze uniunea dintre noi.

– Pe ce bază?

– De unde naiba să știu eu? Pe ce bază consideră de cuviință Majestatea Sa.

– Dar dacă nu-l prinzi pe acest Beezle sau cine o fi fost?

– Îl prind.

– Și ce o să se întâmple cu mine după anularea căsătoriei?

– Nu știu și nu-mi pasă. Aruncă o privire în spatele lui spre altar. Lennox se ridicase și se uita cu subînțeles în direcția lui. Slujitorul regelui mâzgălea ceva pe o foaie velină. Hai să terminăm odată cu povestea asta.

El dădu să iasă din sacristie, dar mâna pe care i-o puse pe braț îl făcu să se oprească. El coborî privirea spre degetele înmănușate, atât de albe pe haina lui de un albastru-închis, apoi o ridică spre chipul ei palid.

– Brook, eu nu... Pur și simplu, nu vreau să mă urăști pentru asta.

– Este mult prea târziu pentru asta.

[1] Palatul Regal și Cetatea Majestății Sale, denumit și Turnul Londrei, folosit ca închisoare între secolele XII-XX, chiar dacă nu era acesta scopul său principal.

Nu se mai uită la el pe tot parcursul ceremoniei. Își rosti jurămintele cu o voce liniștită, dar hotărâtă. Iar dacă el avu impresia că întrezărește, o dată sau de două ori, scânteierea unor lacrimi pe genele ei negre, Lila cu siguranță nu le permise să i se prelingă pe obraz. Era un punct în plus pentru ea. Lui Brook nu îi plăcuseră niciodată femeile care manipulau bărbații cu lacrimi și tot felul de șiretlicuri femeiești.

În cele din urmă, povestea se încheie și toată lumea se mută la Lennox House pentru petrecerea organizată cu ocazia nunții. Toți cei prezenți, mai puțin Brook. El se întâlni cu Hunt în biroul lui de pe Bow Street și analiză rapoartele elaborate de agenți despre Fitzsimmons.

– Nu știu dacă omul era în legătură cu una dintre bandele din Covent Garden, dar ceva ascundea. Pentru achizițiile făcute în ultimul an sau așa ceva, a avut nevoie de venituri care întreceau cu mult averea lui.

– Poate că a dat de niște bani, sugeră Hunt.

– O să-l pun pe Dorrington să verifice asta și obiceiurile pe care le avea la jocurile de noroc. O să aflu cu cine avea legături în Parlament. A vorbit cineva cu văduva lui?

– Știu că Sawyer voia să o facă, dar i s-a spus că ar fi nepotrivit să o deranjeze în acest moment de suferință.

– N-am probleme cu a fi nepotrivit.

Ușa, care fusese doar pe jumătate închisă, se deschise.

– Mă bucur să aud asta, pentru că ți-ai ratat petrecerea de nuntă, spuse Dorrington și intră agale în birou. Dacă asta nu este ce numiți voi, nobilii, *nepotrivit*, atunci eu nu știu ce este.

Se trânti pe unul dintre scaune, în fața lui Brook, și își sprijini cizmele pe birou. Brook se uită urât la cizme, dar Dorrington nu și le trase înapoi.

– N-am timp pentru petrecerea de nuntă. Am de prins un ucigaș și de cerut o anulare.

– Mama ta este furioasă, spuse Dorrington cu un zâmbet.

– O să-i duc niște flori.

– Soția ta este umilită.

Bun. Și ea îl umilise pe el. Lasă să vadă cum se simțea. Brook se ridică și își încrucișă brațele.

– Iar ceea ce vrei să spui este că...?

– Trebuie să le acord nobililor mai mult credit. A rămas cu capul sus.

– Iată cum toată pregătirea aia s-a dovedit, în cele din urmă, utilă la ceva.

– Dane și Marlowe v-au trimis cele mai bune urări la petrecere și au spus că o să vină la oraș cât de curând.

Fără îndoială, vor rămâne la Derring House, iar el trebuia să discute cu Marlowe de îndată ce sosea. La fel ca Gideon, cel care stătea vizavi de el și al cărui nume era acum Dorrington, și ea făcuse parte odinioară din banda lui Beezle. Poate avea informații pe care el le trecuse cu vederea.

– E posibil ca Marlowe să aștepte din nou un copil, spuse Dorrington.

Brook bănuia că nu era exclus. Nepotul lui avea aproape un an deja.

– De ce spui asta?

– Când am văzut-o de Crăciun, a mâncat jumătate de plăcintă cu rinichi.

– Eu am văzut-o mâncând mai mult decât atât.

– Eu nu. Nu de când a început să aibă mese regulate. Așteaptă un bebeluș. Ascultă la mine.

Brook se aplecă înainte.

– Putem să discutăm altă dată despre familia fratelui meu. Azi trebuie să arunci o privire la ce obiceiuri avea Fitzsimmons pe la jocurile de noroc. Dă o tură prin cluburile de gentlemeni și pune câteva întrebări. Dacă nu afli nimic pe acolo...

– Mă duc să-mi încerc norocul prin mahalale. Știu ce să trebuie fac, dar nu mai bine te-ai duce tu să-ți revendici mireasa?

– De ce?

– Este aproape șase. Sau ai de gând să o lași singură în noaptea nunții?

Brook aruncă o privire spre ceasul de pe birou și scoase o înjurătură. Ziua parcă îi scăpase printre degete. Nu se gândise ce va face cu Lila în noaptea nunții lor. Nu era ca și cum l-ar fi primit cu brațele deschise în patul ei. Nu că ar fi trebuit să conteze un asemenea lucru. El era soțul ei, iar ea îi aparținea. În perspectiva

anulării, dacă se culca sau nu cu ea nu făcea nici o diferență. Regele va găsi o chichiță pentru care să declare căsătoria ca fiind ilegală. Chiar dacă nu o ducea pe Lila în patul lui, toată lumea va presupune că o făcuse.

Și de ce să-și refuze acest lucru? Ar fi trebuit să se bucure de o oarecare plăcere din tot acest aranjament.

Doar că, firește, nu exista nici o plăcere în a face dragoste cu o femeie care nu te dorea.

Brook se uită la Hunt, sperând că omul lui se gândise la toate aranjamentele de ordin domestic.

– Nu puteți să o duceți la Derring House, domnule.

– Nu.

Și era păcat, pentru că Derring House era o reședință mare, plină de servitori și de membri ai familiei. Putea să stea liniștit departe de ea la Derring House. Dar nu avea de gând să-și pună familia și casa în pericol ducând-o acolo. Beezle nu ar fi avut nici o problemă să taie gâtul oricui se afla în reședință – bărbat, femeie sau copil, nu conta – dacă așa își atingea scopul.

– Nu cred că putem să o lăsăm la Lennox House. Tatăl ei nu ia amenințarea foarte în serios, adăugă Hunt. Ducele nici măcar nu a mai angajat alți lachei care să stea de pază.

– A luat-o destul de în serios încât să o mărite cu Brook, spuse Dorrington.

– Asta pentru că este leneș și are o zgripțuroaică de nevastă cu care să-și bată capul. Ar prefera să-și bage fiica pe gâtul altui bărbat decât să fie obligat să o protejeze.

Brook simți o urmă de compasiune pentru Lila, dar și-o înăbuși din față. Situația ei era cu puțin diferită de cea a multor femei necăsătorite.

Doar că era măritată acum. Cu el.

– Bănuiesc că trebuie să o ducem la apartament, spuse Hunt.

Brook gemu. Chiar dacă voia să se împotrivească, știa că Hunt avea dreptate. Doar o mână de oameni știau de apartamentul lui. Pentru moment, Lila va fi în siguranță acolo.

Dar însemna să o ducă în singurul loc care era cu adevărat al lui. Locul în care nu trebuia să joace rolul de fiu al unui conte sau de cavaler rătăcitor. Unde putea să fie pur și simplu Brook.

Iar acum va locui acolo și femeia pe care o ura cel mai mult pe lume.

Lila nu știuse ce să creadă când bărbatul chipeș care pretindea că este valetul lui Brook venise să o ia la șapte și un sfert în seara nunții ei. După ce Brook nu se făcuse văzut la petrecerea de după nuntă, Lila bănui că o terminase cu ea. Poate că spera să fie ucisă. Așa nu ar mai fi trebuit să treacă prin încurcătura legată de obținerea anulării.

În cele din urmă, se schimbase de rochia de mireasă, pe care o adorase, chiar dacă trebuise să se mărite în ea cu Brook Derring. Mânecile scurte și bufante cu câte o frunză pe fiecare manșetă, asortate cu cele din plasă argintie de pe corset și tiv, erau pur și simplu minunate. Nu-i plăcu deloc să și-o scoată.

Dar, până la urmă, se îmbrăcase pentru cină într-o rochie albă cu flori brodate în roșu și auriu și se apucase să-și aranjeze părul. Ruth tocmai îi desprinsese părul din coafura elaborată pentru nuntă, când Lila fu rugată să coboare. Ar fi putut să o roage pe Ruth să i-l aranjeze iute, dar o durea capul de la greutatea părului și a cocului foarte strâns în care și-l purtase toată ziua, astfel că se bucura de momentul de respiro.

Acum stătea cu părul atârnându-i în coadă la spate, privind cum tatăl ei îl ia la interogatoriu pe valetul soțului ei. Valetul, care era proaspăt bărbierit, înalt, cu un maxilar puternic și ochi albaștri extraordinari, nu tremură și nici nu se ploconi în prezența ducelui, așa cum ar fi făcut cei mai mulți dintre semenii lui.

– De unde știu eu că sunteți angajat de sir Brook? întrebă ducele.

Hunt – acesta era numele bărbatului – plecă ușor capul spre fațada principală a casei.

– Și-a trimis trăsura după ea. Mergeți să-i întrebați pe vizitiu și pe călăreții însoțitori dacă nu mă credeți.

Ducele nu ar fi făcut niciodată așa ceva, dar păru suficient de mulțumit. Deci Brook își trimisese trăsura după ea. Trimisese după ea. La urma urmei, chiar o voia.

– Unde o duceți? La Derring House?

– Îmi pare rău, Înălțimea Voastră, dar nu pot dezvălui asta. Este pentru siguranța doamnei.

– Deci, o luați pe fiica mea și nu-mi spuneți unde o duceți. Este inacceptabil!

Valencia, care până în acest moment stătuse lângă foc, cu un zâmbet înfumurat pe fața colțuroasă, se ridică.

– Lennox, sigur i se va permite Lilei să-ți scrie. Ca să te asigure că totul este în ordine.

Lila îi aruncă o privire lui Hunt, care dădu din cap.

– O să aduc o scrisoare mâine, dacă vreți.

– Iată. Vezi?

Lila vedea foarte clar. Valencia cea Malefică tocmai scăpase de fiica pe care nu și-o dorise niciodată. Lila se îndoia că mamei vitrege îi păsa dacă era dusă într-o temniță sau într-un un palat, atât timp cât era departe, foarte departe.

– Atunci, bănuiesc că ar trebui să-mi iau rămas-bun, spuse Lila, umplând tăcerea. Se uită la tatăl ei. O să-ți scriu astă-seară când ajung.

El dădu din cap. Lila se întrebă, pentru o clipă, dacă ar trebui să-l îmbrățișeze, dar decise că nu. Asemenea manifestări de afecțiune erau nepotrivite. În schimb, făcu o reverență.

– La revedere, tată. Valencia.

Colin nu era acasă, dar avea să-i scrie separat. Ginny era în odaia copiilor cu dădaca ei.

– Pot să-mi iau rămas-bun de la Ginny? întrebă ea.

– Nu cred că este înțelept, spuse Valencia. Trebuie să fie deja în pat acum și nu vreau să se supere.

Lila știa că Ginny era un copil încăpățânat, care nu adormea ușor, iar de obicei o făcea abia după opt sau nouă seara. Dar nu o contrazise pe mama ei vitregă. Își închipuia că nu o va mai vedea niciodată pe sora ei mai mică. Și când se va întâmpla, probabil că Ginny nu și-o va mai aminti sau nu o va recunoaște.

Ochii o usturau când ieși din cameră, urmându-l pe Hunt pe treptele ce duceau în vestibul. Văzu trăsura prin ușa pe care Franklin o ținea deschisă. Doi lachei îi încărcau valiza înăuntru.

Lila nu o vedea pe Lizzy.

– Slujitoarea mea este deja înăuntru? întrebă ea.

Hunt îi trimise un fel de privire compătimitoare, care o făcu să roșească de jenă.

– Tatăl vostru a spus că nu veți lua slujitori.

Putea să traducă ce auzea fără ajutorul valetului. Tatăl ei spusese cel mai probabil că, dacă voia slujitori, Brook putea la fel de bine să i-i asigure.

– Este mai bine așa, spuse Hunt, încercând să îndulcească lovitura. Cu cât știu mai puțini oameni unde sunteți, cu atât mai bine. Iar apartamentele nu sunt mari. V-ați simți ca într-o cutiuță și cu slujnica.

– Înțeleg. Ei bine, atunci cel mai bine ar fi să o iau din loc.

Ea își ridică fustele și apucă mâna lacheului. În trăsură, își tot netezi fustele până când John vizitiul le făcu semn cailor și aceștia o porniră în galop.

Depărtă perdelele o singură dată ca să se uite la casa ei.

Nimeni nu așteptase să o vadă cum pleacă.

Călătoria spre apartamentele lui Brook fu mai rapidă decât anticipase. Hunt o sfătuise să țină perdelele trase, astfel că nu era sigură unde ajunsese în Londra. Era întuneric când fu ajutată să coboare din trăsură și urcă o serie de trepte până într-un apartament întunecat și rece. Din motive pe care nu le înțelegea, se așteptase ca Brook să fie acolo.

Dar, cu excepția lui Hunt, era cam singura.

Valetul aprinse un foc în șemineul din salonul comun și însărcină un lacheu să-i ducă valiza într-o cameră din spate, probabil camerele ei private. În cele din urmă, o anunțase că avea câte ceva de mâncare în dulap și apă proaspătă în ulcioare, iar ea trebuia să se asigure că ține obloanele trase și că face cât mai puțin zgomot cu putință.

Și apoi plecase, iar inima Lilei bătu de să-i sară din piept când își dăduse seama că el încuiase ușa în urma lui. Era închisă pe dinăuntru, captivă în acest loc necunoscut.

Preț de un moment, se simți străbătută de groază, dar și de teama de a fi uitată sau abandonată. Apoi își îndreptă umerii.

„Lila, ești o femeie în toată firea. Este timpul să te porți ca atare."

Aparent, asta includea și vorbitul de una singură. Cum nimeni nu era prin preajmă să o audă, i se păru un fleac.

„Primul lucru pe care ar trebui să-l faci ar fi să cercetezi", își spuse pe un ton pragmatic.

Se apucă să facă întocmai, descoperind pâinea și gemul într-un dulap și apa în ulcioare, așa cum o asigurase Hunt.

„Nu este prea mult pentru o cină, spuse ea încruntată, dar măcar nu îți va fi foame. Păcat că Hunt nu a așteptat să mă ia de la Lennox House după cină."

Tatăl ei comanda mereu mese cu șase sau șapte feluri de mâncare. Era o risipă extravagantă, dar Lila se obișnuise, iar pâinea și apa nu prea îi făceau cu ochiul.

În afară de dulap, doar o masă masivă se mai afla în bucătărie, iar Lila se întoarse în salonul comun. Focul trosnea și ardea acum în vatră, încălzind camera simțitor. În lumina difuză, observă că încăperea avea cu un covor mare verde, un birou cu un scaun și un divan. Era o cameră mică, deci acele elemente de mobilier erau de ajuns ca să o umple, dar Lila remarcă lipsa de ornamente.

„Nici măcar o vază sau măcar o masă de decor, spuse ea, mergând pe margine." Nu putea să nu susțină că încăperea se potrivea impresiei pe care și-o făcuse despre Brook. „Rudimentar și practic, conchise ea. Și perfect plicticos, rosti cu un oftat."

Pe birou erau aranjate în teancuri ordonate dosare și documente, dar se îndoi că erau de vreun interes real și se îndreptă spre camera din spate.

Lila se opri brusc.

„O, nu."

Ceea ce crezuse că era un vestiar care ducea spre două dormitoare era, de fapt, un dormitor.

Dormitorul.

Apartamentul avea un dormitor. Un pat.

Brook credea că îl va împărți cu el? Puțin probabil! Fusese mai mult decât limpede că nu voia să se însoare cu ea. Începuse să pună la cale anularea înainte de a-și fi rostit măcar jurămintele de nuntă. După ceremonie, fugise mâncând pământul.

În mod bizar, rușinea de a fi fost abandonată la petrecerea organizată pentru nuntă nu era ceea ce durea cel mai mult. El nici măcar nu se uitase la Lila când jurase să o iubească, să o onoreze, să o aline și să rămână alături de ea. Ochii lui cafeniu-închis rămaseseră ațintiți spre un punct ascuns, undeva deasupra capului ei.

Lila era prima care recunoștea că este o visătoare. Crescuse ca fiică de duce, în reședințe mărețe, la țară sau la oraș, cu săli de bal

somptuos decorate și scări impunătoare. Fusese îmbrăcată în catifele și mătăsuri înainte să facă primii pași. Să pretindă că era o prințesă nu fusese o simplă născocire a imaginației ei. Chiar fusese o prințesă.

Bineînțeles că își închipuise ziua nunții. Visase cu ochii deschiși la rochia pe care o va purta, la frumosul duce cu care se va mărita, la felul în care el o va privi în ochi, de parcă era singura femeie de pe pământ.

Nimic din toate acestea nu se împlinise. Chiar și rochia de mireasă era una pe care o mai purtase înainte și care nu avea vreo însemnătate aparte pentru ea, exceptând faptul că era una dintre rochiile preferate.

Sigur, Brook nu era un duce, dar ar fi putut să treacă acest detaliu cu vederea. Nu mai era o copilă. Nu mai făcea greșeala de a judeca un om după titlurile sau bogățiile lui. Brook era un om bun, dar ea nici măcar nu exista în lumea lui.

Nu suportase nici măcar să o privească în timpul propriei lor nunți. Îi fusese foarte ușor să întoarcă privirea în altă parte.

Fusese atât de chipeș, îmbrăcat în haina aceea de un albastru intens și cu pantalonii bufanți. Avea umeri lați și șolduri subțiri, iar cineva, probabil valetul lui, chiar îi aranjase părul. Cu fruntea descoperită, liniile puternice ale feței lui fuseseră puseră în lumină. Avea un maxilar proeminent, pometi frumos definiți, buze moi.

Își dorise să sărute buzele acelea și chiar și le închipuise cum se apasă ușor peste ale ei.

La urma urmei, poate chiar era o prostuță, căci Brook se despărțise de ea fără măcar să-și ia rămas-bun.

Fără îndoială, nu avea de gând să doarmă cu ea în patul acesta nici astă-seară și în nici o altă seară. Poate o ținea încuiată aici până obținea anularea pe care și-o dorea cu atâta disperare.

Lila se strădui să se miște prin cameră și să cerceteze împrejurimile modeste. Patul era mare și ocupa cea mai mare parte a spațiului. Părea destul de comod, chiar dacă nu exista nimic elegant în cuvertura albastră și în cele două perne.

Interesant că erau două perne. Una era pentru ea sau Brook se mai distrase și cu alte femei aici?

Dădu cuvertura la o parte și observă așternuturile proaspăt călcate. Cineva, putea să bage mâna în foc că Hunt, avusese grijă ca lenjeria să fie curată.

Lipit de un perete, un dulap din lemn de trandafir trona cu ușa întredeschisă. Ea aruncă o privire înăuntru, văzu cămăși și paltoane atent aranjate. Nimic interesant acolo. În cele din urmă, ocoli patul și coborî privirea spre noptiera mică de la capul patului. Aceea trebuia să fie partea lui Brook, întrucât o carte rămăsese deschisă deasupra mai multor documente.

Ea luă cartea, îi citi titlul și o puse la loc. *O istorie a războiului peloponesiac*. Nici măcar nu știa despre ce era vorba, darămite să mai și citească despre asta. Sub carte se afla ciorna unei scrisori adresate unui anume domn Simmons de la Chancery Hall. Lila nu ar fi trebuit să o citească. În mod evident, era o corespondență privată, iar ea nu avea nici un drept să-și bage nasul.

Pe de altă parte, ce altceva avea de făcut? Iar dacă Brook nu și-ar fi dorit ca ea să o citească, nu trebuia să o încuie aici și nici să lase scrisoarea la vedere.

În scrisoare se interesa de un tânăr pe nume Geoffrey, întrebând cum se acomodase, și îi mulțumea din nou domnului Simmons pentru că se angajase să-l pregătească. Aparent, acest domn Simmons era majordom într-o reședință din provincie, iar acest Geoffrey fusese chemat acolo ca slujitor.

Dar de ce să-i pese lui sir Brook de acest Geoffrey?

Era oare fiul din flori al lui sir Brook?

Ea mai ridică o coală de hârtie. Această scrisoare nu era o ciornă. Fusese împăturită, dar nu avea sigiliul de ceară. Sub ea mai erau și alte scrisori, tot împăturite. Poate că Brook nu le trimisese încă pentru că mai avea nevoie de ceară ca să-și pună sigiliul.

Cu o privire furișă aruncată spre ușă, ea deschise scrisoarea. Îi era adresată unei doamne Parson de Timberside Lane din Hampshire. Se interesa despre cum îi mergea domnișoarei Mary Smith ca slujnică în bucătării.

Alt copil din flori? Brook își trimitea toți copiii ilegitimi în alte regiuni ale țării pentru a fi crescuți ca slujitori?

Lila citi scrisoare după scrisoare, toate scrise în aceeași notă.

Oare câți bastarzi avea Brook Derring mai exact?

Se uită din nou la pat, spre cuvertura albastră. Zeci de copii fuseseră zămisliți în acel pat, sub cuvertura aceea albastră foarte folositoare. Brook Derring se aștepta realmente ca ea să doarmă acolo?

Atunci, Lila își aminti că trebuia să-i scrie tatălui ei și să-l asigure că îi era bine. Nu va fi singurul lucru pe care îl va menționa în scrisoarea ei. Cu o hotărâre reînnoită, se întoarse în salonul comun, se așeză la birou și scoase o coală de hârtie. Cufundând pana în călimară, se apucă de scris.

Capitolul 6

– Domnule, chiar cred că ar trebui să vă duceți acasă.

Brook întoarse privirea dinspre ascunzătoarea pe care o urmărise atent și, printre firicelele de ploaie, se uită la omul lui. Ploua de ore întregi, iar apa se prelingea pe pălăria lui Hunt și pe umerii lui în șuvițe subțirele. Pălăria lui Brook îi ferise ochii de apă, dar nimic mai mult. Era ud până la os, mâinile și picioarele îi amorțiseră deja de două ore.

Beezle și doi dintre oamenii lui – Brook credea că se numeau Racer și Stub – intraseră. Îi urmărise toată ziua, dar acum părea că aveau de gând să rămână înăuntru. Nici nu-i prea putea condamna pentru asta. Vremea urâtă îi ținea aproape pe toți, în afară de cei mai neînfricați, în interior. Dar Beezle va apărea mai devreme sau mai târziu, iar când o va face, Brook va fi acolo să o ia pe urmele lui.

– O ploicică nu a făcut niciodată rău nimănui, spuse Brook, întorcându-și privirea spre ascunzătoarea căreia banda Haitei din Covent Garden îi spunea casă.

Era doar o clădire dărăpănată, pe care ar fi suflat-o din temelii un vânt puternic. Brook era surprins că ploile torențiale nu o puseseră încă la pământ.

– Dar poate ați vrea să vă duceți la Derring House și să beți un ceai lângă foc, împreună cu mama și cu celelalte doamne.

Hunt spuse ceva în barbă. Brook nu reușise să înțeleagă, dar bănuia că fusese o înjurătură.

– N-am vrut să spun asta, domnule. Adică ar trebui să vă întoarceți la apartament. Ar trebui să vă vedeți soția.

Lui Brook nu-i plăcu felul în care răsună cuvântul *soție*. Reușise să uite că era însurat în ultimele trei zile și îi plăcea foarte mult starea aceea de transă.

– De ce? Bărbații pe care i-am postat în fața clădirii au observat ceva suspect?

– Nu, este în deplină siguranță. Este păzită zi și noapte. În afară de mine și de paznici, nimeni nu are voie să intre sau să iasă.

– Atunci este bine, spuse Brook.

Hunt clătină din cap, trimițând stropi de ploaie pe obrazul lui Brook.

– Nu, domnule. Nu înțelegeți. A scris scrisori.

Brook își îndreptă iute privirea spre Hunt.

– Ce fel de scrisori?

– Asta vreau să verificați, domnule. Dacă lucrurile o să continue așa, trebuie să mai angajăm un paznic pentru comisioane.

Brook se întoarse cu fața spre Hunt.

– Un alt paznic? Am patru oameni care supraveghează apartamentul!

Hunt plecă ușor capul, iar apa i se prelinse din borul pălăriei și ateriză într-o baltă la picioarele lui.

– Nu vă puteți aștepta ca bărbații să o păzească și să-i îndeplinească toate ordinele.

– *Ordinele* ei? Brook se uită lung la Hunt. Ce fel de ordine?

– Perne, domnule. Ăsta a fost ultimul lucru. A comandat perne din catifea.

– De ce? Ce naiba voia să facă ea cu perne de catifea? Ce a mai comandat?

– Cred că ar fi bine să vedeți personal, domnule.

Brook reveni cu privirea spre ascunzătoare. Beezle nu va ieși prea curând, iar Brook putea să-l trimită pe Dorrington sau pe vreun alt bărbat să stea cu ochii pe bandă. Până în prezent, nici el, nici Dorrington nu reușiseră să găsească vreo legătură între Fitzsimmons și Haita din Covent Garden, dar Brook era un om foarte insistent. Și Beezle nu se putea ascunde pentru totdeauna.

Brook își ridică gulerul de la haină și îi făcu semn lui Hunt să-l urmeze. De îndată ce plecau din Seven Dials, aveau să închirieze o birjă care să-i ducă la apartament.

– De ce n-ai menționat *ordinele* lui Lady..., aruncă o privire în jur și continuă, ...ale soției mele mai devreme?

– Nu am vrut să vă deranjez cu asta, domnule.

– Și acum?

Hunt păru să-și măsoare cuvintele înainte de a vorbi.

– Cred că este mai bine dacă vedeți personal.

Brook coborî capul și înaintă cu pași repezi prin ploaie, ocolindu-i pe locuitorii din mahalale care aveau ghinionul de a se ascunde în fața ploii altundeva decât pe străzi. Erau nenumărați și, o dată sau de două ori, Brook simți că este urmărit. Se uită în stânga și-n dreapta, căutând să-și dea seama cine stătea cu ochii pe el. Cotoroanța încovoiată lângă o căruță stricată? Prostituata care tremura sub streașina unei distilerii de gin? Băiețelul ghemuit în pragul ușii?

Se putea să fie unul dintre ei sau toți, dar Brook nu-și putea permite să riște.

– Hunt, să te asiguri că birja o ia pe drumul mai lung.

– Credeți că o să fim urmăriți pe vremea asta, iar pe deasupra, de un bărbat care să vină după noi pe jos?

Brook nu vorbi, permițând tăcerii să vorbească pentru el.

Hunt scoase un oftat îndelung răbdător.

– Da, domnule. Drumul mai lung să fie.

Ud leoarcă, vânăt de frig și lihnit de foame, Brook ajunse la apartamentul lui de pe strada St. James o oră mai târziu. Își salută oamenii pe care îi angajase să supravegheze apartamentul, care se aflau în clădire și feriți de ploaie. Chiar și așa, păreau obosiți și extenuați.

– Slavă Domnului că sunteți aici, domnule, spuse unul dintre bărbați, care se numea Finnegan. Nu cred că mai putem să o ducem mult așa.

Brook își îndepărtă părul ud de pe frunte.

– Da, îmi dau seama că a fost o zi grea pentru voi, înăuntru, la căldurică și feriți de ploaie.

– Doar mulțumită ploii am avut un răgaz de odihnă, spuse celălalt bărbat, un blond înalt pe nume Turner. Ploaia a mai liniștit-o puțin, domnule.

Brook se uită la Hunt, dar omul lui era complet absorbit de scuturatul apei de pe haină.

– Așteptați aici, spuse Brook și o porni pe scări.

La ușa apartamentului, își scoase paltonul gros și bâjbâi cu mâna pe vestă până găsi cheia. Folosind-o, păși înăuntru.

Ieși însă numaidecât afară să verifice numărul. Unde naiba se afla? Acesta nu era apartamentul lui.

Dar numărul era corect și, când pași iar înăuntru, recunoscu structura, dacă nu neapărat conținutul apartamentului.

–A venit masa, Finnegan? strigă o voce de femeie.

Brook închise ușa în spatele lui, băgă cheia în buzunar și înaintă cu mare grijă înăuntru. Covorul, divanul și biroul dispăruseră. Locul lor fusese ocupat de un covor turcesc mare și auriu, un șezlong tapițat cu catifea albă și aurie și o măsuță de scris cu un scaun delicat, pe care probabil l-ar fi rupt dacă s-ar fi așezat vreodată pe el. În vatră tremurau flăcările unui foc molcom, pe care chiar îl aprecie, dar când se apropie, observă că polița fusese decorată cu vaze de porțelan și cu vase de Sèvres.

Ce naiba făcuse Lila cu covorul lui? Cu biroul lui? Cu divanul lui? Cu tot apartamentul lui?

Se întoarse când auzi zgomot de pași, iar privirile li se întâlniră când ea trecu din dormitor în salon. Pentru o clipă fu îngrozit de ceea ce se putea să fi făcut și acolo, dar apoi ea clipi spre el, cu ochii sticloși atât de mari și de întunecați, că Brook își uită groaza pentru moment.

Avu nevoie de o singură privire și un foc mistuitor se dezlănțui înăuntrul lui. Ploaia și frigul se risipiseră și văpăile mocnite i se aprinseră în vintre și alunecară alene mai în jos. Ea avea ochi de leoaică, irisurile de culoarea mierii păreau să privească direct prin el. Direct în el.

Brook coborî privirea, ca să piardă urma ochilor ei, dar asta fu o greșeală. Buzele ei erau pline și roșii, obrajii rumeni după toate eforturile... Își aminti de șezlongul din catifea și de vasele de Sèvres, de reamenajare. Părul ei negru scăpase din strânsoarea a ceea ce părea să fi fost un coc simplu și se revărsa acum în zulufi lungi și ondulați pe spate și peste umeri. Purta o rochie de culoarea piersicii, brodată cu flori portocalii și trandafirii și cu frunze verzi. Ceva sclipitor – paiete sau inserții metalice – fusese cusut în florile care i se desenau pe corsaj și în frunze, iar rochia părea să strălucească de fiecare dată când lumina focului cădea pe ea.

–Tu ești, spuse ea, rupând în sfârșit tăcerea. Credeam...

Ea se opri brusc și făcu un gest vag cu mâna.

–Credeai că sunt masa. El aruncă din nou o privire prin încăpere. Ce sunt toate astea? Unde sunt biroul meu, divanul meu?

– Le-am pus la păstrare.

Îi luase mobilierul și îl pusese la păstrare?

– Cum ai reușit să faci asta?

Ea ridică un umăr palid.

– L-am rugat pe Hunt să găsească o magazie adecvată. Este de mare ajutor, să știi. Am fost uimită să aflu că nu ai conturi deschise la unele dintre magazinele mele preferate de pe Bond Street. El s-a ocupat de toate.

Brook făcu un pas înapoi.

– *Eu* am plătit pentru toate astea?

Ea își arcui o sprânceană.

– Nu este ca și cum aș fi intrat în căsnicia asta fără nimic. Știu că tata a luat măsurile necesare.

Căzuseră de acord asupra a cinci mii de lire pe an până prindea criminalul, iar apoi, dacă alegea să rămână căsătorit cu Lila, primea și restul de zestre. La momentul acela, lui Brook i se păruse că cinci mii de lire pe an era o sumă ridicol de generoasă.

Nu mai era cazul.

– Mi-ai cheltuit banii... Ea scoase un sunet, iar el ridică mâinile. Banii *noștri* pe toate astea? Nici măcar nu te-ai sfătuit cu mine.

– Să mă sfătuiesc cu tine? Ești bărbat! Ca să nu mai spun că m-am gândit că o să locuiesc singură aici. Nu te-am mai văzut din dimineața nunții noastre.

Era foarte adevărat și, cum Brook nu avea de gând să o contrazică,.se îndreptă spre ea. Cu un strigăt ușor, ea sări într-o parte, iar el ajunse direct în dormitor.

– Fir-ar să fie!

Nici măcar nu mai recunoștea camera care fusese odinioară templul lui. O masă de toaletă stătea chiar lângă ușă, iar suprafața îi era presărată cu perii, piepteni și tot felul de sticluțe. Patul lui dispăruse, fiind înlocuit de un pat cu baldachin și patru stâlpi înveliți într-un fel de țesătură albă translucidă. Pe pat, și mai multă catifea – o pătură dintr-o catifea de un maroniu intens și maiestuos, cu perne aurii și albe. Un paravan chinezesc se înălța într-un alt colț, alături de un dulap din lemn de tulipan, care se asorta cu măsuța de toaletă.

– Unde sunt hainele mele? Unde este patul meu?

– Hainele tale au fost puse bine până sosește noul dulap. Cred că trebuia să păstrez vreo câteva lucruri aici. Uzi covorul de Aubusson.

Brook privi în jos. Într-adevăr, un nou covor în note de maroniu, auriu și vișiniu i se dezvăluia sub picioare.

Brook își trase paltonul de pe umeri, dar înainte să apuce să-l arunce pe podea într-o grămadă plină de apă, ea i-l smulse iute și îl agăță într-un cui lângă foc.

– Cât despre patul tău, spuse ea pe un ton înfumurat, n-aș putea să dorm sub pătura albastră sau în același pat în care ai zămislit toți copiii aceia. Apropo, am făcut rost de ceară, astfel că poți să-ți pui sigiliul și să-ți trimiți misivele.

Brook simți cum capul începe să i se învârtă.

Poate că de la zgomotul pe care îl scotea stomacul lui înfometat. Poate că de la umezeala care i se furișa în creier. Poate că de la faptul că intrase în casa unui străin. Poate de la soția lui care era absolut țicnită.

Își întoarse privirea spre ea sau, mai bine zis, pe deasupra ei, pentru că atunci când se uita la ea, avea tendința de a uita că era supărat.

– Putem să revenim la ultimele idei pe care le-ai menționat? Ai făcut rost de ceară. Foarte bine. Pătura albastră nu a fost pe placul tău. Foarte bine. Dar despre ce copii vorbești?

Obrajii i se înroșiră și ea lăsă capul în jos.

– Copiii despre care ai scris în scrisori. Nu ar fi trebuit să le citesc, dar cum nu aveau sigiliu... Motiv pentru care am și cumpărat ceara.

– Mi-ai citit scrisorile? Ce scrisori?

– Da, scrisorile despre copiii tăi din flori.

– Copiii mei din flori? Ilegitimi? N-am nici un copil ilegitim.

Ea pufni.

– Cum să nu. Și dacă Mary, Geoffrey și Thomas nu sunt copiii tăi, atunci ai cui sunt?

– Mary și Geoffrey...

Dintr-odată, totul căpătă un sens. Ar fi fost oare scutit de reamenajări dacă ea ar fi știut că nici unul dintre copiii aceia nu era copilul lui, că încercase doar să-i ajute să scape de viața jalnică pe care o duceau prin mahalale?

– Văd că-ți amintești de odraslele tale acum.

Tonul îi era glacial.

– Nu sunt... El se opri, încercă să-și limpezească mintea și își dădu seama că îi este prea foame și frig ca să mai gândească clar. O să cer să ni se aducă mâncare și apă caldă. O porni spre ușă, apoi făcu o pauză. Dacă nu cumva ai angajat un bucătar.

Ea îi aruncă o privire care îi lăsă de înțeles că țicnit îl considera ea pe el. Nu o va strânge de gât. *Nu* o va strânge de gât.

– I-am rugat pe Hunt sau Finnegan să-mi aducă de mâncare, dar n-am știut cum să fac rost de apă caldă altfel decât încălzind-o pe vatră, recunoscu ea.

– Soția proprietarului poate să-ți aducă dacă o rogi. Poate să-ți pregătească și o masă sau două dacă o anunți din timp.

– Înțeleg. Atunci ai de gând să rămâi și să iei cina?

– Da. De îndată ce scap de hainele astea ude.

El ieși pe ușă, dar nu înainte de a-i auzi micul scâncet alarmat.

Lila scoase capul pe ușă și se uită după el. Aceasta dădea spre un coridor îngust și câteva trepte. Ea își întinse gâtul, dar scările păreau doar să coboare, ceea ce însemna că apartamentul era în partea de sus a clădirii. Nu auzise nici o mișcare dedesubt. Restul clădirii era neocupat?

Se auziră din nou pași pe trepte, iar ea se trase înapoi. Oricât își dorea iasă din nou cât mai curând, se simțea în siguranță în apartament. Iar acum, după ce îl renovase după cum îi plăcea, era fericită să rămână aici pentru o vreme.

Poate că după ce se opreau ploile și se încălzea vremea, va putea să deschidă fereastra, să privească afară și să lase aerul curat să intre.

Brook intră chiar atunci și închise ușa cu piciorul. Trase zăvorul și își smulse lavaliera îmbibată de apă.

– Ai vorbit cu Hunt?

– Da. Din moment ce mi-ai aruncat toate hainele...

– Le-am pus bine.

– ...a trebuit să-l trimit iar prin ploaie, să-mi aducă haine uscate. Cina este pe drum.

Țesătura din jurul gâtului ateriză cu un pleosc pe podea.

Cum apa se scurgea pe podeaua de lemn și nu pe covorul ei nou, Lila nu se opuse... Apoi, el începu să tragă de mânecile hainei. Ea se

trase înapoi, se lovi de șezlong și se așeză cu o mișcare greoaie, evitând o eventuală cădere. Din acest unghi, nimic nu o mai împiedica să-l vadă fără opreliști pe Brook, care era pe cale să se dezbrace.

Haina, care nu respecta întocmai tendințele la modă, se alătură lavalierei care zăcea pe podea într-un morman umed. Apoi, urmară cizmele și ciorapii. Părea ciudat de intim să-l vadă în cămașă și cu picioarele goale. Cămașa de in se mula frumos pe pieptul lui. Căpătă o perspectivă minunată asupra spatelui musculos atunci când el se apropie de foc să se încălzească. Coborî privirea spre picioarele lui și fu surprinsă să vadă că erau lungi și aveau o formă frumos conturată. La drept vorbind, nu-și amintea să mai fi văzut vreodată picioarele unui bărbat sau gambele lui dezgolite. Fără cizme și ciorapi, gambele ferme erau vizibile în toată frumusețea lor.

Mușchiul uneia dintre gambe se încordă când el se apropie de vatră, iar Lila întoarse privirea, simțind cum fața îi este cuprinsă de fierbințeală.

Nu ar fi trebuit să se uite la corpul lui. Aceasta nu era o căsătorie în adevăratul sens al cuvântului. El nu o voia de soție și nu o dorea în patul lui. Sigur nu-și dorea ca ea să-l soarbă din priviri.

Și apoi, el își duse mâinile spre talie, prinse cămașa și o scoase peste cap. Lila nu avu cum să nu se uite lung, mai ales când el azvârli cămașa udă peste grămada de lângă ușă.

Trebuie să fi scos un mic sunet de spaimă, pentru că el îi aruncă o privire peste umăr.

– Nu poți să respiri bine?

Ea clătină din cap, închizând ochii să nu mai vadă imaginea spatelui lui lat, în mare parte cufundat în umbră, dar era suficientă lumină în încăpere încât să vadă tendoanele umerilor lui și felul în care coastele îi alunecau spre talia subțire.

Spatele lui era neted și musculos, iar Lilei nu-i fu greu să-și închipuie că era ca o sculptură într-un muzeu.

O sculptură caldă, pe care își dorea cu disperare să o atingă.

Închise din nou ochii, încercând să-și înfrâneze gândurile și să le concentreze pe ceea ce era corect și cuviincios.

Aceasta era casa lui. Avea tot dreptul să se dezbrace acolo. Iar ea era soția lui. În fața lui Dumnezeu sau a oamenilor, nu era nimic în neregulă ca el să se învârtă de colo până colo dezbrăcat în fața ei.

Gândul acela avu un efect covârșitor asupra ei, iar Lila trase cu nesaț o gură de aer.

Hainele lui vor ajunge cât de curând. Dacă reușea să țină ochii închiși până el se îmbrăca din nou...

Putea să-l simtă, să simtă căldura lui lângă ea.

Lila deschise ochii și întâlni partea din față a pantalonilor lui. Îngrozită, ridică repede privirea peste un abdomen sculptural, un piept ferm și brațele dezgolite, cu mușchi frumos arcuiți. Și tot acest trup perfect strălucea în licăririle focului din vatră. Ea scoase un țipăt pițigăiat și închise din nou ochii.

Hainele lui vor fi aici dintr-un moment în altul.

– Te simți bine? întrebă el.

Ea dădu din cap, cu ochii încă închiși.

– Foarte bine. De ce întrebi?

– Scoți un fel de sunet șuierător când respiri. Dacă stau să mă gândesc bine, respiri și foarte repede. Ești sigură că ești bine?

Îl simți cum se apleacă, iar ea se ridică brusc, atingându-i din greșeală cu brațul o parte dezgolită a corpului lui și tresări ca arsă.

– Mă simt foarte bine. Nu este nevoie să mă atingi. Unde o fi Hunt cu hainele tale?

El își puse mâinile pe șoldurile subțiri, aparent deloc stânjenit de nuditatea lui parțială. Cu mâinile în șold, ea observă că pantalonii îi erau cam prea largi la talie și îi atârnau destul de jos pe șolduri, oferindu-i o priveliște ademenitoare spre zona ascunsă chiar sub buric.

Închise din nou ochii.

– Îmi închipui că lui Hunt o să-i ia o oră sau mai mult, spuse el. Te fac să te simți incomod?

– Nu. De ce ai spune una ca asta?

– Îți ții pumnii încleștați și ții ochii strâns închiși. Nu ai mai văzut până acum pieptul unui bărbat?

Ea deschise ochii și își dori să-i închidă din nou. Dar prin forța propriei voințe, ea îl privi lung și înălță capul. Desigur, simțea cum i se înroșesc și obrajii, dar nu avea cum să-și controleze reacția.

– Firește, am văzut pieptul unui bărbat. Am fost la muzeu.

– A, la muzeu. El făcu un pas mai aproape. Se afla încă în colțul opus al încăperii, iar ea își dorea ca el să rămână acolo. Mă refer la un bărbat adevărat. Nu la unul sculptat în marmură.

– Și unde să-l fi văzut?

– Deci, te fac să te simți incomod.

Lila își lipi o mână pe frunte și simți broboanele de sudoare.

– Nu. Da. Nu știu. Bănuiesc că mi-aș dori să fii îmbrăcat.

– Nu pot să rămân în hainele astea ude. O să mor de frig. Și nu pot să-mi pun niște haine uscate pentru că mi le-ai aruncat.

Ea îi trimise o privire încruntată.

– Ba nu, nu le-am aruncat. Le-am pus la păstrare. Este cu totul altceva. Și cred că ai putea să-mi arăți puțin respect. Nu o să mori de frig dacă stai câteva minute în niște haine ude. Este mai mult decât evident că ai stat în ploaie destul de mult timp.

El mai făcu un pas spre ea, iar ea făcu un pas în spate. Pantoful ei se poticni în grămada de haine ude, iar Lila sări într-o parte.

– Crezi că nu-ți arăt respect?

Ochii lui căpătaseră o căutătură întunecată și provocatoare. Lila știa să recunoască o capcană atunci când vedea una și nu răspunse.

– Mi-am lăsat pantalonii pe mine. Poate ar trebui să-ți arăt exact cât de *puțin* respectuos pot fi.

Întinse mâna spre brâul pantalonilor.

– Nu! strigă ea. Ai fost foarte respectuos.

Un ciocănit răsună la ușa din spatele ei, iar Lila scoase un țipăt ușor. Și apoi îi mulțumi lui Dumnezeu pentru că fuseseră întrerupți. Orice ocazie era bine-venită dacă însemna ca Brook să nu se mai dezbrace și de alte haine. Ea întinse mâna spre zăvor, dar Brook apăru lângă ea într-o clipă, dându-i mâinile la o parte.

Pieptul lui dezgolit îi mângâie în treacăt brațele, iar ea fu cutremurată de fiorul pe care atingerea i-l trimise prin tot corpul. Îl simțise și el sau era doar fructul imaginației ei?

– Să nu deschizi niciodată ușa fără să întrebi cine este, îi murmură la ureche.

Ea încuviință din cap, dornică să facă orice dacă însemna ca el să se îndepărteze și să nu-i mai șoptească la ureche.

– Ci... cine este?

– Doamna O'Dwyer cu cina, scumpo. Vorba ei purta accentul dulce al Irlandei. Deschide ușa înainte să nu o scap din mâini.

Ea aruncă o privire spre Brook să-i primească încuviințarea, iar el dădu din cap. Ea se chinui cu zăvorul de sus, iar el introduse o

cheie în partea de jos. Lila deschise ușa, iar o femeie tânără, cu un păr roșu-aprins și pistrui pe obraji și pe nas, intră valvârtej.

– Unde să o pun, domnișoară? spuse ea și ridică tava.

Lila se gândi, apoi arătă spre masa de scris. Masa mare nu sosise încă, astfel că se vor mulțumi cu biroul.

– Desigur, și este loc suficient acolo, spuse doamna O'Dwyer înaintând spre birou. Pare să-ți priască destul de mult aici, spuse ea și făcu un semn din cap spre foc. Afară este o vreme de groază în seara asta. Este o noapte bună de stat lângă foc. Și unde este sir Brook?

– Eu... ah... Iată o întrebare excelentă. Unde dispăruse? Era aici acum o secundă.

– Și cele de pe podea trebuie să fie hainele lui. O să se usuce mult mai repede lângă foc, scumpo.

– Da, el s-a dus să... să se schimbe.

– Ah, cum să nu. Transmite-i cele bune din partea mea și sper să vă placă supa.

Și, cu o reverență rapidă, ieși din nou pe ușă. Stomacul Lilei mormăi când simți mirosul îmbietor care venea din colțul opus al camerei, apoi se duse spre tavă și luă capacul de pe supieră.

Se încruntă pentru că, deși mirosea delicios, era o supă foarte simplă și nu semăna deloc cu genul de mâncare cu care era obișnuită. Alături se aflau o bucată de pâine neagră și o bucată de brânză care păreau vechi de câteva zile. Luă o lingură pe care să o treacă prin supă și să guste.

– Ce naiba faci?

Lingura zbură prin cameră, iar Lilei i se tăie răsuflarea. Brook se întorsese fără să scoată vreun sunet și gesticulă furios spre ea.

– A sosit cina.

– Și nu ai închis ușa?

El se duse la ușă, trase fiecare zăvor și întoarse fiecare cheie, apoi se îndreptă cu pași apăsați spre ea.

– Urma să o fac.

– Se putea să fi fost moartă până acum. Beezle n-are nevoie decât de o clipă.

– Finnegan și celălalt... cum îl chema?... sunt jos.

– Și dacă li s-a tăiat gâtul? Vrei să fii următoarea?

– Nu! Și încetează să mă mai sperii.

– Nu ar trebui să încerc să te sperii, spuse el și se aplecă amenințător spre ea. Trebuia să fii suficient de speriată până acum. Ai impresia că această căsătorie și faptul că te-am ascuns aici sunt de distracție?

– Nu.

– Credeai că este doar o șansă de a face cumpărături?

El făcu semn spre mobilierul cel nou.

– Nu! Dar mi-e greu să stau aici ore și zile în șir cu mâinile în sân, așteptând să fiu ucisă. Nu este ca și cum ai fi pe aici și să stăm de vorbă.

Nu îi păsa dacă el se lăsa amenințător spre ea sau urla. Putea să urle și ea la fel de bine.

– O, îmi pare rău că nu stau pe aici să te amuz cu discuții inutile. Cât tu te-ai relaxat la cald pe pernele tale de catifea, eu am stat în rahatul de prin șanțurile din Seven Dials, în ploaie, și am așteptat ca Beezle să-și facă apariția. Încerc să-ți salvez viața, Lila.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa!

– Suntem căsătoriți. Veni și mai aproape, iar ea se lipi cu spatele de perete. Am voie să-ți spun Lila în privat.

– Nu mă referem la asta. Ai vorbit... despre șanțuri.

Se uită lung la ea. Apoi își trecu mâinile prin părul scurt.

– Fir-ar să fie!

O cuprinse cu un braț și o trase spre el.

– Îți cer iertare de pe acum, doamnă Derring. Pur și simplu, nu mă pot abține.

Buzele lui se lipiră de ale ei, și chiar dacă ea încercă să se împotrivească, nu reuși să scoată nici un sunet. Gura lui caldă o acoperi pe a ei, iar singurul gând al Lilei era cum să facă încât sărutul lui să continue la nesfârșit.

Capitolul 7

Nu intenționase să o sărute. Dumnezeu îi era martor că o tachinase și așa destul. Dar ce naiba să mai facă atunci când ea rămase în fața lui, prețioasă și cuviincioasă, ca o prințesă închisă într-un turn, și îl privi cu expresia aceea uluită pe chip.

Expresia aceea *adorabil* de uluită. Nu voia să i se pară adorabilă. Nu voia să se bucure că o uimea, dar era peste puterile lui. Își aminti de vremea când, băiat fiind, nu se putea abține să-l provoace pe fratele lui mai mare.

Doar că Lila nu semăna deloc cu fratele lui mai mare.

Și nu avusese de gând să o sărute. Fusese supărat pentru că ea nu avea nici cea mai vagă idee de pericolul în care se afla, pentru că pusese stăpânire pe singurul loc care fusese vreodată numai al lui și, prea bine, pentru că fusese obligat să se însoare cu ea, iar ea era frumoasă și el nu putea să-și țină în frâu dorința de a o săruta.

Ea purta vina doar pe jumătate.

Dar când se apucase să urle la el, perfect dreaptă, cu capul înălțat, cu mâinile frumos încrucișate la piept, lui Brook îi fu imposibil să mai reziste. Voia să-i tulbure aura de calm, să o audă cum mai scoate și un alt sunet decât chițăitul acela dezaprobator.

Și astfel, o cuprinse în brațe și o sărută. Un sărut rapid, care să-i dea de înțeles că pe el nu putea să-l controleze. Dar, de îndată ce buzele i se apăsară pe ale ei, nu se mai grăbise așa de mult să se retragă. Când simți catifeaua gurii ei, își dori doar să simtă și mai mult.

Își lăsă buzele să danseze alene peste ale ei o dată, de două, de trei ori. A treia oară, ea își întredeschise buzele cu un oftat sau un suspin ușor, nici el nu mai știa sigur, iar Brook își lăsă mâna să alunece în sus pe spatele ei și să i se cuibărească în păr. Își apăsă gura peste a ei, lăsându-i ușor capul într-o parte ca să o exploreze mai bine.

Corpul ei rămase nemișcat în brațele lui, dar ea nu se împotrivi. Și, în timp ce el își mișca buzele peste ale ei, Lila începu să se

topească în îmbrățișarea lui, la început încet, până ce ajunse să-l cuprindă cu brațele pe după gât și să se agațe de el ca și cum ar fi fost ultimul colac de salvare pe o navă care se scufunda.

Corpul ei catifelat se lipi de al lui, căldura ei îl făcu să dea uitării orele petrecute în ploaia rece și în frigul de afară. Parfumul ei, care părea să fie un amestec de lăcrămioare și lenjerie proaspăt spălată, îi stârni simțurile, făcându-l să-și dorească tot mai mult. Ea nu răspunse la sărutul lui, dar când el își trecu delicat limba peste crestătura buzelor ei, Lila scoase un geamăt ușor.

Nu credea că mai fusese sărutată de prea multe ori după ce o sărutase el ultima oară, și cu siguranță nu de un bărbat care să se fi și priceput.

La naiba, nici Brook nu știuse cum se sărută o femeie cu șapte ani în urmă.

Dar acum știa.

Ar fi putut să adâncească sărutul. Cu siguranță, își dorea să o facă. Trupul lui își dorea mai mult decât un sărut, dar își ținu impulsurile în frâu. Dacă se va lăsa pradă dorințelor, nu va face decât să pășească pe nisipuri mișcătoare. Sărutul doar îi aprindea și mai mult dorința, iar de aici nu avea să iasă nimic bun. Căsătoria lor falsă va deveni istorie peste câteva zile. Era mai ușor pentru amândoi dacă se despărțeau în condiții amiabile.

Brook se desprinse de ea, făcând un pas înapoi și dându-i drumul. Ea se mai lipi de el încă o clipă înainte de a-și da seama că era liberă și de a-și obliga picioarele să se susțină singure.

Ochii îi erau atât de aprinși, încât aproape păreau să fie tăiați în chihlimbar. Obrajii îi erau îmbujorați, buzele roșii ca un trandafir înflorit și la fel de bogate. Brook își încleștă pumnii, forțându-se să nu o cuprindă din nou în brațe.

–Nu te iert, spuse ea, cu o voce tremurătoarea pe ultimul cuvânt. Pe viitor, aș aprecia dacă nu m-ai acosta.

El își arcui o sprânceană.

–Să te acostez? Așa se cheamă?

–Nu vreau să sari pe mine de fiecare dată când te lovește cheful.

Mâinile lui Brook se încleștară din nou, de astă dată însă nu de dorință.

– Nu te-am acostat și nici n-am sărit pe tine, doamnă. El se apropie de ea, dar ea nu se mai trase înapoi. Și chiar dacă și-ar fi dorit să se retragă, era deja cu spatele lipit de perete. Te-am sărutat și ți-a plăcut al naibii de mult.

– Ba nu, nu mi-a plăcut.

– Să-mi fie cu iertare, dar gemetele tale și felul în care te-ai agățat de mine m-au indus în eroare pe moment.

Culoarea din obrajii ei deveni mai intensă și ea își ridică bărbia.

– Nu mă mai săruta.

– Te sărut oricând vreau eu. Cineva trebuie să o facă. Habar n-ai cum se face.

Uluită, ea rămase cu gura ușor deschisă, reacție care nu făcu decât să-i coboare puțin bărbia.

– Vrei să spui că nu sărut bine?

– Dacă ai impresia că a fost doar o simplă aluzie, atunci n-ai înțeles un cuvânt din ce am spus.

Ea scoase un strigăt de indignare și se repezi spre el. Brook nu era sigur ce ar fi făcut dacă i-ar fi permis să-l atingă. El avea reflexe bune, perfecționate de-a lungul anilor petrecuți prin mahalale, și se dădu iute într-o parte. Ea îl rată cu pași bâjbâiți și un strigăt uimit.

– Ieși! țipă ea.

– Ăsta este apartamentul meu. N-ai decât să ieși tu.

Ea se întoarse spre ușă, de parcă voia să facă întocmai, și apoi parcă se opri să reflecteze mai bine. În ciuda furiei care clocotea înăuntrul ei, nu era atât de supărată, încât să nu mai gândească limpede.

Cu mișcări lente, se întoarse cu fața spre el.

– Nu pot să plec. N-am unde să mă duc.

– Și mai e și un preț pus pe capul tău.

– O grămadă de bani care te interesează. Ea întinse o mână spre el. Tu vrei doar banii tatălui meu.

– Mă doare în cot de banii tatălui tău. Poate să-mi dea o sută de mii de lire și tot n-ar fi de ajuns ca să suport pe cineva ca tine. Ești o odraslă încăpățânată și râzgâiată și așa ai fost dintotdeauna.

– Iar tu ești un măgar imoral și prost crescut!

Era de acord cu măgarul prost crescut. Uneori putea să fie ambele, dar era foarte mândru de morala lui.

– Imoral? Ce naiba știi tu despre morala mea?

– Știu că ai vreo șase bastarzi împrăștiați prin toată țara!

Ea își așezase mâinile în șold și îi vorbise pe tonul folosit de cineva care credea că ieșise învingător din ceartă.

Brook se sprijini cu șoldul de firava masă de scris.

– Este a doua oară când vorbești despre bastarzi. După cum am spus, eu nu am copii din flori. Copiii despre care ai citit în corespondența mea *personală* erau tineri pe care i-am scos din mahalale. Copii orfani care nu-și doreau decât o viață mai bună și care mi-au cerut ajutorul. I-am ajutat găsindu-le posturi de slujitori pe la case mari și înstărite. Sunt în siguranță, hrăniți și departe de bandele și tâlharii care i-ar fi vânat în oraș.

Ea se uită lung la el, cu gura întredeschisă și pregătită pentru ceea ce își închipui Brook că va fi următoarea ei replică. Apoi închise gura și înghiți în sec. Culoarea i se aprinse din nou în obraji, dar el bănui că de rușine astă dată.

– I-ai ajutat pe acei copii?

– Încerc. Nici nu sunt toți copii. Geoffrey are aproape șaptesprezece ani. Ar fi trebuit să-l fac când avem eu paisprezece sau cincisprezece ani. Îți jur că aveam nenumărate lucruri în minte la vârsta aceea, dar nici unul dintre ele n-avea treabă cu ridicatul fustelor unei fete.

– Înțeleg. Ea își strânse mâinile împreună. Presupun că ar trebui să-ți prezint scuze.

– Dă-i drumul.

Acum chiar era un măgar prost crescut.

– Foarte bine, îmi pare rău că am presupus ce-i mai rău despre tine.

El ar fi încuviințat din cap. Scuzele erau de ajuns pentru el. De fapt, fusese chiar surprins să le audă.

– Și îți prezint scuze și pentru că ți-am citit scrisorile personale. Nu ar fi trebuit să fac asta, chiar nu am nici o scuză.

– Totul este...

– Și probabil nu ar fi trebuit să mă apuc de redecorarea apartamentului fără să-ți cer permisiunea. A fost foarte egoist din partea mea și probabil o metodă deloc onestă de a te pedepsi pentru că m-ai lăsat aici.

Ea coborî genele și se șterse pe obraz.

Își ștergea lacrimile sau doar se scărpinase în treacăt?

– Nu este corect să dau vina pe tine. Tu încerci doar să mă ajuți, așa cum i-ai ajutat și pe copiii aceia. Chiar apreciez și te rog să înțelegi că evenimentele din ultimele zile au fost copleșitoare pentru mine. Sper că o să mă ierți.

Ea își ridică privirea spre el, iar Brook încercă să-și amintească de ce oare fusese supărat.

– Cine naiba ești tu? întrebă el. Ce ai făcut cu Lady Lila?

– Foarte amuzant.

– Nu caut să te amuz. Scuzele astea sunt un fel de glumă?

Ea scoase un oftat, expresia de pe chipul ei fiind un amestec de durere și uluire.

– Presupun că așa-mi trebuie, ca să mă învăț minte să-ți mai cer iertare. Nici măcar nu mă crezi.

– Nu, nu te cred. Te cunosc, Lila.

– Aici te înșeli. Nu mai sunt fata pe care o știai tu.

După aceea, ea îi întoarse spatele și plecă valvârtej, reacționând foarte asemănător fetei pe care o știuse cândva. Cu o înfloritură dramatică, ea trânti ușa de la dormitor, lăsându-l singur în salonul comun.

Singur, cu cina.

Brook nu avu ce să mai comenteze în condițiile date.

Dacă ar fi fost într-adevăr un măgar prost crescut, cum îl considera ea, ar fi mâncat toată cina adusă de doamna O'Dwyer. În schimb, îi lăsă și Lilei câte ceva ca să mai aibă ce mânca dacă și când ieșea din exilul ei autoimpus.

Sătul, el se întinse în fața vetrei și închise ochii, deschizându-i din nou când auzi pașii lui Hunt pe scări. Hunt bătu ușor, îi spuse cine era, iar Brook deschise ușa și luă valiza.

Își scoase pantalonii uzi și îi trase pe el pe cei uscați.

Căută o cămașă curată și călcată, dar Hunt îi întinse trusa de bărbierit.

Brook îi aruncă o privire amenințătoare.

– Proprietara vine cu apa caldă. Altfel de ce ai mai cerut-o, dacă nu pentru asta?

Brook oftă. Poate ar fi făcut o baie, doar că nu avea o cadă în apartament. Însă când doamna O'Dwyer ciocăni la ușă câteva minute

mai târziu, Hunt luă apa caldă, turnă un pic într-un castron pentru bărbierit și îi întinse restul lui Brook, alături de un prosop curat cu care să se curețe de praful și murdăria adunate în ultimele zile.

Apoi se așeză la bărbierit, lăsând capul pe spate și închizând ochii. Putea să ațipească vreo zece minute, ca să nu fie nevoit să mai doarmă încă trei sau patru ore.

– Unde este doamna? întrebă Hunt, aranjând un prosop umed și cald pe fața lui Brook.

Brook deschise ochii.

Hunt își folosi cureaua să ascută briciul, văzându-și în continuare de ale lui, de parcă nici nu ar fi remarcat căutătura încruntată pe care i-o aruncă Brook.

– Finnegan și Turner au spus că a fost foarte activă și că i-a ținut și pe ei destul de ocupați.

Brook îi făcu semn spre cameră.

– După cum poți vedea.

Hunt dădu din cap și începu să folosească pămătuful ca să întindă săpunul de bărbierit pe obrajii și maxilarul lui Brook.

– Mult mai bine.

Brook se lăsă în față și se uită din nou în jur.

– Ce era așa de cumplit înainte?

– Nimic. Hunt așteptă ca el să se lase din nou pe spate și începu să treacă cu briciul în linii înguste peste obrazul lui Brook. Dar acum simți o mână de femeie pe aici.

– Dacă prin asta vrei să te referi la faptul că avem catifea și satin din abundență, sunt de acord. Și nu am nici cea mai mică îndoială că stă în dormitor chiar în clipa asta și pune la cale următoarea achiziție, dar nu o să-i permit să-i folosească pe Turner și pe Finnegan pe post de lachei.

– Nu o să fie prea încântată.

– Mi-a spus deja că sunt un măgar imoral și prost crescut. Mai rău de atât nu se poate.

– O, ba se poate. Și nu ești imoral.

Brook făcu un semn spre el.

– Mulțumesc.

Pentru câteva clipe, se mai auzi doar sunetul scos de brici peste barba nerasă.

– Ați putea să-i mai acordați o șansă, spuse Hunt, bărbierind gâtul lui Brook, moment în care Brook nu îndrăzni nici să răspundă și nici măcar să respire. La urma urmei, își dă toată silința.

Brook își arcui sprâncenele într-o expresie întrebătoare.

Hunt făcu semn din cap spre șezlongul din apropiere.

– Cartea despre războiul peloponesiac. Cea pe care o citiți de trei ani. Ea o citește acum.

De îndată ce Hunt îndepărtă lama, Brook se ridică și se uită lung la cartea deschisă pe șezlong. O observase și mai înainte – în general, el observa totul – dar nu acordase atenție acestui detaliu. Bănuise că era unul dintre romanele pe care obișnuiau să le citească mereu femeile, dar acum își dădu seama că era într-adevăr cartea pe care o citea el când nu reușea să adoarmă noaptea.

Era plictisitoare ca naiba, dar ea avansase mult mai bine decât el.

Era interesată de istorie? Nu și-ar fi închipuit niciodată că Lila citea. Poate că nu o cunoștea chiar atât de bine pe cât credea.

Și de ce naiba îi păsa? Nu avea nevoie să o cunoască. Avea nevoie doar să o protejeze încă vreo câteva zile.

Hunt îi uscă fața și gâtul și apoi îl ajută pe Brook să se îmbrace cu haine curate.

– Mai plouă, Hunt?

– Da, domnule. Și este întuneric beznă. Iar pentru că Hunt își dădu seama că Brook nu era încă descurajat, adăugă: și frig.

– Beezle nu poate să stea ascuns pentru totdeauna.

Hunt mormăi ceva despre o vreme mai uscată, dar Brook îl ignoră.

– Am putea să-l prindem chiar în seara asta.

La vreo oră după aceea, Brook și Hunt trimiseră la plimbare o prostituată și își ocupară vechile poziții. Prostituata se întoarse însă, iar lui Brook îi fu imposibil să nu observe că era doar o fată, udă leoarcă și tremurând înfrigurată. Întinse mâna în buzunar și scoase câteva monede.

– O jumătate de coroană pentru câteva informații.

– Dă-i bătaie, spuse ea. N-ai decât să le spui informații dacă vrei. Hai cu mine în spate și-ți dau eu *informații*.

Brook făcu un semn spre Hunt și o luă pe urmele ei, nu pentru că voia să o ia în timp ce o lipea de un perete, așa cum presupunea fata, ci pentru că era mai bine să nu fie văzută când discută cu el.

În lumina care răzbătea de la o fereastră de deasupra, o văzu pe fată sprijinindu-se de un perete și deschizând brațele spre el. Brook clătină din cap.

– Am spus serios. Vreau informații.

El îi vorbi cu voce scăzută.

– Vrei să stăm la taifas?

– Te plătesc. Zornăi monedele în mână. Iar tu-mi răspunzi la întrebări. Asta e tot.

– Nu-mi ridic fustele?

– Nu o să te ating.

Ea rămase cu privirea pironită în perete, cumpănind la spusele lui. Fără a mai purta masca senzualității forțate care îi întuneca trăsăturile, părea tânără și vulnerabilă.

– Ești un agent?

– Oarecum.

– Pe cine urmărești?

– Pe Beezle.

– O, nu. Ea clătină din cap și se îndepărtă câțiva centimetri. O să-mi taie gâtul.

– Tocmai de aceea n-am rămas pe stradă. El zornăi din nou monedele, asigurându-se că ea vede coroana. Știi unde este ascunzătoarea lui.

– Știu.

Bineînțeles că știa. Stătuse vizavi cea mai bună parte a serii.

– Ai văzut cumva pe cineva intrând sau ieșind?

– Te-am văzut pe tine și pe tipul înalt plecând și întorcându-vă. Am stat cu ochii pe voi.

– Bun. Mă mai urmărea cineva?

Ea își mușcă buza, iar Brook zornăi din nou monedele.

– Se poate să te fi urmărit cineva.

– Cine?

Ea ridică din umeri.

– Nu știu.

– Ești o fată isteață. Știi asta. Am aici o coroană ca să te ajute să-ți aduci aminte.

Ea aruncă o privire în jur.

– Dacă eram isteață, nu stăteam aici la taclale cu tine.

– Era Beezle?

Ea clătină din cap.

– Stub?

Clătină din nou din cap.

– Racer?

Ea șovăi.

– La naiba. Până și Brook știa că Racer era renumit că traversa străzile aglomerate cu viteza unui poștalion. S-a mai întors cât am fost plecat?

Fata aruncă din nou o privire peste umăr și scutură la repezeală din cap.

– Și apoi, ce?

O altă privire aruncată peste umăr.

– Dă-mi mălaiul.

– Spune-mi.

– Mai întâi mălaiul.

Era ceva care contravenea tuturor regulilor lui, dar îi întinse coroana și o monedă de șase penny. I le-ar fi dat și nu i-ar fi spus nimic.

– S-a întors și Racer, și celălalt de care ai spus...

– Stub?

Ea clătină rapid din cap.

– Beezle.

– Au plecat amândoi. Și după aia, te-ai întors tu.

– Ce a făcut...

Dar vorbea de unul singur. Fata plecase deja, iar de acum va sta cu ochii în patru și se va feri de el. Nu-și va dori să se facă vreo legătură între ei. Nici Brook nu-și dorea un asemenea lucru.

El se întoarse la colț, unde Hunt îl aștepta ud și nefericit.

– Domnule.

– Racer ne-a urmărit, apoi s-a întors după Beezle. Cei doi au plecat acum foarte puțin timp, spuse Brook fără alte detalii suplimentare.

– Așteptăm să se întoarcă?

Brook studie ascunzătoarea. Asemenea celorlalte clădiri din jur, părea să fie pustie și cufundată în întuneric. Nimeni din Seven Dials nu-și permitea să irosească seu sau ulei de lampă. Brook voia să stea la pândă, să urmărească clădirea până se întorcea Beezle, dar nu putea să scape de sentimentul că ar trebui să plece.

Nu era ceva legat de ploaie sau de frig, chiar dacă cele două luate împreună îi complicau misiunea.

Se simțea de parcă uitase ceva.

– Am o presimțire rea în privința asta, Hunt.

– Nu am fost urmăriți, domnule.

Hunt avea talentul de a trece mereu direct în inima subiectului.

– Nu de aici până la apartament, spuse Brook încet și mintea parcă îi încremeni cât vorbi. Nici măcar Racer nu este atât de rapid. Cum te-ai dus de la apartament la Derring House? Ai mers pe jos?

– Desigur.

Nu era nevoie ca Hunt să sublinieze că nu avea trăsură.

– Beezle știe de Derring House.

La naiba.

– Credeți că Racer s-a dus la Derring House, m-a văzut și apoi m-a urmărit până la apartament?

– Am o presimțire rea, Hunt.

– Vă cunosc presimțirile, domnule. Și mereu vă încredeți în ele.

El o luă deja spre direcția din care veniseră.

Brook se afla chiar în urma lui. Ajuns în capătul străzii, începu să alerge cu sufletul la gură.

Lila ieșise din dormitor după ce îl auzise pe Brook plecând, dar numai ca să recupereze cartea despre războiul peloponesiac. Bănuia că soțul ei va fi plecat pentru restul nopții, poate chiar pentru restul săptămânii. Lucru care ar fi trebuit să o bucure, dar simțea că nu era bucuroasă doar pentru că se simțea singură.

Nu o deranja singurătatea, însă fusese rareori singură în viața ei. După doar trei zile petrecute de una singură, începu să simtă lipsa companiei altor oameni. O liniștea să citească despre luptele dintre Sparta și Atena sau măcar o ajuta să-și pună propriile probleme în perspectivă.

Iar cea mai mare problemă a ei, în acest moment, era Brook Derring. Dintre toți bărbații din Londra, de ce oare o salvase tocmai el? De ce fusese tocmai el cel care să se însoare cu ea? Cel care să o protejeze? Cel care să o sărute?

Nu, nu se va gândi la sărut.

Mai întoarse o pagină din carte și se uită lung la cuvintele care parcă începeau să semene cu greaca veche.

Cum să *nu* se gândească la sărut? Cine Dumnezeu săruta așa? Nu era nimic cuviincios sau onorabil în felul în care o sărutase Brook.

Ar fi trebuit să fie îngrozită că fusese tratată cu atâta nesăbuință. O luase brusc în brațe, ca un general cuceritor, îi revendicase gura și o făcuse să se supună voinței lui.

Cel mai rău era că avusese perfectă dreptate atunci când îi spusese că Lilei îi plăcuse.

Chiar îi plăcuse. Îi plăcuse să fie lipită de pieptul lui puternic și dezgolit. Îi plăcuse senzația pe care o trezise gura lui lipită de a ei. Îi plăcuse că nu o sărutase ca un gentleman.

Își *dorea* să fie revendicată.

Lila bănuia că tocmai asta o sâcâia cel mai tare. Ani întregi, tatăl și mama ei o îndemnaseră să se poarte *ca o doamnă*. Orice abatere, de la a sta cocoșată până la a păși prea apăsat pe scări, atrăsese de la sine prelegeri și mustrări severe. Lila se străduise să respecte standardele lor înalte. Și-ar fi dorit să fie precum mama ei, care se purtase ca o doamnă chiar și pe patul de moarte.

Acum știa de ce părinții ei fuseseră atât de severi cu ea. Probabil își dăduseră seama că ea nu prea era o doamnă. Înăuntrul ei, nu era cu nimic mai bună decât o femeie de moravuri ușoare căreia îi plăcea... cum îi spuseseră prostituatele? *O tăvăleală bună*.

Poate că pentru Brook nu va fi niciodată altceva decât *o tăvăleală bună*. La urma urmei, nu se purtase cu ea mai frumos decât cu o femeie ușoară.

Dar nici asta nu era pe deplin adevărat. Ar fi putut să o siluiască, fără alte cuvinte, chiar în salon. Nu o făcuse. Se oprise, chiar dacă fusese limpede, la o simplă privire, că nu-și dorise să o facă.

Dar nu o dorise într-atât încât să o facă soția lui de drept.

Și ce era mai rău? Că o dorea sau că nu o dorea îndeajuns?

Își simțea capul bubuind și își aminti de ce nu-și dorise să se gândească la sărut. Ridică din nou cartea, hotărâtă să se concentreze pe pagina pe care o avea în fața ochilor.

O clipă mai târziu, dădu pagina, în speranța că se vor întoarce sorții de izbândă și că Sparta lui Lixandru nu va ieși învingătoare în fața marinei din Atena, dar auzi un ciocănit ușor la ușă. Nu îl luă în seamă, revenind la Lixandru și la planul lui de a ademeni Atena în luptă, îndreptându-se spre strâmtoarea Hellespont și spre sursa de cereale a Atenei.

Ciocănitul răsună din nou, iar ea își dădu seama că bătea cineva la ușa de la intrare. De data aceasta puse cartea pe pat și se duse în salon. De obicei, Finnegan și celălalt paznic strigau atunci când erau la ușă. Dar poate că era doamna O'Dwyer, care revenise să ia tava.

Se opri în fața ușii și puse mâna pe zăvor.

– Cine e?

– Deschideți ușa, milady.

Nu era doamna O'Dwyer. Nu părea să fie nici Finnegan, dar Lila nu-l cunoștea încă suficient de bine ca să-i recunoască imediat vocea atunci când o auzea.

– Cine e?

– Proprietarul.

– Domnul O'Dwyer?

Urmă o pauză.

– Da.

Ea întoarse primul zăvor, apoi se opri.

– Ai venit după tava cu cina?

– Exact.

Întoarse al doilea zăvor. Ar fi trebuit să-l descuie și pe al treilea, dar degetele ei șovăiră. Nu îl întâlnise niciodată pe domnul O'Dwyer. Bănuia că trebuia să existe un domn O'Dwyer. Cum să se asigure că era el?

Bineînțeles, Finnegan și celălalt bărbat nu i-ar fi permis acestuia să urce dacă nu l-ar fi cunoscut.

Descuie ultimul zăvor și întredeschise ușa. Un bărbat stătea afară, cu fața cufundată în penumbră.

– Sunteți domnul O'Dwyer?

– Exact. Doamna O'Dwyer m-a trimis după tavă.

El nu făcu nici un pas în față, spre lumina care se revărsa prin ușa deschisă, astfel că ea nu avea cum să-l vadă. Nu era singurul lucru care o îngrijora. Mai era ceva.

– Nu aveți accent.

– Ce?

Doamna O'Dwyer mai avea încă accentul acela puternic al pământului ei de baștină. Bărbatul acesta părea să se fi născut la Londra.

– Nu sunteți irlandez.

Panica o luă cu asalt, trânti agitată ușa și se chinui să tragă zăvoarele. Nu fu însă suficient de rapidă. Zăvorul se ridică iute și,

chiar dacă ea se împinse în ușă să o țină închisă, bărbatul aflat de cealaltă parte era prea puternic.

El se izbi în ușă, iar aceasta se deschise la o simplă încercare, făcând-o pe Lila să se tragă înapoi cu pași poticniți. Reuși să se țină pe picioare și o luă la goană spre dormitor. Trânti ușa în urma ei și trase zăvorul chiar în clipa în care intrusul lovi brutal în ușă.

– Pleacă de aici!

Ea privi înnebunită prin cameră. Zăvorul era firav și nu avea să țină prea mult dacă omul continua să izbească în ușă.

– Deschide ușa. N-o să pățești nimic.

– Mincinosule, mormăi ea.

De ce oare trimisese dulapul la magazie? I-ar fi fost de mare ajutor acum. În schimb, apucă marginea măsuței de toaletă și o târî până în fața ușii. Una dintre unghii i se rupse în mișcarea precipitată și simți cum i se taie genunchii de durere, dar trase de mobilier până ce acesta ajunse să se zgâlțâie la fiecare bubuitură în ușă.

Atunci se trase înapoi și își supse ușor degetul care-i zvâcnea. Masa de toaletă era prea mică și delicată. Nu va rezista. Avea nevoie de o armă. O perie? Sticluța cu apă de colonie? O, dar dacă se împrăștia prin toată camera, ar fi devenit practic imposibil să mai locuiești acolo din cauza parfumului puternic.

Unde erau Finnegan și celălalt bărbat, pe care nu reușea să-și amintească niciodată cum îl chema, tocmai acum, când avea atâta nevoie de ei?

Ușa se zgudui, iar lemnul în care era încastrat zăvorul se frânse. Lila scoase un urlet de spaimă. Până aici îi fusese. Acum va muri. Ușa ceda, iar bărbatul își împinse fața prin deschizătura plină de așchii. Obrajii îi erau roșii de la efort și îi porunci mormăind să dea la o parte măsuța de toaletă.

Ea îl recunoscu. Era același bărbat care o răpise în noaptea aceea. Același bărbat care îl ucisese pe gentleman, pe parlamentar.

Ea se trase înapoi și se ascunse pe o parte a patului, sperând să pună o oarecare distanță între ea, ușă și o moarte sigură. Atunci zări cartea, o apucă iute și o aruncă spre ușă.

În copilărie, se jucase de mii de ori cu mingea împreună cu fratele ei. Toată experiența dădea roade acum. Cartea îl nimeri pe bărbat în bărbie, iar el se prăbuși pe spate și nu se mai zări prin

deschizătura subțire a ușii. Lila fugi într-acolo și încercă să închidă din nou ușa. Dacă reușea să găsească o cale prin care să fixeze măsuța de toaletă în fața ei...

Dar ușa nu voia să se închidă. Cartea distrusă nimerise chiar în deschizătură. Se aplecă să o dea la o parte și o mână o apucă pe a ei ca într-o menghină.

Lila urlă. Era genul de urlet care o va lăsa fără voce mai târziu, dar nu-i mai păsa. Nu credea să existe *un mai târziu*.

Masa de toaletă continua să blocheze ușa, iar bărbatul nu avea cum să o tragă prin deschizătură dacă nu dădea mai întâi la o parte piesa de mobilier. Lila era prinsă între masă și ușă. Se chinui să-și elibereze mâna, dar strânsoarea apăsătoare de pe degetele ei nu slăbi. Era un moment de impas în mijlocul războiului, până când ușa fu zguduită de o lovitură nimicitoare. Altcineva – deci erau doi – izbise ușa cu piciorul. Lila urlă din nou și își trase mâna înapoi, doar ca să-i fie înhățată a doua oară.

Ușa se prăbuși înăuntru, masa de toaletă se răsturnă peste ea, iar tot ceea ce conținea se făcu țăndări cu un zgomot năprasnic.

Brook auzi urletul și începu să alerge. Aproape ajunsese în dreptul clădirii și era recunoscător pentru că ploua, fiindcă dacă ar fi fost vreme bună, ar fi fost aglomerat în St. James, iar lui i-ar fi fost imposibil să înainteze nestingherit. Acum, cu Hunt pe urmele lui, intră în clădire. Fură întâmpinați de o scenă parcă scoasă direct din iad.

Proprietara urla cât o țineau plămânii. Soțul ei stătea în genunchi lângă unul dintre paznicii morți. Iar Lila... sigur era Lila, țipa de ai fi zis că un dulap plin cu porțelanuri se prăbușise la pământ.

Brook urcă scările două câte două, ignorând senzația de arsură din picioare. Dădu buzna în apartament și văzu cum Racer încerca să intre în dormitor, iar Beezle stătea chircit pe podea, cu mâna înțepenită pe încheietura Lilei. Mare parte din mobilă era răsturnată pe jos, blocând pragul și împiedicând-o pe Lila să scape de Beezle.

Racer se întoarse și îl văzu pe Brook, dar Brook nu-și luă nici o clipă privirea de pe mâna lui Beezle fixată pe încheietura Lilei.

Poate îl vedea pe Beezle închis pentru mii de crime, dar crima de a o atinge pe Lila, pe soția lui, asta cerea pedeapsa cu moartea.

Racer țâșni spre el, iar Brook îl doborî de parcă ar fi fost o insectă enervantă. Beezle îl văzu venind, șovăi puțin prea mult înainte de a o elibera pe Lila, iar Brook își înfipse ambele mâini în umerii lui Beezle.

Îl ridică în picioare pe nenorocit, își înfipse un pumn în el și se năpusti asupra lui după ce se prăbuși în colțul opus al încăperii. Sângele din nasul spart al lui Beezle împroșcă pereții și noul covor al Lilei. Și urmă să mai curgă mult sânge. Întinse mâna după Beezle chiar în clipa când strigă Lila.

Strigătul de avertizare îl ajută să se ferească și, cu o înțepătură ascuțită, lovitura lui Racer îl nimeri oarecum în coaste. Beezle se ridicase deja în picioare, iar Brook nu mai avu cum să evite lovitura când Racer îl înhăță.

Cu un rânjet batjocoritor, Beezle își înfipse pumnul în stomacul lui Brook, făcându-l să se chircească și să i se taie suflarea. Hunt dădu năvală în cameră, întâlni privirea lui Brook, iar acesta se uită spre Lila, care reușise să se ridice de pe podea. Își cuprinsese în mâini obrajii palizi, iar chipul îi era traversat de o expresie de groază.

Hunt își făcuse o carieră din ascultarea ordinelor, iar el se duse iute după Lila, conducând-o înapoi în dormitor, unde avea să fie în siguranță.

Cu o înjurătură, Beezle ridică un genunchi și îl înfipse în bărbia lui Brook, apoi îi porunci lui Racer să-i dea drumul.

– Nu ne-am încheiat conturile încă, Derring! urlă în timp ce alerga repezit spre ușă.

„Nici pe departe", își spuse în gând Brook. Nefiind încă în stare să vorbească, se îndreptă iute spre ușă chiar când Hunt ieși din dormitor.

– După el, șuieră Brook printre dinți.

Camera se învârti odată cu el, iar Brook își lipi o mână pe coasta care îl ardea.

Dar știa că era prea târziu.

Beezle era liber și se va întoarce la un moment dat.

Capitolul 8

Lila detestă liniștea chiar mai mult decât detestase vacarmul confruntării. Ce însemna liniștea? Brook pierduse? Câștigase? Cu spatele lipit de peretele dormitorului, închise strâns ochii. Ușa era spartă, dar Hunt o împinsese spre glafuri, ca să o pună la adăpost. Lucru care o împiedica să mai vadă ceva.

În cele din urmă, auzi pași și sunetul scăzut al unei voci de bărbat. Brook sau Hunt? Sau celălalt? Nu, el nu ar fi vorbit încet.

Dacă nu cumva își dorea ca ea să afle că vine după ea.

Miasma parfumului vărsat o ameți, iar o bucată de oglindă spartă i se înfipse în picior prin pantoful subțire. Totuși, nu făcu nici o mișcare.

– Milady?

Părea a fi Hunt. Cunoștea deja vocea lui Brook, iar cea pe care o auzi era prea rafinată ca să aparțină unuia dintre tâlhari.

– Da? reuși ea să îngaime cu voce tremurată.

– Venim eu și sir Brook. Beezle a plecat.

Simți cum umerii i se relaxează și s-ar fi prăbușit la podea dacă nu ar fi fost înțesată cu parfum și cioburi de sticlă. Ușa se izbi de perete, continuând să blocheze pragul, dar lăsând suficient spațiu pentru ca Hunt și Brook să intre în cameră.

Brook avea maxilarul roșu și era adus de spate, ținându-și o mână lipită într-o parte, dar altfel părea teafăr.

– Ești rănită? întrebă el cu o voce scăzută și calmă.

Ea se gândi la unghia ruptă și la ciobul înfipt în picior.

– Nu. Dar tu ești.

– Nu e nimic serios. Trebuie să plecăm. Acum. În seara asta.

Ea își trecu privirea de la Hunt la Brook. Fruntea lui Hunt era brăzdată de neliniște, iar sprâncenele îi erau încruntate. Expresia de pe chipul lui Brook părea parcă sculptată în piatră.

– Unde? întrebă ea. La Derring House?

– Nu. În altă parte. Departe de Londra.

Nu voi să-l contrazică. Acum, după ce amenințarea trecuse, își dorea doar să plângă. De-a lungul anilor, devenise o expertă în a *nu* plânge. *Nu voi plânge* îi devenise mantră. Îi era ușor să se lase copleșită de lacrimi, dar nu putea opri tremurul care îi zguduia corpul.

– Hunt, pătura.

Brook făcu semn spre cuvertura din catifea maronie, iar Hunt o trase la repezeală de pe pat, deranjă câteva perne de la locul lor și i-o întinse lui Brook. Cu o mână, el o înfășură peste umerii ei, apoi o îndepărtă de măsuța de toaletă spartă și o ajută să se așeze pe podea.

– Mă duc să văd ce face familia O'Dwyer, spuse Hunt, plecând spre salon și lăsându-i singuri.

– O, nu. Li s-a întâmplat ceva celor doi O'Dwyer? întrebă ea. Ce egoist din partea ei că nu întrebase mai devreme. Am crezut că..., făcu un semn din cap spre salon, că era domnul O'Dwyer. De aceea am și deschis ușa. Dar apoi, nu mi s-a părut că vorbește ca un irlandez și am încercat să închid ușa la loc.

Brook îi cuprinse mâinile în mâna lui mare și caldă. Lila aproape că voi să-și frece obrazul de mâna lui. Trebuia să fie mai tulburată decât își închipuise.

– Nu este vina ta. Amicul lui Beezle l-a urmărit pe Hunt până aici. Apoi s-a dus să-l aducă pe Beezle, care a venit după tine.

– Dar paznicii...?

– Sunt morți.

Șocul cuvântului îi tăie respirația. Finnegan murise? Finnegan cel mare și morocănos, care nu se plânsese nici o secundă când ea îl rugase să rearanjeze noul mobilier nu o dată, ci de vreo șase ori? Murise, din cauza ei.

– Cum? șopti ea.

– Le-a tăiat gâtul. Ți-ar fi făcut și ție la fel. *Chiar* o să-ți facă la fel dacă nu te iau de aici.

– Dar am crezut...

– Am dat greș, o întrerupse el, părând să-i citească gândurile. Crezuse că va fi în siguranță aici. Crezuse că totul se va termina peste câteva zile. Nu fusese chiar îngrijorată. La urma urmei, era fiica puternicului duce de Lennox. Nimeni nu putea să-i facă rău.

Se înșelase.

– Nu sunt dispus să risc mai mult. Familia mea deține diferite moșii și avem o cabană de pădurar... o căsuță, la drept vorbind, la vreo jumătate de zi distanță de Londra. Este în paragină, dar se poate locui acolo. Principalul avantaj ar fi că este întru câtva izolată. Avem vreo câțiva arendași care cultivă pământurile, dar nu este nici un sat sau ceva de felul ăsta prin apropiere.

Cu alte cuvinte, nu exista nici o șansă de renovare. Ea aruncă o privire prin frumosul ei dormitor. Trebuia să lase totul în urmă. Se vor duce la această căsuță și vor fi departe de Beezle.

– Pentru cât timp? întrebă ea. Cât timp trebuie să rămânem acolo? Cum poți să-l arestezi pe acest Beezle dacă ești cu mine la țară? Ea își răsuci mâna ca să-l apuce de încheietură și să nu-l lase să se îndepărteze. Nu-mi spune că o să mă lași singură acolo.

– Nu. În clipa asta, și eu sunt în pericol. L-am condus pe Beezle la tine, așa că vin și eu. Am oameni care o să dea de urmele lui în locul meu. Bărbați care cunosc mahalalele la fel de bine ca mine. O să-l găsească și o să-mi dea de veste după ce este arestat. O să rămânem la căsuță câteva zile. Cel mult o săptămână.

O săptămână petrecută cu Brook la țară. Doar ei doi. Singură... nu, nu se va gândi la asta. Și nu se va gândi la ce anume se referise Brook când îi povestise de căsuța în paragină.

Se va gândi la o săptămână. Șapte zile scurte. Care vor trece într-o clipită.

Doar o săptămână. Ce putea să se întâmple rău?

– Asta nu este o cabană, spuse ea când privi pe geamul trăsurii spre structura care se afla în fața lor.

Călătoriseră toată noaptea și cea mai mare parte a dimineții într-o trăsură fără însemne specifice și care avea nevoie disperată de arcuri noi. Lila fusese zgâlțâită atât de rău, încât se simțea buimăcită.

Până și Brook părea alb la față și sigur călătoria îl supărase la stomac pentru că își ținuse brațul încolăcit pe abdomen tot drumul. Hunt mânase trăsura. El va fi singurul care știa unde se aflau cei doi și cum să dea de ei. Lila nu va avea voie să le scrie prietenilor, indiferent cât de puțini erau, sau familiei.

Nu va fi prezentă la nunta verișoarei Rose. Cu atât mai bine. Nu îi plăcuseră niciodată deosebit de mult nunțile, căci se organizau mult prea devreme și erau evenimente solemne și obositoare, lucru pe care îl considera valabil chiar și despre nunta ei. Îi plăcea sincer petrecerea de după nuntă, din nou, nu a ei, ci a altora, și se gândi la toate delicatesele pe care va trebui să le dea uitării în clădirea dărăpănată și veche din fața ei, care nu văzuse probabil nici măcar o dată vreo tartă cu ciocolată.

Se uită la Brook.

– Ai spus că este o cabană.

– Am spus că este în paragină.

Se gândise că poate făcuse referire la buruienile care crescuseră în voie prin grădină și la iedera de pe pereții de cărămidă, care trebuia tăiată. Ea își închipuise o structură din piatră, cu ferestre dreptunghiulare mari, ghivece cu flori colorate și o priveliște splendidă în spate, unde să poată face plimbări lungi când i se făcea dor.

Desigur, ghivecele cu flori fuseseră o frântură de fantezie, din moment ce era mijlocul iernii. Nu se înșelase în privința pietrei. Casa era clădită din piatră, acesta fiind singurul motiv pentru care se mai ținea încă pe picioare. Nici o iederă nu creștea pe fațada murdară, iar ferestrele fuseseră acoperite cu bare de lemne care păreau putrezite. Nu avea obiceiul de a cerceta acoperișul unei clădiri, dar îl studie prudent pe cel de aici, sperând din toată inima că nu se infiltra apă pe undeva.

Clădirea era mică și avea doar un etaj. Lila ar fi fost surprinsă să afle că avea două dormitoare, iar bucătăria se afla aproape sigur într-o clădire separată, undeva prin spate.

Gândul la bucătărie îi făcu stomacul să scoată niște sunete ciudate. Nu mâncase cina pe care i-o adusese doamna O'Dwyer cu o seară în urmă, lucru pentru care îl învinovățea pe Brook, iar acum se întreba unde dormeau slujitorii.

Un sentiment de spaimă se înfășură în jurul ei ca o mantie umedă.

– Slujitorii ne așteaptă?

Brook o onoră cu o privire care nu putea fi descrisă altfel decât ca dezgust, încât fu de ajuns pentru ca ea să înțeleagă.

Nici slujitori. Nici ghivece de flori. Nici căsuță fermecătoare.

Trăsura se legănă când Hunt sări de pe capră și veni să le deschidă portiera. Ea așteptă ca Brook să coboare primul, dar el îi făcu

semn să o ia înainte. După poziția chircită în care stătea pe bancheta, nu arăta deloc bine.

Luând mâna întinsă a lui Hunt, ea coborî, iar pantoful ei se adânci imediat în noroi. Se mișcă prea lent ca să-și mai salveze fustele, astfel că și tivul era acum plin de noroi și murdărie. Cu un oarecare efort, își trase piciorul înapoi și traversă cu pași șovăielnici câmpul care o despărțea de ușa clădirii. Burnița o ploaie măruntă, iar norii cenușii se oglindeau în cenușiul pietrelor din fața ei. Așteptă ca Hunt să-i deschidă ușa, dar cum acesta nu o făcu, ea se întoarse și observă că bărbatul se mai afla lângă trăsură și discuta cu Brook, care rămăsese înăuntru.

Ei bine, dacă voiau să rămână afară, în frig și ploaie, pentru a-și continua mica discuție, n-aveau decât, dar ea abia aștepta un foc călduț și un pat. Spera cu toată ființa să le găsească pe ambele înăuntru.

Încercă ușa, o găsi încuiată, dar când se împinse în ea, ușa se deschise cu un scârțâit. În mod evident, familia Derring nu-și făcuse prea multe griji pentru posibili intruși, din moment ce casa nu era deloc păzită. Deschise ușa, apoi se opri brusc, când fu învăluită de mirosul stătut al unui foc făcut odinioară și de izul de mucegai al unui loc uitat multă vreme. Îl mai simțise și cu alte ocazii, prin încăperi păstrate închise mai mult timp și o dată când vizitase un castel străvechi.

Lila păși înăuntru și se chinui din răsputeri să înainteze. Fără o lumină care să se reflecte prin ferestre, în casă era întuneric, dar nu atât de întuneric încât să nu vadă podelele tocite și stinghere din lemn. Într-adevăr, avea de admirat o întindere considerabilă de podea, din moment ce singura piesă de mobilier din casă era o masă zgâriată cu un scaun rupt, într-un capăt al încăperii. Scaunul se legănă alene într-o parte, în timp ce ea trecu pragul și își înăbuși panica tot mai mare. Nu zări nici vreun pat, nici vreun dormitor. Ușa din spate dădea, cel mai probabil, spre aleea care ducea la bucătărie, construită separat ca să apere casa principală de primejdia unui eventual incendiu.

Lila se îndoia că aleea ar fi acoperită, ceea ce însemna că, de fiecare dată când ea sau Brook se vor duce la bucătărie, vor fi nevoiți să întâmpine forțele naturii. Căci sigur va trebui ca ei doi să meargă într-acolo, cum locul nu era suficient de mare încât să

poată găzdui vreun servitor. Trebuia ca ea să-și pregătească singură mesele? Experiențele ei în bucătărie erau legate doar de diferitele cereri pe care le avusese pentru bucătăreasă. Nici măcar nu știa să facă un ceai.

Nu că ar fi existat vreun fel de ceai în bucătărie. Cum vor mânca? Aruncă o privire spre vatra rece și întunecată. Cum se vor încălzi? O picătură mare de apă aterizâ pe podeaua din fața ei, căzând în băltoaca pe care o avea la picioare.

Lila gemu încet și își lipi podul palmelor pe ochii care o ardeau. Nu va plânge. O săptămână. Șapte zile. Vor putea să trăiască șapte zile fără mâncare sau căldură?

Se întoarse la auzul unui târșâit și văzu cum Hunt îl aduce pe Brook înăuntru. Avu nevoie de o clipă ca să înțeleagă ce vedea. Hunt îl susținea pe Brook, al cărui chip era de-a dreptul schimonosit de durere.

Lila aproape că uită de foc și de ceai și se repezi de cealaltă parte a lui Brook.

– Ce s-a întâmplat?

Haina lui nu era încheiată la nasturi, permițându-i să observe pata roșie de pe vesta deschisă la culoare. I se tăie brusc răsuflarea.

– Ești rănit.

– Nimic serios.

O mai spusese și cu altă ocazie, dar trebuia să fie foarte serios dacă Hunt era nevoit să-l ajute să intre.

– Am văzut sânge.

– S-a uscat de acum. Nu mai sângerează de câteva ore, o informă Hunt.

Ea se uită lung la el. Știuse de la bun început că stăpânul lui era rănit? De ce ei nu-i spusese nimeni nimic?

– Dar când s-a întâmplat asta? Cum?

– Racer avea un pumnal. A vrut să mă înjunghie, dar a reușit să-mi facă doar o zgârietură.

– Ați avut noroc, domnule.

– Eterna poveste a vieții mele.

Hunt îl târî pe Brook spre partea din spate a căsuței. Lila nu acordase prea multă atenție, dar acum zări o pătură mucegăită agățată dintr-o parte în alta a peretelui, care crea o mică zonă separată. Hunt o dădu la o parte, dezvăluind un pat mare adăpostit într-un

colț. Îl sprijini ușor pe Brook de perete, apoi ieși din nou pe ușă. O clipă mai târziu, se întoarse cu două saltele subțiri și așternuturi curate. Desfășură saltelele și scoase pătura mucegăită. Brook nu mai aștepta să fie ajutat. Se așeză pe pat de parcă ar fi fost ametit și se întinse.

Cu ochi mari, Lila își mută privirea de la Hunt la Brook, care se ghemui strâns și nu se mai mișcă.

– O să aduc bagajele, spuse Hunt.

Lila se uită lung pentru o clipă la spatele lui Brook, apoi fugi după Hunt. Îl prinse din urmă afară, unde ploaia se transformase într-o ceață subțire și umedă.

– N-ar trebui să chemăm un doctor?

Hunt se opri și o privi cu o politețe arogantă.

– Nu există un medic nicăieri prin apropiere. O să fie bine după o zi sau două de odihnă.

– Dar sigur are nevoie de medicamente.

– I-am propus să ia laudanum, dar nu a vrut. El căută în buzunarul de la haină și scoase o sticlă. A băut niște whisky. Ați putea să turnați puțin pe rană ca să vă asigurați că nu se infectează.

Lila se dădu înapoi.

– *Eu* ar trebui să torn? Și tu?

– Eu trebuie să mă întorc la Londra.

Lila se retrase în spate cu pași încurcați, de parcă ar fi primit un pumn. Probabil fața ei oglindi senzația de trădare de care fu încercată, pentru că expresia de pe chipul lui Hunt se îmbună.

– Îmi pare rău, milady. Sir Brook a fost foarte exact în ordinele lui.

Ar fi vrut să-l apuce pe Hunt de haină și să-l implore să rămână. Ar fi vrut să întrebe ce se va face ea cu un bărbat rănit, în lipsa oricărui alt ajutor. În schimb, își îndreptă umerii și își înălță bărbia în ceață. Își îngrijise mama timp de doi ani în care ducesa tușise și se stinsese încetul cu încetul din cauza tuberculozei. Putea, deci, să aibă grijă de un bărbat puternic, care suferea de pe urma unei răni minore de cuțit.

Desigur, la Blakesford avusese slujitori care să o ajute de fiecare dată când cerea un ceai, un tonic sau apă caldă, tot ceea ce avea nevoie apărea ca prin minune. Acum nu se mai bucura de acest lux.

Hunt trecu anevoios pe lângă ea, cu brațele încărcate de bagaje. Brook îi permisese Lilei să-și aducă o singură valiză. Fusese nevoită

să-și lase cele mai multe rochii de gală la apartament. Sigur nu va avea nevoie de ele aici. Până și rochia de culoarea piersicii pe care o mai purta încă era mult prea fină pentru locul acesta. Trebuia să vadă dacă Lizzy îi pusese vreuna dintre rochiile pe care le purtase când o îngrijea pe mama ei. Majoritatea erau vechi de vreo câteva sezoane sau în culori care nu prea i se potriveau.

Hunt se întoarse la trăsură și mai făcu un drum înăuntru, de data aceasta cărând un coș mare. Lila îl urmări când trecu pe lângă ea, pentru că întrezări în coșul acela o rază de speranță. Când reveni, Hunt se opri în fața ei.

– Aș sta mai mult, milady, dar nu vreau să țin caii pe loc.

Ea dădu din cap. Schimbaseră caii doar când chiar fusese nevoie în noaptea de dinainte, iar cei de acum erau probabil obosiți și pregătiți să se odihnească. Hunt îi va schimba la primul han întâlnit pe drumul de întoarcere.

– În coș aveți un pic de pâine și brânză, niște vin și câteva mere. Este tot ce am putut să găsesc într-un timp atât de scurt.

– Mulțumesc, Hunt.

Ceața care îi atingea ușor fața îi amorți pielea și senzația de disperare.

– O să mă întorc cât de repede, să văd ce faceți. Dacă este să se întâmple ceva... El se opri. Așteptă până privirea ei o întâlni pe a lui. Domnul și doamna Longmire locuiesc la vreun kilometru și jumătate de aici. Făcu semn spre sud. Duceți-vă la ei și rugați-l pe domnul Longmire să meargă la Derring House. Eu o să vin cu ajutoare.

Lila dădu din cap, deși era peste puterile ei să priceapă cum va reuși să meargă pe jos o distanță de un kilometru și jumătate, în acea direcție, ca să găsească oamenii pe care îi căuta. Putea să se piardă cu ușurință și să nu mai găsească niciodată această familie Longmire. Putea să-și rupă piciorul și să moară singură în pădure.

Nu că ar fi fost prea multe păduri primprejur. Ținutul fusese defrișat pentru activități agricole, iar Lila își închipuia că era frumos și verde în timpul verii. Acum, dealurile ondulate erau brune, acoperite de vegetație moartă. Totuși, distingea petice de zone împădurite undeva în depărtare, refugii sigure pentru căprioare, iepuri și vulpi.

– Ați face bine să intrați acum, milady, spuse Hunt. O să răciți dacă rămâneți aici.

Se uită cu ochi severi spre pelerina și rochia ei subțiri. Lila încetase de mult să mai tremure de frig.

–O să intru, Hunt. Mulțumesc.

Ochii lui se făcură mari de uimirea provocată de vorbele ei. Lila știa că nu trebuia să le mulțumească slujitorilor. Dacă te apucai să le mulțumești slujitorilor, o puteai ține într-un nesfârșit *mulțumesc* cât erau ziua și noaptea de lungi. Dar el făcuse mai mult decât să-i ofere un ceainic de ceai, iar ea îi era recunoscătoare. Ar fi fost cu atât mai recunoscătoare dacă ar fi putut să rămână, dar urmări cum se urcă înapoi pe capră și își îndeamnă caii să o ia în pas lent spre drumul pe care veniseră.

Lila se întoarse și, cu o răsuflare tremurată, se întoarse în casă.

Trebuia să vadă mai întâi cum se simte Brook. El nu se mișcase din locul în care îl lăsase Hunt. Îi privi lung spatele, îi observă respirația regulată și hotărî că dormea, nu era mort. Zări coșul pe care Hunt îl pusese pe masă, dar îi era prea frig să se mai așeze și să-i cerceteze conținutul. Își dori să-l fi rugat să facă focul în vatră, dar bănuia că se va descurca de una singură. Slujitorii făceau focul în fiecare zi. Cât de greu să fie?

Lila se ghemui și studie vatra. Ar fi vrut ca ferestrele să nu fi fost acoperite, ca să aibă un dram de lumină, oricât de cenușie, de afară. Încetul cu încetul, ochii ei se obișnuiră cu întunericul din cameră. Vatra fusese curățată de cenușă. Înăuntru, i se dezvălui un grătar de fier care își aștepta surcelele pentru foc. Se uită în jur și văzu un vătrai sprijinit de perete, dar nici urmă de lemne. Nu îndrăznea să spere că existau cărbuni pe undeva.

Ea se ridică și se întoarse, căutând lemnele prin încăpere. Dar, firește, trebuiau să fie păstrate afară. Astfel că ieși din nou în aerul umed și rece și aruncă o privire de-o parte și de alta a fațadei clădirii.

Nici urmă de lemne de foc.

Nu-i mai rămânea decât să înconjoare casa. Își ridică fustele, deja distruse de noroi și de ceața persistentă, și o luă pe o parte a căsuței. Sperie o mierlă care o zbughi în zbor, dar nu zări nici un fel de lemn. Firește că lemnele pentru foc trebuiau să se afle în spate, lângă bucătărie. Ar fi trebuit să se gândească la asta și să se scutească de drumeția făcută prin jurul casei. Avea picioarele ude

și reci, pantofii fiindu-i plini de noroi, iar degetele mâinilor le simțea înțepenite acolo unde rămaseră încleștate ca să-i țină pelerina cât mai aproape de corp. În cele din urmă, văzu clădirea în care se afla bucătăria. O, nu-și dori să se uite prea atent la ea, căci i s-ar fi dezvăluit într-o stare chiar mai proastă decât clădirea principală. Sprijinită în stive, lângă ea se afla o grămadă frumos aranjată de lemne tăiate.

Privind lung spre grămadă, văzu o pisică cu blană albă și dungi portocalii.

Pisica se uită la ea, mișcă din coadă și se întoarse să păzească lemnele. Blana de pe spatele pisicii era ușor zburlită, iar creatura părea să fie gata-gata să sară la atac. Lila nu avea de unde să știe dacă pisica era prietenoasă sau nu, dar fu recunoscătoare să o vadă. Însemna că riscul era destul de mic ca locul să fie plin de șoareci și de șobolani.

Lila se aplecă, încercând să-și dea seama ce vâna pisica, dar nu văzu nimic. Și apoi, cu o viteză și o grație admirabile, pisica sări spre o deschizătură căscată în grămada de lemne. Pentru o clipă, i se mai văzură doar spatele portocaliu și coada dungată, apoi se trase înapoi cu un șoricel costeliv în gură.

Pisica scutură șoricelul, de parcă aș fi vrut să-și fluture triumful în aer, și, cu capul ridicat, plecă în goană cu prada ei.

– Minunat, mormăi Lila.

Făcând suficient de mult zgomot ca să sperie șoarecii ascunși mai adânc în stiva de lemne, Lila se apropie și ridică trei bușteni de mărime medie din vârful grămezii. Desigur, erau umezi, dar descoperi că cei aflați chiar dedesubtul lor erau ceva mai uscați. Îi trase ușor pe aceia, bucuroasă că își păstrase mănușile, căci așchiile reușiseră să i se înfigă în piele chiar prin material, și îndesă lemnele sub braț. I se agățară în pelerină și de mătasea rochiei, dar Lila tremura de frig și nu-i mai păsa de nimic.

Aranjând bușteni sub braț, încercă ușa de la bucătărie. Era încuiată, iar ea nu reuși să o miște din loc nici cu un ghiont zdravăn. Cu o înjurătură, făcu din nou înconjurul casei și intră pe ușa din față. Lila așeză lemnele pe grătarul din vatră și se trase în spate, apoi se simți cuprinsă de deznădejde când își dădu seama că nu avea cu ce să aprindă focul.

Nu va plânge, chiar dacă îi era foame și frig și se simțea obosită. Nu va plânge, chiar dacă picioarele îi erau aproape înghețate și degetele înțepenite. Nu va plânge, chiar dacă știa să vorbească trei limbi străine, să călărească cu un mare talent, să brodeze, să cânte cu vocea și la pian, iar nici unul dintre slujitorii pe care îi cunoscuse vreodată nu întrunea nici măcar jumătate din abilitățile ei. Totuși, oricare slujitor pe care îl cunoștea putea să aprindă un foc. Ea nu era vreo proastă, cel puțin nu se considerase ca atare până acum.

Și apoi, îi veni ideea: o cutie de chibrituri. Iată de ce avea nevoie. Dar unde să găsească o cutie de chibrituri? Căută în coș și îl binecuvântă din toată inima pe Hunt nu numai pentru că le pusese ceva mâncare, dar și pentru că le pusese o cutie de chibrituri și cartea despre războiul peloponesiac. Cum în casă nu părea să mai existe alte cărți, Lixandru și spartanii lui aveau să-i țină companie în săptămâna ce va urma.

Știa cum să folosească o cutie de chibrituri și o aduse bucuroasă la vatră, apoi scoase amnarul, cremenea și chibriturile. Lovi amnarul și cremenea deasupra lemnului și suflă în scântei, dar lemnul era prea ud ca să fumege măcar.

Lila se simți brusc năpădită de o dorință de a azvârli cutia și conținutul ei în vatră și de-a o lăsa baltă, dar strânse din dinți și își încordă mai strâns degetele pe cutie. Trebuia să aprindă mai întâi ceva uscat. Poate că dacă aprindea focul, acesta se va înteți suficient încât să aprindă lemnele. Până și lemnul umed ardea dacă avea cu ce. Cu un oftat, își ridică fustele și își desfăcu jupoanele. O privire aruncată în treacăt o asigură că Brook nu se mișcă și, când se aplecă din nou, așezând jupoanele lângă vatră, Lila nu se simți doar mai ușoară, ci și plină de speranță.

Din nou, lovi amnarul și cremenea. Avu nevoie de mai multe încercări nereușite, dar, până la urmă, reuși să facă o mică flamă și să aprindă una dintre fâșiile de iască. Așeză iute peste foc și restul jupoanelor și le împinse sub lemnul din vatră. Știa foarte bine că lemnul ud obișnuia să fumege destul de mult și deschise ușa din spate să iasă fumul a ceea ce spera să fie, cât de curând, un foc dogoritor.

În timp ce urmări flăcările cu priviri atente, juponul se înnegri și se încreți. Lila își frânse mâinile și se rugă în gând ca lemnul să

se aprindă. Altfel, însemna că reușise doar să rămână fără jupoane, care măcar mai adăugau un strat la fustele ei subțiri. Cu un trosnet și un șuierat, unul dintre butuci începu să fumege. Ea se trase într-o parte, tușind când simți norii negri care se ridicară din vatră, dar văzu urmele roșiatice ale focului și scoase un oftat de ușurare. Poate că se va sufoca, dar măcar îi va fi cald.

Întinse mâinile să și le încălzească și închise ochii.

– La naiba, încerci cumva să ne omori?

Lila se întoarse brusc. Brook se ridică, cu mâna lipită peste coaste, și îi aruncă o căutătură încruntată.

– Credeam că dormi.

– Cum să dorm când tu te tot miști de colo până colo și lovești lemnele de foc de orice lucru tare pe care îl ai la îndemână? El tuși și flutură din mână ca să îndepărteze fumul. Lemne de foc care sunt ude, aș mai adăuga. Sigur o să ne sufocăm.

Lila își încleștă mâinile reci în față.

– Îmi pare foarte rău că te-am trezit. Dacă erai așa de enervat, puteai să te ridici și să mă ajuți.

Ochii lui injectați se îngustară.

– Unde este Hunt?

– S-a întors la Londra.

– Bineînțeles că a făcut-o.

El se propti cu palmele în saltea și se împinse în sus, tresărind la durerea evidentă pe care i-o provocă mișcarea.

Lila dădu să se apropie de el, apoi șovăi. Nu părea să primească cu dragă inimă nici un fel de ajutor al ei sau al altcuiva.

– Ce vrei să spui? Mi-a zis că tu i-ai spus să se întoarcă la oraș.

Brook se sprijini cu un umăr în peretele aflat de o parte a patului.

– I-am spus să se asigure mai întâi că te-ai instalat cum trebuie. Dar nu există nimic care să-i displacă mai mult decât să o facă pe dădaca.

– Tu ai nevoie de o dădacă?

– Nu.

El se îndepărtă de perete și se apropie cu prudență de scaunul rupt de lângă masă. Lila își ținu respirația când el se așeză, fiindu-i teamă că se va prăbuși cu totul pe podea. Scaunul scârțâi, dar rămase în picioare.

– Aș deschide mai mult ușa, ca să nu murim sufocați, dar s-ar putea să fie mai bine dacă o faci tu.

Era un ordin. Ea știa să recunoască ordinele atunci când le auzea, dar cum i-o ceruse frumos, îl ascultă.

– Poate ar fi de ajutor dacă deschid ferestrele.

– De îndată ce o să fiu în stare, o să scot scândurile de la geamurile care nu sunt sparte. O să aduc și niște lemne pentru foc. Poate se usucă mai bine înăuntru.

– Eu pot să fac ceva? Ea făcu semn spre sângele uscat care se vedea pe vesta lui. Pentru rană?

El pufni.

– Te pricepi mai bine la îngrijit decât la aprins focul?

Știa că era o întrebare retorică, dar răspunse oricum.

– De fapt, chiar da. N-am mai aprins niciodată focul până acum, dar am avut grijă de mama aproape în fiecare zi cât a fost bolnavă de tuberculoză.

Privirea lui întunecată o întâlni pe a ei și o susținu. Ceva licări în ochii lui, apoi îi întoarse spre ușa deschisă și spre rotocoalele de fum care se risipeau în umezeala după-amiezii.

– Îți cer scuze.

– Nu este nevoie.

O dovadă în plus că o vedea în continuare ca pe aceeași debutantă răsfățată. N-avea decât. Trebuiau să petreacă o săptămână împreună, încă șase zile după ce se va încheia ziua aceasta. Nu-i păsa ce credea despre ea.

Dar îi păsa dacă el se îmbolnăvea și murea. Nu avea deloc certitudinea că va da de familia Longmire și nu-și dorea să fie nevoită să sape singură o groapă.

– Ar trebui măcar să mă lași să arunc o privire la rană și poate să o curăț.

– Pot să o curăț eu, dacă mă ajuți să-mi scot haina.

Lucru care îi convenea de minune. Îi făcuse mamei nenumărate băi cu apă caldă și o cârpă, dar nu credea că va fi la fel dacă o făcea și cu Brook.

– Foarte bine. O să te ajut să-ți scoți haina, apoi mă duc la bucătărie să caut un vas și o oală să încălzesc niște apă.

Din nou zări o licărire în ochii lui, care i se păru a fi o expresie de surpriză. Apoi el se ridică în picioare, iar ea se duse iute în spatele

lui și îi trase haina de pe umerii încordați. Brook avea un spate puternic, pe care ea îl cunoștea pentru că îl văzuse dezbrăcat, dar nu-și dăduse seama cât de puternic, până nu fu nevoită să-l dezbrace. Sub degetele ei, corpul lui era cald și puternic. Se temu pentru o clipă că era poate prea cald, dar era doar din cauza contrastului dintre degetele ei reci și goale și pielea lui acoperită și caldă.

În timp ce se ocupă de haină, încercă din răsputeri să nu observe cum i se simțeau mușchii sub degetele ei sau cum părul și hainele îi miroseau a bergamotă. Se simți ușurată că nu trebuia să stea cu fața spre el. Dacă ar fi trebuit să se uite în ochii lui și să-i scoată haina, s-ar fi făcut roșie ca racul.

Lâna umedă a hainei se simțea greoaie și era complicat de scos, dar în cele din urmă reuși să o tragă de pe un braț, apoi de pe celălalt. El doar inspiră o dată adânc, atunci când ea trase puțin prea tare și probabil atinse zona rănită.

În final, puse haina pe masă, chiar dacă i se păru că nu mai putea să fie salvată. Toată partea dreaptă devenise scorțoasă din cauza sângelui uscat. Pata ruginie de pe vestă părea înspăimântătoare, dar măcar sângele era vechi, nu proaspăt.

El reușise să se descheie la vestă, dar se chinui să o scoată astfel încât să nu-și atingă rana. Lila o scoase ușor pe o parte, apoi pe cealaltă. Apoi urmă lavaliera, mototolită și umedă, pe care el o aruncă pe podea. Acum putea să-i vadă ceafa, bronzată și netedă, dar presărată cu firicele de păr fin și blond care se întunecau pe măsură ce înaintau spre linia capului.

Focul reușise să încălzească încăperea? Lila își simți brusc obrajii arzând.

– Mă duc la bucătărie să caut vasul.

Ea se trase în spate.

– Dacă mai aștepți o clipă. El se întoarse ușor, iar ea observă că nasturii de la gâtul cămășii de in erau descheiați și că Brook se concentra pe cei de la mânșete. Nu sunt sigur că pot să-mi scot asta peste cap.

Lila scoase un suspin. Exact ce-și dorise să evite, să-i vadă pieptul dezgolit. Iar acum părea că se va bucura de o perspectivă intimă și de aproape.

O clipă, îl privi cum se chinuie să-și ridice mâinile și dă să-și tragă cămașa peste cap, dar când el tresări, ea făcu un pas în față.

Nu era nimic interesant în a scoate o cămașă, își spuse ea în gând. Era un gest de bunăvoință. Nimic mai mult.

Ea se îndreptă de spate, având grijă să nu-l privească fix în ochi, și se ridică pe vârfuri, întinzând mâna spre gulerul descheiat, în încercarea de a scoate cămașa în locul lui. El fu nevoit să plece capul, dar cămașa se agață și, când Brook dădu să o ajute, scoase un mormăit de durere.

– Încearcă să tragi de margine, spuse el, îndreptându-se încet.

Lila coborî privirea. Tivul cămășii era încă ascuns cuviincios în pantaloni. Nu-și prea dorise să-și lase mâinile să zăbovească prea aproape de partea aflată sub brâul lui sau, de altfel, de cea de deasupra, dar părea că nu mai avea cum să evite momentul.

Dacă nu se putea evita, putea la fel de bine să o facă cât mai repede. Lila își drese glasul și se întinse spre mijlocul lui, șovăi, încleștă mâinile și apucă țesătura chiar deasupra cingătorii. O trase ușor din pantaloni, păstrând cu hotărâre privirea ațintită într-un punct aflat undeva în mijlocul pieptului lui. Părea un loc absolut nevinovat. După ce reuși să scoată cămașa din pantaloni, își strecură mâinile pe dedesubt și ridică atent materialul, pentru a descoperi pielea de bronz pe care și-o amintea mult prea bine.

În timp ce mâinile îi alunecară mai sus, ea îi atinse din neatenție zona nerănită, iar fiorul care însoți mișcarea îi făcu pe amândoi să tremure. Din greșeală, Lila scăpă din mână materialul și, dacă nu ar fi fost doamnă, ar fi scos și o înjurătură.

Acum trebuia să o ia de la capăt.

– Îmi pare foarte rău, murmură ea.

– Nu-i nimic.

Vocea lui răsună încordat și ascuțit. Aproape sigur își dorea și el, la fel de mult ca ea, ca totul să se termine odată.

Ea apucă din nou și, de data aceasta, când îl atinse, strânse din dinți și își văzu în continuare de treabă. Fu nevoită să ridice privirea din ce în ce mai mult, ca să nu vadă pielea dezgolită, până când, în cele din urmă, ajunse să se uite la capul lui acoperit de cămașă. Din păcate, când reuși, într-un sfârșit, să și-o scoată, se trezi privind lung în ochii lui. Erau de un căprui-închis, dar acum păreau și mai mari și mai întunecați. Focul încetase să mai fumege atât de tare, iar lumina flăcărilor făcea ca pielea lui să bată în nuanțe de roșu și portocaliu.

Avea o piele minunată, nicidecum palidă și bolnăvicioasă, așa cum ar fi fost tentată să creadă după paloarea lui. Bănuia că era atât de minunată pentru că el își petrecea atât de mult timp pe afară. Privirea ei coborî spre pieptul încordat. Era clar, nu stătea cu mâinile în sân toată ziua.

Surprinse cu coada ochiului stropii roșiatici de sânge și nu reuși să-și înfrâneze impulsul de a se da înapoi să-i cerceteze rana. După cum îi spusese, nu era ceva grav. Nu părea să fie adâncă, dar era mare și sângerase foarte mult. Se simți ușurată pentru că nu părea infectată, chiar dacă nu avea nici un reper care să o ajute să se orienteze.

Brook se mișcă ușor, iar ea își dădu seama că rămăsese cu privirea ațintită spre pieptul lui, spre rana lui, se corectă ea, preț de câteva momente. Lila se îndreptă repede de spate și se trase înapoi.

– Mă duc la bucătărie.

El mormăi ceva drept răspuns, dar ea trecuse deja de pragul ușii, ceața rece răcorindu-i chipul îmbujorat de căldură și de emoție.

Capitolul 9

De îndată ce Lila ieși pe ușă, Brook își lipi palmele pe masă și trase adânc aer în piept. Nu știa ce pulsa mai tare, rana sau erecția lui înnebunitoare. Cum să rămână nepăsător când Lila îl dezbrăca-se? Știa că nu voise să zăbovească prea mult cu degetele pe pieptul lui când îi scosese cămașa, dar chiar și o simplă atingere inocentă îi făcuse tot corpul să se întărească de dorință.

Trebuia să-și controleze reacțiile pe care ea le provoca înlăuntrul lui. După ce o sărutase, îi lăsase clar de înțeles că nu aprecia avansurile lui. Și chiar dacă le-ar fi apreciat, el nu o dorea. Iată soluția. Trebuia să nu uite ce scorpie neîndurătoare era ea cu adevărat. Da, avea nevoie de el acum, dar rămăsese la fel de răsfățată și de trufașă ca întotdeauna.

Fără îndoială, își va putea potoli înflăcărarea dacă își reamintea noaptea în care o ceruse de soție. Parcă era cu totul alt bărbat pe vremea aceea – tânăr, de un optimism stupid și îndrăgostit lulea.

Își aminti cât de îndrăgostit fusese. În săptămâna în care hotărâse să-i ceară mâna, hoinărise prin toată Londra cu un zâmbet tâmp pe buze. Nu se gândise la nimic altceva decât la ea, își închipuise copiii lor, nunta, cum vor îmbătrâni împreună.

Și cum vor face dragoste.

Nici pe atunci nu era atât de nevinovat încât să nu se gândească la acest aspect al căsniciei lor. Își dorise să o aibă în patul lui, chiar dacă abia de ar fi știut ce să facă cu ea odată ajunși acolo.

Acum știa ce să facă. Bineînțeles, ironia sorții era că acum nu o mai dorea. Corpul lui o dorea, dar era reacția naturală a oricărui bărbat aflat în fața unei femei care îl dezbrăca. Brook știa ce se afla cu adevărat în spatele înfățișării ei splendide și nu voia să aibă nimic de-a face cu asta. Fusese prost o dată. Putea să dea vina pe tinerețea lui, dar acum nu mai era vreun flăcăiandru. Nu va mai repeta aceeași greșeală.

Când, în cele din urmă, ea reveni cu un vas și o oală, el recăpătase pe deplin controlul asupra propriului corp. Nu era prea elegant, dar scosese pâinea și brânza și mâncase destul de mult din ele. Foamea nu făcea decât să înrăutățească senzația de amețeală. El observă cum privirea ei cercetă în treacăt mâncarea de pe masă, dar Lila nu făcu nici o remarcă despre gestul lui lipsit de grație.

– Unde este fântâna? Mă duc să aduc apă să încălzesc.

Și-o putea închipui cu greu aducând apă în rochia mătăsoasă pe care o purta. Șifonată și murdară acum, veșmântul continua să fie cu mult mai potrivit pentru un salon decât pentru vreun fel de sarcină casnică. Dar nici nu ar fi crezut vreodată că o va vedea aplecată peste o vatră, cu o cremene și un amnar în mână.

De dragul schimbării, îi plăcea mult ideea de a o vedea făcând ceva practic. Și totuși, era un lucru ce contrazicea tot ceea ce fusese vreodată învățată să facă.

– Eu ar trebui să fac asta.

– Tu nu poți, i-o întoarse ea. Unde este fântâna?

– În stânga bucătăriei, îi răspunse el și o privi cum se întoarce în ploaie și frig.

Reveni în cele din urmă cu o găleată de apă. Brook se întrebă ce ar fi zis prietenele ei zglobii despre ea dacă ar fi văzut-o acum. Ea turnă apa în oală, apoi o trase lângă foc să o pună la încălzit. Probabil exista în bucătărie un suport cu cârlige pentru asta, dar el nu era chiar atât de nemernic încât să-i sugereze să mai facă un drum până afară să-l caute.

Până la urmă, ea se ridică și, cu mâinile în șold, aruncă o privire prin încăpere. Păru să găsească ce căuta și se îndreptă spre un dulăpior aflat lângă pat, unde Hunt așezase lenjeria curată pe care o adusese de la Londra. Brook nu reuși să-și ia ochii de la ea. Avea eficiența oricăreia dintre menajerele văzute vreodată, doar că ea era cu mult mai frumoasă, chiar dacă avea pete de funingine pe bărbie și frunze agățate de tivul rochiei.

Deschise dulapul și scoase un așternut. Își coborî capul și studie saltelele de parcă ar fi fost o ecuație matematică complicată. Apoi începu să facă patul. Era departe de a fi perfect, dar suficient.

Apoi se apropie de poliță și apucă o sticluță pe care Brook nu o observase până atunci.

Fusese prea ocupat să se uite la ea.

– Hunt zicea că ar trebui să turnăm asta peste rană.

Ea lăsă sticluța și un prosopel în fața lui.

– O să doară.

– O să doară, nu?

Ea luă vasul și îl trecu prin oala încălzită să ia puțină apă caldă.

Brook ar fi preferat să curețe sângele cu apă și să lase restul rănii în pace, dar era conștient de pericolele unei infectări. Era mai bine să suporte acum durerea ascuțită provocată de ștergerea cu whisky a rănii, decât să moară de febră peste câteva zile.

Strângând din dinți, scoase dopul sticluței. Brook se prinse cu o mână de masă și lăsă o cantitate mică de whisky să se prelingă peste rană. Senzația de arsură îl izbi fără milă, făcându-l să i se taie genunchii. Își înfipse degetele în masă.

– Doamne, Dumnezeule, cât poate să doară!

– Pare să doare, spuse Lila cu o voce ștearsă.

Dacă povestea i se părea atât de anostă, va fi tare bucuros să o facă mai interesantă. Ea nu avea decât să se apropie ceva mai mult pentru ca el să-și înfășoare degetele pe după gâtul ei firav.

– Ar fi bine să o stropești din nou, spuse ea. El îi aruncă o privire încruntată cu ochii întredeschiși. Nu vrei să se infecteze.

– Mai scutește-mă.

Sprâncenele ei se arcuiră surprinse. Brook se îndoia că i se mai spusese vreodată un asemenea lucru. Și va auzi cu mult mai multe dacă tot insista să fie *de ajutor*. Fără să mai stea mult pe gânduri, el stropi din nou rana, de astă dată înăbușind ceea ce amenința să fie un țipăt tipic pentru o femeie. După experiența lui, tăieturile superficiale dureau întotdeauna ca naiba.

Cu o bufnitură puternică, așeză sticluța pe masă, apoi apucă lemnul cu ambele mâini, cu capul plecat și răsuflarea întretăiată. Cu colțul ochilor încețoșați, o văzu cum ridică sticluța și îi pune dopul, apoi se întinde după cârpă și apă.

– Așază-te să nu cazi!

El se așeză, simțind cum scaunul scârțâie sub greutatea lui. Când deschise din nou ochii, Lila îngenunche lângă el. Înmuie prosopul în apă și îl trecu ușor peste sângele de pe coaste. Evită rana, curățând locurile de deasupra și de dedesubt. Când apa se înroși,

o aruncă și aduse apă proaspătă. Apoi continuă să șteargă și restul de sânge.

Atingerea îi era ușoară, dar sigură. Nu mințise când îi spusese că mai făcuse asta. Întrebarea era de ce avusese grijă de mama ei, când un slujitor sau o asistentă ar fi putut prea bine să o facă în locul ei. Poate că își iubise mama. Fără îndoială, și o femeie cu o inimă de gheață cum era Lila trebuia să iubească pe cineva.

– Trebuie să...

Când cuvintele ei rămaseră suspendate în aer, el aruncă o privire în jos. Degetele ei șovăiră în dreptul beteliei. O parte din sânge se strecurase pe sub pantaloni și i se prelinsese până pe șold.

– Dă-i bătaie.

Ea șovăi, părând că nu era sigură ce să facă. În cele din urmă, împinse materialul în jos, expunându-i talia. Cu toate astea, nu reuși să șteargă tot sângele, căci ea trase mai mult de pantaloni, până ce șoldul îi rămase dezgolit.

– Ar fi mai ușor dacă i-aș da jos?

– Nu!...

El glumise doar în parte, dar tonul ei îngrozit îl făcu să zâmbească, chiar dacă era copleșit de durere. Acum voia să-și dea jos pantalonii doar ca să-i vadă consternarea.

Cu grijă, ea șterse urmele de sânge. Înțepătura pe care o simțea într-o parte se potoli de ajuns încât Brook să se poată concentra pe femeia îngenuncheată din fața lui. În adâncul lui, trebuia să fie un bărbat crud și răzbunător, pentru că îi plăcea la nebunie să o vadă stând în genunchi înaintea lui.

– Dacă rupem cămașa în fâșii, le-am putea folosi ca bandaje. Nu cred că o s-o mai porți vreodată.

– Bine.

El întinse mâna spre cămașă.

– Mai ai altă cămașă, nu-i așa?

Brook abia dacă își înăbuși un zâmbet. Poate că pieptul lui dezgolit o afecta mai mult decât își dăduse seama.

– Dacă Hunt și-a făcut treaba, mai am.

Rupse părțile curate din cămașă în nenumărate fâșii mai scurte și una mai lungă, pe care să și le înfășoare la mijloc și peste rană. Ea îi urmări atent mișcările, mușcându-și buza. După ce el termină,

ea clătină din cap și întoarse iute privirea, pe obraji desenându-i-se pete roșietice. Brook ar fi dat zece lire să afle la ce se gândise în clipa aceea.

Se putea oare ca Lady Lillian-Anne, cea cu nasul pe sus, fiica ducelui de Lennox, să fie atrasă de umilul Brook Derring? Nu de *Lord* Derring. Ci doar de sir Derring.

Ce umilitor.

– Detest să spun asta, începu ea, fără a părea vreo secundă că detesta ce urma să spună, dar cred că trebuie să-ți mai cureți rana o dată.

– Este curată. Bandajeaz-o și gata.

El îi întinse fâșiile făcute din cămașa de in.

– Scuză-mă, dar eu văd mai bine decât tine. Mai trebuie curățată o dată.

El coborî privirea și, la naiba, dar ea chiar avea dreptate. Din cauza locului în care i se căsca pe coaste, Brook reuși să vadă rana bine. Privirea lui o întâlni pe a ei.

– Tu vrei doar să mă chinui.

Ea îi zâmbi cu dulceață.

– De ce aș face una ca asta? Tu mi-ai salvat viața.

– Pentru că urăști toată povestea asta și, chiar dacă îți dai seama că nu este rezonabil, tot pe mine dai vina pentru ce s-a întâmplat.

Ea înclină capul într-o parte, cumpănind la spusele lui. El observă că părul îi era încă perfect aranjat, deși călătoriseră toată noaptea și o parte din zi, iar ea mai și dereticase pe lângă cabană. Cu excepția petei de funingine de pe bărbie, chipul îi era tot adorabil. Rochia ei văzuse și zile mai bune, dar cum hainele lui erau făcute franjuri acum, ale ei păreau să fi rezistat extraordinar.

– Bănuiesc că există ceva adevăr în asta. Dar resping aluzia că aș fi genul de om căruia să-i placă să-i rănească pe ceilalți.

– Deci nu mori de nerăbdare să torni whisky-ul ăsta peste rana mea?

– O, ba da. Se pare că bunătatea mea nu se aplică și la tine.

– Nici n-ar avea cum. El se ridică în picioare și se apucă bine de masă. Foarte bine. La semnalul meu. Unu...

Whisky-ul se prelinse peste rană, iscând dureri ca de arsură.

– Doamne, Dumnezeule, femeie! Trebuia să aștepți până la trei.

Cu calm, ea puse dopul peste sticluță.

– Este mai bine să o faci repede.

Privirea lui se înceţoșă sub asaltul valurilor nimicitoare ale durerii. Abia dacă mai observă când ea aruncă apa murdară afară și se spălă pe mâini în apa curată. Se așeză din nou, învăluit în parfumul dulce de flori care plutise în jurul lui cât ea îl bandajă, poate un pic prea strâns decât ar fi trebuit.

La naiba, dar chiar avea de gând să-i răspundă cu aceeași monedă. Cu vârf și îndesat.

Ea se îndepărtă, iar el se bucură de momentul de respiro. Revenind, ea îi duse sticla de vin la buze și îl rugă să bea.

Era un vin bun, un vin roșu și plin de savoare, vechi de câțiva ani. Luă o gură zdravănă și apoi o lăsă să-l ajute să se ridice și să-l conducă spre pat.

În altă situație, ar fi fost peste măsură de încântat ca o femeie atât de atrăgătoare să-l ducă în patul ei. În clipa de față însă, tot ce își dorea era să doarmă. Îl ajută să se strecoare sub așternuturile în care se mai simțea un miros dulceag de proaspăt spălat și îl acoperi cu o pătură groasă.

Brook se gândi să-i mulțumească. În schimb, închise ochii și totul fu înghițit de întuneric.

Visă. I se păru că petrece ore nesfârșite cufundat în vise în care îl urmărea pe Beezle, dar tâlharul viclean continua să-i scape printre degete. Brook își croia drum prin labirinturile din Seven Dials aproape cu aceeași iscusință ca Gideon, sau cum naiba îl chema acum. Cotea spre unghere în care nu se mai vedea nimic, cobora prin pivnițe întunecate, se împleticea pe alei mizere și infestate de șobolani. Dar Beezle rămânea la un pas distanță.

Și apoi, ieși cu pași clătinați din beznă și se trezi în luminile scânteietoare ale unui bal. Cu cizmele și pantalonii lui, nu era îmbrăcat cum se cuvenea pentru ocazie. Nu putea să danseze în cizme. Cum de îl condusese Beezle până aici?

Oaspeții erau strânși în jurul ringului de dans, unde fusese însemnat cu creta un *L*, înconjurat de ghirlande de viță-de-vie care se ondulau peste două mânere de sabie susținute de lei.

Simbolurile ducelui de Lennox. Știa la ce bal se afla. Era balul Lennox din noaptea în care o ceruse pe Lila de soție.

Începu dansul, iar ea ieși printre primele pe ring, la brațul unui prinț străin. Brook știa cum vor decurge lucrurile în noaptea aceea, dar păru să fie incapabil să nu o admire. Era incredibil de frumoasă sub scăpărările celor o mie de lumânări care ardeau în candelabrele de cristal. Rochia din mătase albă cu broderii argintate sclipea, iar o panglică argintie i se împletea prin părul bogat și negru. Pielea îi strălucea catifelată în licăririle de lumină, buzele pline îi erau roșii.

Era întruchiparea perfectă a unei doamne, cu excepția buzelor ei. Erau prea senzuale. Fie i se mai spusese, fie era deplin conștientă de acest lucru, căci părea foarte adesea să și le țină strâns lipite. În acest moment, uitase să o mai facă. Privirea lui rătăci peste silueta ei. Croiala rochiei era deosebit de cuviincioasă și modestă. Fiica ducelui de Lennox avea un trup nici prea subțire, nici prea voluptuos. Era perfect proporționată, mișcările schițate în fustele voluminoase făcând doar o aluzie discretă la linia șoldurilor.

Cu câtă înflăcărare o dorise.

Se străduí să scape din vis și să dispară de la balul acela, din noaptea aceea, iar apoi se trezi în apartamentul lui, întins pe patul acoperit de cuvertura din catifea maronie.

– Derring. Sir Brook.

El deschise ochii și o zări pe Lila în fața lui, cu părul desprins și coborând în valuri până la talie, îmbrăcată doar într-o cămășuță subțire. El întinse mâna, apucă funda cămășuței și trase. Corsetul se descheie, dezvăluind umflăturile erotice ale sânilor, dar în loc să-i alunece peste umeri, veșmântul rămase nemișcat și refuză să-i ofere o perspectivă mai bună asupra corpului ei.

Nu va fi niciodată a lui. Chiar dacă, legal, era a lui, Lila va rămâne mereu de neatins.

– Brook.

Vocea ei răsună din nou. Ademenitoare. Mereu de neatins. Mereu formală și distantă.

– Brook, trezește-te. A venit cineva.

El deschise ochii și își dădu seama că nu se afla în patul din apartamentul lui, ci în cabana rece. După lumina care se strecura înăuntru prin crăpăturile dintre scândurile ce acopereau ferestrele își dădu seama că era dimineață. Lila stătea în fața lui. Avea părul desprins, dar purta un halat gros din bumbac peste ceea ce părea să fie o cămașă de noapte teribil de inocentă.

Privi încruntat spre cămașa de noapte albă și urâtă.

– Brook.

De astă dată, ea îi atinse brațul, iar el știu că nu mai visează. Îi simțea mâna rece și mică, fără a semăna nici măcar puțin cu ce-și închipuise în vis.

– Am auzit un cal și o căruță. N-am deschis ușa să văd cine a venit, dar este cineva afară.

Cu un efort considerabil, el se ridică în capul oaselor. Îl durea fiecare mușchi al spatelui și al picioarelor, iar dinspre coaste simți valuri de căldură. Strânse însă din dinți și îndură teribila durere până atinse podeaua cu ambele picioare.

– Nu este Beezle, spuse el. N-ar fi venit cu o căruță.

– Atunci, cine este?

– Hai să vedem.

Se ridică în picioare, se clătină, își recăpătă echilibrul.

– Brook! Nu poți să deschizi ușa fără haine pe tine.

El coborî privirea. Mai purta încă pantalonii mototoliți, dar avea pieptul dezgolit. Înșfăcă o pătură subțire, o înfășură peste umeri, apoi se apropie de valiză și întinse mâna după pistolul lui. Avu nevoie de o clipă să-l pregătească, să adauge praf de pușcă și un glonț, apoi îl ascunse sub pătură și deschise ușa.

O femeie mai în vârstă stătea cu hamurile calului în poală. Făcu ochii mari când îl văzu acoperit doar cu o pătură. Privirea ei trecu rapid peste umeri și peste pieptul lui dezgolit, apoi coborî până ajunse la gambe și la picioarele goale. Brook simți căldura Lilei în spatele lui și își dădu seama cum trebuia să i se pară femeii toată această scenă.

Putea să folosească aparențele în avantajul lui.

– Îmi pare rău să te deranjez, Lord Dane.

Brook clătină din cap.

– Nu sunt Dane. Sunt fratele lui.

– Sir Brook. Femeia dădu din cap, coborând astfel boneta de un cenușiu ponosit. Ploaia se oprise, dar în aer mai pluteau încă ultimele gheare ale frigului, iar ea își înfășurase un șal zdrențăros peste umeri. Sunt sigură că nu-ți amintești de mine. Sunt doamna Spencer. Domnul Spencer..., ea înălță o privire spre cer. Dumnezeu să-l odihnească în pace! Eu locuiesc chiar puțin mai încolo.

Ferma familiei Longmire se afla cel mai aproape de cabană, astfel că *puțin mai încolo* însemna, de fapt, o distanță de vreo trei sau patru kilometri.

– Te rog să mă ierți că nu te invit înăuntru, doamnă Spencer. Doar ce am ajuns și mă tem că nu ne-am aranjat încă așa cum se cuvine.

– Ați venit la vânătoare?

Privirea ei se îndreptă iute spre Lila, care rămăsese în spatele lui. Femeia nu credea nici măcar o clipă că ar fi venit la vânătoare. Nimeni nu mai vânase aici după moartea tatălui lui, care se întâmplase cu mulți ani în urmă. Cabana de vânătoare fusese demolată, iar cea a pădurarului era tot ce mai rămăsese din timpurile acelea.

– Nu. Eu și Lady Derring am venit în luna de miere.

Ochii doamnei Spencer se făcură mari.

– O, ce minunat!

Reacția femeii atrase un protest din partea Lilei.

– Sunt Lady Lillian-Anne.

Brook o apucă de umeri și o trase mai aproape.

– Să nu sufli o vorbă, mormăi el.

Ea îi dădu un ghiont în coaste, exact în partea lui rănită, care duru ca naiba, dar el reuși să-și păstreze zâmbetul pe buze.

– Lăsați-mă să fiu prima din oraș care să vă ureze numai fericire. De fapt..., femeia ridică un coș pe care îl avea la picioare. V-am adus câteva dintre faimoasele mele prăjiturele, dar și pâine și supă.

– Mulțumesc. Ne-ați luat prin surprindere.

– Eu și domnul Spencer, Dumnezeu să-l odihnească-n pace, *ținem* mult la familia Derring. Cei mai buni moșieri, după cum spunea mereu domnul Spencer, Dumnezeu să-l odihnească-n pace!

– Și de cât timp s-a dus domnul Spencer? întrebă Brook.

– O, deja de peste zece ani. Am fost binecuvântați cu trei fii puternici care să cultive pământul pentru noi. Mama ta, contesa, ne-a trimis o scrisoare minunată de condoleanțe. Vreți să v-o citesc?

Femeia întinse mâna spre gentuța ei. În mod evident, nu se dezlipea nici o clipă de bilețel.

– Poate mai târziu. Eu și Lady Derring ar trebui să ne îmbrăcăm. Dacă îmi dai un moment ca să-mi pun cizmele, vin să iau coșul.

Brook o îndemnă pe Lila să intre și închise încet ușa. Putea să vadă cum doamna Spencer căuta să privească înăuntru de pe prăjina caprei de la căruță.

Își zări cizmele și se îndreptă spre ele.

– Rămâi înăuntru, îi ordonă Lilei.

– Cu cea mai mare bucurie, dar eu nu sunt Lady Derring.

El se întoarse spre ea.

– Pe naiba nu ești.

Ea își flutură brațul cu emfază.

– Sunt fiica unui duce, iar titlul meu...

Brook o apucă de încheietură și o trase mai aproape. Nu voia ca vreuna din vocile lor să ajungă până la doamna Spencer.

– Pe mine mă doare în cot cine este tatăl tău, dar poți să fii sigură că pe fermierii de prin locurile astea nu. Și dacă le dai un motiv să vorbească, vestea ar putea să ajungă la Londra chiar mâine. În clipa asta, ultimul lucru de care avem nevoie este ca Beezle să știe unde ne ascundem.

Privirea lui se întoarse spre ușa întredeschisă și spre doamna Spencer care își întinse gâtul să arunce o privire înăuntru.

– Mă înțelegi, *Lady Derring*?

– Da, șuieră Lila printre dinți.

– Bun. Încă un lucru de care să se bucure doamna Spencer. El o cuprinse de ceafă și își apăsă buzele peste ale ei. Lila tresări și încremeni, dar el o ținu strâns, cuprinzându-i talia cu celălalt braț și murmurându-i pe buze. Joacă-ți rolul, Lady Derring.

Lila îi aruncă o privire încruntată, dar își împleti brațele în jurul gâtului lui, dând măcar impresia că îl îmbrățișează și ea. El îi atinse ușor buzele cu ale lui, ceea ce sigur ar fi fost de ajuns ca să șteargă orice urmă de îndoială ar mai fi avut doamna Spencer, dar nu fu de ajuns pentru Brook.

Chiar dacă ea era îmbrăcată cu un halat și o cămașă de noapte, materialul era prea mult subțire ca să ascundă faptul că Lila nu purta nici un fel de desuuri. Își scosese corsetul înainte de culcare, iar el simți mugurii întăriți ai sfârcurilor prin țesătură. Simți o senzație de plăcere pe pielea dezgolită a pieptului, făcându-l să o tragă și mai aproape.

Nu-și făcea iluzii că ar fi trezit dorința Lilei. Cel mai probabil îi era frig, dar, indiferent de motiv, el nu-și putu înăbuși dorința de a simți apăsarea trupului ei de al lui. Obstacolul subțire al bumbacului era singura bucurie la care putea să spere.

Sub efectul de surpriză al contactului, ea întredeschise ușor buzele și el profită de mișcare ca să-i sărute buza de jos și apoi să-și treacă alene limba peste cea de sus. Buze moi și pline, care implorau să fie degustate, mușcate ușor, sărutate până la extaz.

Degetele Lilei se îngropară în umerii lui, făcându-l să-și reamintească de doamna care îi privea. El o mai atinse jucăuș cu limba o dată și se retrase încet.

Făcu greșeala să arunce o privire spre chipul ei. Rămăsese cu impresia că își înfipsese mâinile în umerii lui ca să-i dea drumul, dar obrajii ei îmbujorați și ochii întunecați îi lăsară de înțeles că se înșelase.

Îl dorea.

Ar fi ridicat-o în brațe și ar fi dus-o direct în pat dacă nu ar fi fost urmăriți cu atenție de doamna Spencer. În schimb, se îndepărtă, își trase cizmele în picioare și căută o cămașă curată în valiză. După ce se îmbrăcă, o lăsă pe Lila în căsuță și se duse să recupereze coșul.

Doamna Spencer nu-i întâlni privirea, păstrându-și ochii ațintiți spre cer. El îi mulțumi și se întoarse înăuntru, lăsând coșul pe masă. Lila nu se uită la el, prefăcându-se că este ocupată să întețească focul din vatră. Focul era deja o cauză pierdută. Aveau nevoie de mai multe lemne. Rana provocată de pumnal mai durea încă, dar Brook se simțea mai bine după somnul și odihna din ultimele ore. Avea să-și studieze rana mai târziu, dar pe bandaje nu se vedeau urme de sânge proaspăt și nici nu avea febră.

După ce va mânca, va aduce lemne și va cerceta împrejurimile căsuței și ale bucătăriei. Îi spuse Lilei ce intenționa să facă și ea îi mulțumi. Ciudat cât de des îi mulțumea, de parcă aprecia realmente ajutorul lui neașteptat.

Dar el știa bine cum erau cei din tagma ei, știa că fusese crescută așteptându-se ca alții să-i sară în ajutor și să i se supună. Clipa în care va avea impresia că ea se schimbase va fi și clipa în care el ar fi putut redeveni băiatul amărât și îndrăgostit până peste urechi din noaptea în care îi ceruse mâna.

Cum nu aveau decât un singur scaun, el îl ocupă și mâncă primul, împărțind pe din două toată mâncarea primită, astfel încât să se sature și ea. Lila putea să mănânce cât se ocupa el să aducă lemnele pentru foc, apă proaspătă și altele asemenea. Ea reuși să nu se uite în direcția lui nici măcar o dată câtă vreme Brook mâncă,

o ispravă admirabilă, având în vedere cât de mică era încăperea pe care o împărțeau. Era supărată pe insistența lui de a-și spune Lady Derring?

La naiba. Ea *era* Lady Derring până se anula căsătoria. N-avea decât să se agațe de titlul ei cât voia, dar el îi va spune Lady Derring cu fiecare ocazie. Nu-i strica să mai coboare un pic cu picioarele pe pământ.

Sau poate că se simțea stânjenită de sărut. Fără îndoială, nu avusese de gând să răspundă așa cum o făcuse. Poate că nu-l ura chiar atât de mult pe cât susținea.

Brook nu prea reuși să scape de această idee și, în următoarele câteva ore, îi tot trecu prin minte, în timp ce aduse apă, aranjă lemnele să se usuce la soare, făcu din nou focul, încercă să transforme bucătăria într-una funcțională și cercetă proprietatea. Trecuse ceva timp de când nu mai fusese pe aici și voia să știe cum arătau împrejurimile dacă ar fi fost nevoiți să plece în grabă.

Și, în tot acest timp, se întrebă cum ar reacționa Lila dacă ar săruta-o din nou. Preț de vreo oră își spusese că nu voia să o sărute din nou, dar nici măcar el nu putea că creadă o asemenea minciună. Voia să o sărute. O dorea în patul lui. Poate că nu o plăcea, dar nu însemna că nu s-ar fi bucurat de prezența ei.

Gândul i se tot derulă în minte când se întoarse la căsuță și deschise ușa din spate. Focul mai fumega încă, iar Lila lăsase ușa întredeschisă pentru ca fumul să iasă. El rămase în prag, întrebându-se unde se dusese, când zări, în cele din urmă, o pătură zdrențuită ce atârna în fața patului.

O agățase ca pe un fel de paravan care să-i ofere intimitate. El își dăduse seama numaidecât, pentru că nu o agățase prea bine. Dacă stătea în fața păturii, nu vedea nimic. Dar, dintr-o parte, o întrezărea fără probleme. Era așezată pe pat, cu un picior îndoit peste margine, și-și punea un ciorap de mătase. Primul lui gând fu că, în situația lor, ciorapii din mătase erau absolut inutili. Al doilea, că ar fi vrut să simtă mătasea ciorapului care se întindea pe pielea ei și să verifice care era mai fină.

Ea își întinse piciorul, frumos conturat și cu pielea sidefie, oferindu-i astfel o perspectivă asupra interiorului coapsei. El trase aer în piept, simțind cum crește în el dorința de a se duce la ea să-i

ridice tivul cămășuței ca să-i dezvăluie toată coapsa și ceea ce se ascundea dincolo de ea.

În schimb, se întoarse afară și se lipi cu spatele de perete.

Trebuia să-și țină în frâu dorința. El nu spiona femeile. Nu săruta femeile care nu se voiau sărutate. Nu-și putea controla gândurile sau visele erotice, dar își putea controla acțiunile.

„De ce să te controlezi?"

Gândul i se dezvălui pe neașteptate, dar cu o asemenea claritate, încât Brook nu avu cum să-l ignore. De ce să nu o aibă? Era soția lui. Din punct de vedere legal, îi aparținea. Acesta nu era un simulacru de căsătorie. Își rostiseră jurămintele. El semnase licența, iar tatăl ei fusese de acord cu termenii înțelegerii.

Poate că aveau în vedere o anulare, dar n-ar fi însemnat decât că mariajul nu avusese loc în fața legii. Toată lumea va ști că se înfăptuise. Nu îi va distruge reputația dacă o ducea în patul lui. Nimeni nu va presupune că nu o făcuse a lui.

Și cine putea să spună că ea nu-și va dori să-l sărute dacă Brook încerca din nou? El înțelegea cum arăta dorința și poate că nu voia să o recunoască, dar ea îl dorea.

Momentan, erau nevoiți să rămână împreună la cabană. De ce să nu profite din plin de situație?

„Vrei să-i dai o lecție."

Aici vorbea conștiința lui și nu avea cum să o contrazică. Da, o dorea așa cum un bărbat dorea o femeie, dar voia să o și pedepsească pentru felul în care îl umilise în trecut. Ce cale mai bună decât să o facă să-l dorească și, mai apoi, să o lase cu dorințele nesatisfăcute, așa cum făcuse și ea cu atâția ani în urmă?

Putea să o facă? La naiba, da. Ea era fecioară. Ce știa ea despre plăcerile care se aprindeau între bărbați și femei? Și dacă o făcea să-l iubească și după aceea, de îndată ce era sigur de afecțiunea ei, se descotorosea de ea, așa cum făcuse și Lila cu el.

O asemenea purtare era crudă și necruțătoare. Dar oare nu făcuse și ea același lucru? El însă nu îi va impune nimic. Nu îi va face promisiuni, nu îi va livra minciuni. Ea putea să decidă cum își oferea emoțiile, trupul, afecțiunea.

Brook se gândi în treacăt că petrecuse mult prea mult timp printre depravați cu morală îndoielnică, dacă aceasta era strategia pe care o lua în calcul.

Un bărbat mai decent s-ar fi purtat ca un gentleman și ar fi jurat să nu-și folosească experiențele lumești ca să seducă o inocentă. Un gentleman nu ar fi atins o doamnă pe care nu avea de gând să o onoreze, pentru totdeauna, cu numele lui.

Dar când Brook se dezlipi de perete și reveni în căsuță, se văzu nevoit să admită că el nu era un gentleman.

Capitolul 10

Lila nu reușise să se îmbrace cum trebuia. Nu avea o slujitoare care să o ajute cu corsajul și nu putea să-și aranjeze bine rochiile de una singură. Nu era în stare nici măcar să-și pună o rochie fără să fie ajutată. Toate rochiile ei aveau legături la spate sau închizători cu moș și babă, iar ea nu prea reușea să potrivească materialele acolo unde le era locul.

Rochia de culoarea piersicii era singura pe care și-o putea pune fără ajutoare, iar acum nu avea cum să o mai salveze. În apartamentul din Londra dormise direct în corsaj, dar nu putea să-l mai suporte încă o noapte, mai ales când era nevoită să doarmă pe o pătură așezată în fața focului. Și așa i se părea foarte incomod pe podea. Nu avea nevoie de desuuri care să accentueze și mai mult senzația.

Îți petrecuse jumătate din noapte urându-l pe Brook Derring pentru că se culcase în pat, iar o altă jumătate, făcându-și griji că va face febră și va muri, lăsând-o singură. Bănuia că ar fi putut să împartă patul cu el, ca să se bucure de puțină căldură, dacă nu neapărat de confort, dar nu reușise să-și reprime mândria și să se urce lângă el.

Ar fi putut să-l roage să o ajute cu hainele. Din nou, tot mândria o împiedică să apeleze la el. Ca să nu mai vorbim despre propria pudoare. Nu voia ca el să-i facă ochi dulci. Chiar dacă, sincer vorbind, se gândea că era, de fapt, foarte posibil să se bucure de ochii lui dulci. Nu se așteptase să-i placă atât de mult săruturile lui sau să-l vadă pe jumătate dezbrăcat. De unde să știe că nu se va bucura cu atât mai mult de atențiile lui?

Desigur, nu va ști niciodată, pentru că, după ce o sărutase de dimineață – doar un simplu spectacol pentru doamna Spencer –, el nu-i mai aruncase nici măcar o privire. Poate din cauza pelerinei pe care o purta peste rochia complet nepotrivită. Poate pentru că-și uitase agrafele de păr și nu avea ce să facă decât să-și împletească părul ca să nu-i intre în ochi.

Poate pentru că o ura.

Nu prea putea să-l condamne. Se purtase îngrozitor cu el, dar avea de gând să-i poarte pică pentru tot restul vieții? Avusese doar optsprezece ani și fusese o nesăbuită.

Acum avea douăzeci și cinci de ani și era probabil la fel de nesăbuită, dar într-un alt fel. Acum părea să-i fie imposibil să nu-l privească pe sub genele coborâte și să nu se întrebe când va mai putea să-l vadă fără cămașă.

Nu că ar fi contat dacă îl vedea așa. Îi spusese limpede că nu o plăcea și că abia putea să o suporte. Își petrecuse cea mai mare parte a zilei afară, evident mai încântat să stea de unul singur decât să se regăsească în compania ei.

În cele din urmă, soarele apuse la orizont, iar Lila scoase ce mai rămăsese în coșul doamnei Spencer pentru cină. Doar unul putea să mănânce la masă, iar el se așezase în fața focului. Ea îi aduse un castron de supă și o felie de pâine, dar când se întoarse să se așeze la masă, el o luă prin surprindere.

– Așază-te cu mine lângă foc.

Nu prea avea cum să se împotrivească. Lemnul se uscase și nu mai fumega, iar noaptea era friguroasă. Focul era cald și îmbietor.

Ea dădu din cap și se duse să i se alăture, inima bătându-i ceva mai repede la gândul ca va fi aproape de el.

El o urmări cu ochii lui negri, glaciali și scrutători.

– Am crezut că o să refuzi.

Ea își netezise fustele până acum, dar ridică iute privirea la auzul vocii lui.

– De ce?

– Nu credeam că o să vrei să stai pe podea.

– Oh! Coborî privirea spre dușumea. Pe vremuri, poate că ideea i s-ar fi părut îngrozitoare, dar înfruntase lucruri mult mai crunte, fără să mai pună măcar la socoteală tot ceea ce făcuse cu o zi înainte. Nu mă deranjează.

Ochii lui se îngustară.

– Deloc?

Ea luă o mușcătură din pâine.

– Aș putea sta și mai comod, dar măcar este cald aici, spuse ea în cele din urmă, pentru că el părea să aștepte un răspuns.

Mâncară în tăcere câteva minute, Lila căutând un subiect de conversație. Fusese întotdeauna spirituală și vorbăreață, dar niciodată într-atât încât să fie considerată neobrăzată. Însă acum își dădu seama că nu putea să se gândească la vreun subiect care să nu pară complet stupid.

Până la urmă, decise să discute despre vreme.

– Crezi că o să plouă mâine? întrebă ea, exact în același timp în care el spuse:

– Vreau să-ți fac o propunere.

Ea se întoarse uimită.

– Poftim?

– Ai întrebat de ploaie?

Ea dădu din cap, dar îi făcu semn să continue.

– Nu, te rog, spune tu primul.

– Doamnele întâi. Și ca să-ți răspund la întrebare, am văzut nori de ploaie undeva în depărtare. Cred că o să plouă din seara asta până mâine-dimineață.

– Oh!

– Pari dezamăgită.

– Sperasem să fac o plimbare mâine. Mă gândeam să mă duc să caut fructe de pădure sau ceva ce am putea mânca.

– Fructe de pădure? În toiul iernii?

– O, nu m-am gândit la asta. Cred că îmi doresc să am ceva de făcut. Mai am puțin și termin cartea despre războiul peloponesiac.

El o privi încruntat.

– Este chiar atât de interesantă sau ești doar atât de disperată?

Ea zâmbi.

– Ambele, bănuiesc.

El îi trimise un surâs, iar Lila își dădu seama că era pentru prima dată, în șapte ani, când aveau o conversație plăcută.

– Ei bine, trebuie să mâncăm ceva. Dacă doamna Spencer nu ne mai sare în ajutor încă o dată, o să mă duc până la han. Este un drum de câteva ore până acolo, dar, dacă nu se strică foarte tare vremea până după-amiază, aș putea să fiu înapoi chiar înainte de cină.

Ea mai mușcă o dată din pâine.

– Mulțumesc.

El își înălță brusc capul, făcând-o să tresară.

– Încetează să-mi mai mulțumești.

Sprâncenele lui se arcuiră într-o expresie furioasă.

– Îmi pare rău, spuse ea din instinct, confuză de izbucnirea lui neașteptată.

El se ridică brusc, obligând-o să-l urmeze cu privirea.

– Și nu-ți mai cere scuze. Nu o să mai crezi că le merit după ce o să auzi ce am de spus.

Se simți străbătută de un fior de neliniște. Pâinea avea un gust rânced în gura ei, iar ea o puse deoparte.

– Pleci.

El îi aruncă o privire uimită.

– Nu.

Ea oftă ușurată.

– Nu vrei să plec? întrebă el prudent.

– Nu.

El își încrucișă brațele pe piept. Când era în casă nu se deranja niciodată să poarte vestă sau lavalieră și își scotea haina. În pâlpâirile focului, Lila putea să ghicească zone din pielea lui prin țesătura subțire.

– Atunci îți place compania mea.

– Eu...

Nu prea fusese o companie în ultimele zile, dar ea își spuse că era mai bine să fie cu cineva decât cu absolut nimeni.

– Pot să-ți propun o cale prin care să te bucuri și mai mult de compania mea?

– Desigur.

El întoarse privirea și o ațintì spre foc.

– Ești atât de inocentă.

Ea nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. Nu părea că o va lămuri.

– M-am gândit că am putea să căutăm un pachet de cărți. Mă pricep foarte bine la pichet.

El schiță un zâmbet înfumurat spre ea, un zâmbet care îi făcu inima să tresalte. Își apăsă o mână pe stomac, să liniștească fluturii pe care îi simțea zbătându-se acolo.

– Eu nu vreau să joc cărți cu tine. Ce-ți propun eu este cu mult mai... intim.

– Nu înțeleg.

– Nu, nu înțelegi. Trebuie să mă exprim clar.

Lila nu înțelese de ce mărturisirea lui o făcu să se înfioare și să i se taie răsuflarea. Nu avea motive să se îngrijoreze. Nu-i așa?

– Ce vreau eu, Lila, este să mă culc cu tine.

Ea își ridică brusc mâna la gât și, pentru o clipă, avu impresia că înțelesese greșit. Și apoi, privirea lui călători ușor peste trupul ei, atât cât putea să se vadă cu ochiul liber, și știu că înțelesese perfect.

– Domnule...

– Nu mă mai domni și nu o face pe delicata și formala cu mine.

Ea se ridică și, într-un gest protector, își strânse grăbită pelerina mai aproape de corp.

– Nu știu cum să răspund la o asemenea... o asemenea...

– Cerere? o completă el. Ce sugerez eu nu este să te oblig cu forța. Poți să spui nu.

– Nu...

El ridică o mână.

– Ascultă-mă mai întâi.

– N-am ce să ascult, nu dacă îmi propui ceea ce cred eu că-mi propui.

El se apropie de ea ca un prădător care își urmărea prada.

– O, îți propun exact ceea ce crezi că-ți propun. Chiar mai mult decât îți imaginezi, sunt convins.

– Nu vreau să aud asta.

Ea dădu să se îndepărteze, dar el o apucă de braț și o întoarse blând cu fața spre el. Doar un deget sau două îi atingeau carnea. În mare parte, mâna lui o apucase de pelerină, dar senzația de piele pe piele o făcu să tânjească după mai mult.

Știa că dacă el nu-și retrăgea propunerea, ea nu va refuza.

– În primul rând, aș sublinia că suntem căsătoriți. Ceea ce propun eu nu este imoral. Nu este desfrâu.

Lila simți cum obrajii încep să-i ardă. Cu doar câteva zile în urmă, o asemenea conversație ar fi fost complet nepotrivită. Doar că, firește, acum era o femeie măritată. Aici el avea dreptate. Avea voie să vorbească așa cu ea, iar ea nu trebuia să se îmbujoreze ca o fecioară.

Doar că *era* fecioară!

Mâna lui alunecă peste brațul ei și o cuprinse delicat de încheietură. Ea inspiră brusc, dar nu se retrase.

– Doamna a rămas fără replică?

– Eu...

Dar degetul lui mare începu să se miște în cercuri lenețe pe încheietura mâinii și ea uită cu totul ce voise să spună.

– Prea bine, uite ce ar trebui tu să subliniezi. Nu avem de gând să rămânem căsătoriți.

Degetul lui își continuă cercurile molcome, iar căldura se răspândi dinspre încheietura mâinii spre braț.

– Te opui propriei tale idei?

– Nu sunt vreun crai care încearcă să profite de tine.

Ea coborî privirea spre la mâna lui, unde degetul lui mare se mutase în palma ei și îi mângâia acum ușor pielea sensibilă.

El îi aruncă un zâmbet arogant.

– Nu sunt vreun crai. Dar nici n-am spus că aș fi vreun sfânt.

Degetul lui mare îi trasă un cerculeț în centrul palmei, iar atingerea delicată o gâdilă și o stârni în egală măsură. Lila încercă să-și adune gândurile.

– Cât despre ideea ta... Cercul se făcu mai mare și tot corpul ei se încordă. Ideea ta...

– Anularea.

– Exact.

Degetul mare înaintă spre degetele ei și le dezmierdă pe fiecare în parte.

– Nu mă pot opune ideii tale, pentru că, anulare sau nu, toată lumea o să presupună că eu... tu... noi...

– Că te-am deflorat?

– O, cât detest cuvântul ăsta.

El îi ridică degetele la buze și îi sărută buricele unul câte unul. Lila simți cum încăperea începe să se învârtă odată cu ea.

– Nu, nu ești vreo floricică fragilă. Nu te voi smulge decât dacă vrei să fii smulsă.

– Doamne, ce metaforă înfiorătoare.

El zâmbi larg.

– Este, nu-i așa? Dar înțelegi ce vreau să zic.

Ea fu incapabilă să-și întoarcă privirea de la buzele lui, în timp ce el îi mai sărută un deget și își lăsă vârful limbii să alunece în treacăt

peste pielea de acolo. Acum părea că în cameră este foarte cald, cu mult mai cald decât căldura pe care o asigura focul aprins în vatră. Iar inima îi bătea nebunește în piept, simțindu-și corpul încordat și parcă pregătit să fugă sau... Care era alternativa? Să se predea?

– Ai mai putea menționa un lucru, spuse el, și anume că prin acțiunile noastre am putea să facem un copil.

Ea își încleștă degetele înainte ca el să mai continue să i le sărute.

– Chiar te-ai gândit la toate.

– Desigur. Nu sunt un om care să se lase pradă impulsurilor.

Nu, Lila își dădea seama de asta acum. Și de ce lucrul acesta îl făcea atât de periculos?

– Firește, există modalități prin care să evităm copiii.

Ochii ei se făcură mari.

– Care?

– Nu o să te plictisesc cu detalii.

Lila pufni. Sigur, el știa foarte bine că subiectul era departe de a fi plicticos pentru ea. Tot ceea ce îi spunea o surprindea și o fascina. Aproape că uitase să mai fie oripilată.

– Este de ajuns să spun că n-am ce-mi trebuie la mine. Putem totuși să ne bucurăm unul de altul fără să riscăm să concepem un copil, dar știu că o să-mi doresc mai mult. Ochii lui se întunecară, ceva ce Lila nu crezuse a mai fi cu putință. O să te las pe tine să iei decizia, dar dacă decizi să riști și o să existe un copil, să știi că o să-l recunosc.

– Și după ce ne despărțim, copilul o să fie al tău. M-ai putea exclude din viața lui.

– Adevărat. Încă o idee de luat în seamă.

– În cazul ăsta, pare că lucrul onorabil ar fi să ne abținem de la activități care să ducă la nașterea unui copil.

– Alegerea îți aparține, spuse el. Însă o să te duc în patul meu, Lila. Poate nu astă-seară, dar cât de curând.

În cele din urmă, ea își eliberă mâna din strânsoarea lui.

– Ce te face să fii atât de sigur? Nu o să-mi forțezi mâna și mi-ai dat destule motive ca să refuz.

– Îți dau motive să refuzi pentru că eu nu trișez. Când câștig, câștig de drept.

– Atunci, presupun că ai pierdut.

Ea își încrucișă brațele peste pelerină.

– O, nu cred. Nu mi-am jucat ultima carte.

Ea nu luă în seamă fiorii anticipării, care o luară cu asalt.

– Și care ar fi aceasta?

– O să fii a mea pentru că mă dorești.

Lila scoase un oftat de indignare.

– Nu, nu te doresc!

El îi aruncă o căutătură dezamăgită.

– Eu am fost sincer cu tine. Nu o să fiu răsplătit cu aceeași monedă?

– Dar sunt sinceră. Nu te iubesc.

El ridică o mână.

– Iubirea și dorința sunt două lucruri foarte diferite. Nici eu nu te iubesc, dar te doresc. Poate că știi sigur ce simți pentru mine. Poate că nu a existat destulă dorință în viața ta ca să recunoști senzația.

El se apropie din nou de ea, iar Lila se trase înapoi până când se opri în masă și nu mai avu încotro să se miște.

– Sau poate că, pur și simplu, nu simt dorință pentru tine.

– Am văzut-o în ochii tăi după ce te-am sărutat. Vrei mai mult.

Ea clătină din cap, dar știa că mințea. Chiar își dorea să se bucure mai mult de săruturile lui, de mângâierile lui. Și ce fel de femeie ar fi fost acceptând, odată ce Brook îi lăsase să înțeleagă că nu o iubește? Nici Lila nu-l iubea, dar știa că se apropia îngrijorător de acea emoție primejdioasă. El era un bărbat pe care cu greu puteai să *nu*-l iubești. O salvase de nenumărate ori, își riscase viața pentru ea, se sacrificase pentru ea. Ca să nu mai vorbim despre cum spunea că este... cinstit, atent, onorabil.

Și, pe deasupra, îl plăcea foarte mult când nu avea cămașa pe el.

Dacă îi permitea să intre în patul ei – ei bine, în patul *lui* – cum va putea oare să nu se îndrăgostească de el? Iar Lila știa că el nu se va îndrăgosti niciodată, dar absolut niciodată de ea. Încă o mai ura pentru cele petrecute între ei în trecut.

– Cred că asta este o idee proastă. Nu pentru că nu te doresc. Ea ridică o mână și o așeză între ei. Pentru că te doresc.

– De ce să nu cedezi în fața acestei dorințe? întrebă el și îi cuprinse mâna în prinsoarea lui caldă. Ești o femeie cu nevoi și dorințe ca orice altă femeie. De ce să nu ți le îngădui?

Ochii lui întunecați îi susținură pe ai ei, iar el îi eliberă mâna și își lăsă degetele să alunece până spre umerii ei și peste legăturile de la pelerină.

– Pentru că...

Cu mișcări rapide, îi descheie legăturile și haina.

– Pentru că s-ar putea să-ți placă?

Îi împinse pelerina de pe umeri, în timp ce privirea lui coborî spre partea din față a rochiei. Vedea că nu avea desuuri? Sfârcurile întărite pulsau sub cămașă.

Poate pentru că nu-și va mai dori ca el să se oprească.

– Poți să-ți păstrezi virtutea pierdută, dar nu o să fie decât pentru liniștea ta. Mâinile lui trecură peste clavicula descoperită. În ochii lumii, virtutea ta s-a dus de mult. Ai pierdut-o fără să simți vreo plăcere.

Degetele lui pe pielea ei erau atât de calde, atât de ușoare. Atingerea lui o convingea, nu îi impunea nimic.

– Iar tu ești atât de sigur că poți să-mi oferi plăcere.

Degetele lui se opriră brusc.

– N-am fost niciodată mai sigur de ceva în viața mea.

– Faci pariu?

Ce făcea? Era o nebunie. Nu voia să-și implice și mai mult emoțiile în toată povestea asta! Pe de altă parte, ce putea să fie mai impersonal decât un pariu? Îi plăcuseră dintotdeauna jocurile de noroc, dar nu simțise niciodată vreo exaltare pentru victoriile ei sau vreo devastare pentru pierderile ei. De ce trebuia să fie diferit acum? Era un joc, nimic mai mult. Dacă tot ce se întâmpla i se părea un joc, inima ei rămânea în siguranță.

Fie asta, fie atingerea lui o afectase chiar atât de mult încât era dispusă să inventeze orice scuză ca să cedeze tentației. Îi era teamă că valabilă era mai degrabă a doua variantă, dar refuză să zăbovească prea mult asupra gândului.

– Să pun pariu că pot să-ți ofer plăcere? Numește-ți mizele și condițiile.

– Eu trebuie să definesc plăcerea.

– Negreșit, atâta vreme cât ești sinceră.

– N-ai voie să faci nimic care să ducă la apariția unui copil.

– Se acceptă. Ce altceva?

Ar fi trebuit să roșească? Era tentată să creadă că ar fi trebuit. Dar era prea entuziasmată încât să mai roșească, prea înflăcărată de nerăbdare.

– O să te oprești când ți-o cer.

El se încruntă spre ea.

– Asta este de la sine înțeles, dar nu o să-mi ceri să mă opresc.

Ei i se tăie răsuflarea.

– Dacă îți cer...

– O să mă opresc imediat.

Ea își mușcă buza, încercând să se gândească și la alte condiții. Brook aștepta răbdător, părând mulțumit să o aștepte să se decidă.

– Nu o să menționezi pariul ăsta niciodată nimănui, spuse ea, gândindu-se la infamele registre de pariuri de la clubul White.

– Doamnă, te rog să nu mă insulți.

– Bine. Sunt singurele lucruri care îmi vin în minte. Trase tremurător aer în piept. Acum ce facem?

Dar el nu năvăli spre ea, după cum se așteptase.

– Ce fel de pariu are doar condiții și nici o miză?

Așa era. Trebuia să stabilească miza.

– Dacă câștig... Ce-și dorea? Mai mult decât ca Brook să o sărute din nou. Mai mult decât să se știe ferită de acest Beezle. Securitate. Siguranță. O viață în care să nu mai fie trimisă de la o rudă la alta, ca o moștenire urâtă de familie. Dacă câștig, nu o să existe nici o anulare.

Pentru prima dată de când îl reîntâlnise, pe chipul lui se imprimă o expresie de uimire. Gura lui se întredeschise ușor, iar el se îndepărtă de ea.

Focul trosni în prelunga tăcere care se așternu peste încăpere. Lila avu suficient timp să revină asupra spuselor ei. Putea să-și retragă cuvintele. Dar nu o va face. Până când cuvintele nu-i scăpaseră printre buze, ea nici măcar nu fusese conștientă că își dorea asta. Dar acum, după ce le rostise, știu că nu-și dorise niciodată nimic cu mai multă ardoare, exceptând ca mama ei să mai fi fost încă în viață.

– Nu sunt sigur că înțeleg, spuse Brook în cele din urmă, cuvintele lui răsunând cu o lentoare intenționată.

– Ba înțelegi.

– Fă-mi pe plac. Dacă nu sunt în stare să-ți ofer plăcere, vrei să rămâi măritată cu mine?

– Da.

El își trecu o mână prin păr, părând clar nedumerit.

– Nu sunt unul dintre bărbații care cred că femeile sunt niște creaturi misterioase, dar recunosc că aici m-ai luat prin surprindere.

– Trebuie să le înțelegeți ca să fiți de acord?

– Nu. El își întoarse din nou atenția spre ea, iar ceea ce simți fu de-a dreptul amețitor. Când Brook se concentra pe ea, îi simțea atenția în fiecare fibră a ființei. Sunt de acord. Dacă nu reușesc să-ți ofer plăcere, cu condiția ca tu să fii sinceră, atunci nu o să cer anularea.

– Prea bine. Atunci, asta este miza mea.

Ea aruncă o privire spre pat, întrebându-se dacă trebuia să se îndrepte într-acolo sau dacă o va conduce el. Cât va dura totul? De cât timp va fi nevoie până să se afle în siguranță de această anulare dezastruoasă?

Degetul lui o prinse de bărbie și îi întoarse privirea spre el.

– Asta este doar jumătate din miză, milady. Întrebarea este eu ce primesc dacă o să câștig.

Cu o smucitură, ea își eliberă bărbia.

– Am crezut că este evident. Dacă câștigi, ești liber să scapi de mine.

– Am toată libertatea să fac asta și fără să accept pariul. Eu ce primesc dacă accept?

– Și câștigi.

Într-un gest de mare eleganță, el înclină ușor capul, chiar dacă pariul lor vorbea de intimitate.

Lila nu se gândise și la acest aspect al înțelegerii lor. Habar nu avea ce să-i acorde.

– Ce vrei?

– Ăsta este pariul tău. Tu stabilești condițiile și miza. Nu vreau să accepți ceva ce să nu poți suporta.

Frustrată, ea se îndepărtă de el.

– Toate astea ar fi mai ușoare dacă nu ai face-o atâta pe domnul.

El izbucni în râs, iar ea se întoarse brusc la auzul sunetului.

– Fii fără griji, soție, nu o s-o mai fac prea mult pe domnul.

Lila se cutremură. Voia să spună că nu se va mai purta ca un domn când va face dragoste cu ea.

Gândul o îngrozi și o încântă în același timp.

– Dar îmi onorez întotdeauna pariurile. El se așeză pe scaun. Nu te grăbi, dacă vrei să te gândești. Avem toată noaptea la dispoziție.

Nu voia să se mai gândească. Își dorea să termine odată cu toată povestea. Nu mai putea suporta nerăbdarea pe care o simțea în legătură cu ceea ce îi va face sau nu îi va face. Nu mai suporta ca el să se uite la ea cu privirea aceea cunoscătoare. Voia și ea să știe.

Și da, dacă era să fie sinceră, își dorea să o sărute din nou.

– N-am nevoie de mai mult timp. Dacă o să câștigi, eu...

Habar nu avea ce anume putea să-i ofere. Nu voia bani. Părea să nu-i pese de statut sau de putere. Singurul lucru pe care părea să-l dorească era chiar ea.

– O să fac orice vrei tu.

Sprâncenele lui se arcuiră.

– Ai vrea să fii mai limpede?

Doamne, chiar că nu trișa. Ea își permisese să fie vulnerabilă în fața lui, iar el nici măcar nu voia să profite de asta. Cum să nu se îndrăgostească de el?

– Da. O să fac tot ce vrei tu, în limita rezonabilului.

– Prea vag.

– Ești cumva avocat și eu nu știu?

El râse.

– Nu, dar cunosc mult prea mulți avocați. Aș putea să-ți fac o sugestie pe care ești liberă să o accepți, să o respingi sau să o modifici?

– Bineînțeles.

– Ai putea să accepți să faci tot ce vreau eu pentru o noapte.

O, dar asta suna extraordinar de indecent. Nu se gândise că ar fi putut să-și dorească plăceri trupești de la ea. Își închipuise că poate îi va cere să adune lemne sau să încălzească apă. Desigur, el nu voia nimic din toate acestea. El o dorea pe ea.

– O noapte este mult timp, spuse ea, încercând să nu se gândească la pieptul dezgolit pe patul de sub ea.

– Timpul este relativ, dar acum gândești cum trebuie.

Ea reflectă vreo câteva clipe, alegând și eliminând cele mai indecente – cel puțin, după părerea ei – opțiuni. În cele din urmă, decise că nu mai conta. Nu avea de gând să piardă.

– O să-ți îndeplinesc o singură cerere.

– Orice fel de cerere?

Simți primejdia din cuvintele lui, dar el era un gentleman. Nu va profita de ea.

– Da. O cerere. Oricare.

– Foarte bine. El se ridică. Îți dau cuvântul meu că o să respect toate condițiile pe care le-am stabilit.

– Și eu. Deci, gata? Semnăm ceva documente sau batem palma?

– Cuvântul unui gentleman este legământul lui, dar dacă vrei să punem totul pe hârtie...

Cât de înfiorător!

– Nu. Nu este nevoie. Am încredere în tine.

– Bun. O să fie nevoie să ai încredere în mine.

– Da?

– Absolut. Pentru că de acum încetez să o mai fac pe gentlemanul.

– Oh!

Nimic nu păru vizibil schimbat la el. Chipul lui nu căpătă vreo expresie diabolică. Nu îi crescuseră coarne sau vreo coadă despicată la spate. În schimb, el se îndreptă spre pat și se așeză, scoțându-și cu calm cizmele. Apoi ridică ochii spre ea, ochii aceia întunecați de ceea ce, până și ea înțelesese de-acum, însemna dorință.

– Lila, scoate-ți hainele.

Capitolul 11

Dacă răsuflarea înfiorată și acel „poftim" sugrumat erau un semn, el o surprinsese. Dacă totul mergea conform planului, urma să o surprindă cu mult mai mult înainte ca noaptea să se încheie.

– Vino aici, Lila.

– De ce? întrebă ea cu ochi neîncrezători.

Dacă îi spunea limpede de ce, probabil că își va relua negocierile. Nu avea nici cea mai mică îndoială că își va respecta partea de înțelegere, dar îi plăcea ca totul să se întâmple după condițiile ei.

– Ca să purtăm o discuție fără să urlăm unul la altul.

Încăperea era prea mică încât să fii nevoit să urli, dar Lila păru să fie de acord cu răspunsul primit. Traversă cameră până la el și se opri în fața lui.

Brook era surprins de cât de mult îi plăcea prețiozitatea ei. Îl făcea să-și dorească să o dezbrace de ea, strat cu strat, de parcă ar fi fost o rochie cu gâtul înalt. Nu mai avusese niciodată de-a face cu o inocentă, dar nu se simțea teribil de vinovat. Nu o înșelase și nici nu fusese necinstit cu ea. Lila acceptase înțelegerea și chiar stabilise condițiile. Propriile lui motive nu erau extraordinar de onorabile, dar va respecta condițiile convenite. Dacă ea concepea un copil, va avea grijă de el. Dacă ea nu simțea plăcere, nu va cere anularea căsătoriei.

Și nu era oare o cerere interesantă? De ce să-și dorească să rămână măritată cu el, mai ales după ce, atunci când o ceruse prima dată de soție, ea îi dăduse limpede de înțeles că nu se va mărita cu el nici dacă el ar fi fost ultimul bărbat de pe fața planetei.

Se schimbaseră oare sentimentele pe care le nutrea pentru el? Cel mai probabil își făcea griji pentru ce va spune lumea bună despre o posibilă anulare.

Brook îi luă mâna într-a lui, un gest discret, care o făcu să se tragă înapoi. Mâna ei rece ca gheața se încordă în mâna lui.

– Îți este frig.

– Îmi este chiar foarte cald, mulțumesc. O să-mi las hainele pe mine.

– Dacă vrei tu.

Avea de gând să o dezbrace înainte de ivirea zorilor, dar nu voia să forțeze nota. Ea chiar își va dori ca el să-i scoată rochia.

El se dădu într-o parte și îi făcu loc pe pat.

– Așază-te lângă mine.

– Aș prefera să stau în picioare.

– Foarte bine. El îi aduse mâna la buze și îi sărută încheieturile. Nu o să-ți fac nici un rău, să știi. Dacă nu-ți place ceva, poți să-mi ceri să mă opresc.

– Chiar mi-aș dori să nu mai vorbești atât de mult. Cu cât vorbești mai mult, cu atât mă simt mai agitată. Treci direct la ceea ce vrei să faci.

El îi deschise mâna și îi sărută interiorul palmei, simțind cum se înfioră.

– Deci, să înțeleg că ești o romantică incurabilă.

Ea râse, iar mâna i se relaxă ușor. El își trecu buzele peste pielea gingașă de pe podul palmei, urmărind o cărare șerpuitoare până la încheietură.

– Bănuiesc că nu știu prea multe despre romantism. Știu că izvorăște din dragoste. Tu nu mă iubești pe mine, iar eu... nu te iubesc pe tine.

El își ridică privirea spre chipul ei, interesat de șovăiala ei. De ce se poticnise tocmai când vorbise despre ea? Îl ura mai mult decât își închipuise el sau îl plăcea mai mult decât și-ar fi dorit ea?

El își lipi buzele pe încheietura mâinii, simțind bătaia trepidantă a pulsului.

– Chiar aș vrea să nu mai faci asta, spuse ea.

– Să nu mai fac ce? întrebă el, lăsându-și limba să alunece ca să-i deguste pielea. Avea un gust de fum din vatră și ceva unic, care nu putea să fie decât al ei. Fii explicită.

– Să nu mai faci ce faci cu gura.

Brook se trase înapoi.

– Nu-ți place?

– Eu... mă face să mă simt incomod.

– Să-ți fie cald?

El își trecu mâinile peste brațele ei.

– Da.

– Să te lase fără suflare?

El se ridică în picioare, iar mâinile lui coborâră pe spatele ei pentru a i se așeza pe talie. Avea o talie mică. Murea de nerăbdare să-și miște degetele mai jos și să exploreze linia șoldurilor ei. Toate la timpul lor.

– Da, exact.

Își înclină capul ca să ridice privirea spre el.

– De parcă ai vrea ceva, dar nu știi sigur ce?

Ea dădu din cap.

Brook se aplecă și își așeză gura lângă urechea ei. Ea încercă să se îndepărteze, dar o țintui pe loc. El își lăsă respirația să-i mângâie pielea și îi simți tremurul.

– Eu știu ce vrei, îi șopti el la ureche.

Îi sărută pielea gingașă de pe maxilar, chiar sub lobul urechii.

Ea scoase încet un suspin și se aplecă spre el.

– Știu cum se cheamă ce simți.

El îi sărută lobul urechii.

– Cum se cheamă?

Părea să i se fi tăiat răsuflarea. Brook nu credea să-și fi dat seama că își ridicase mâinile și le lăsase să se agațe de pieptul lui.

– Excitare.

El își lăsă buzele să se strecoare peste linia maxilarului ei, mișcându-și o mână dinspre talie spre spatele ei. Cu blândețe, îi trase corpul mai aproape de al lui, apoi își apăsă buzele peste ale ei.

Sărutul era nevinovat și delicat, un sărut menit să o liniștească. Mai fusese sărutată așa. Dacă stătea să ghicească, ar fi zis că vreo jumătate de duzină de bărbați îi mai furaseră un asemenea sărut pe vreo terasă scăldată în razele lunii sau prin spatele vreunei plante în ghiveci, la un bal. Și el o sărutase așa cândva.

Apăsă săruturi gingașe peste buzele ei, până când Lila se relaxă în îmbrățișarea lui. Nu îi era teamă de astfel de săruturi, care nici nu îi făceau sângele să i se învolbureze prin vene, dar urma să se întâmple cât de curând și asta. Brook își lăsă buzele să zăbovească ceva mai mult și le apăsă mai ferm. Ea răspunse șovăitoare, buzele ei mișcându-se peste ale lui.

Se simțea în largul ei și trebuia ca senzația să se schimbe. El se trase ușor înapoi. Ochii ei erau închiși, fața îi era înclinată spre a lui. Intenționat, coborî gura peste a ei și îi urmări cu limba conturul buzelor. Ochii ei se deschiseră brusc.

– Ce faci?

– Te sărut.

– Cu limba?

El își arcui o sprânceană.

– N-ai fost niciodată sărutată așa?

– Eu...

– Este foarte franțuzesc, foarte la modă în zilele noastre.

– O!

Brook aproape zâmbi. Era încredințat că Lila își va dori să fie la modă, indiferent dacă era vorba despre o ținută sau despre felul în care se săruta.

– Pot continua? întrebă el. Nu mi-ai spus să mă opresc.

Buzele i se strânseră, dar ea dădu din cap.

– Bănuiesc.

El începu să o sărute din nou, nu pentru că simțea nevoia de a face lucrurile într-o anumită ordine, ci pentru că ea nu se va aștepta la un asemenea lucru. După cum își închipuise, când el își reluă săruturile ușoare și familiare, ea se relaxă din nou. Ba chiar se aplecă spre el, trupul ei revendicând ceea ce mintea nici nu știa că își dorește.

El urmări linia buzelor ei cu vârful limbii, apoi le exploră până se îmblânziră și se întredeschiseră. O sărută mai adânc și cu mai multă pasiune, până ce mâinile ei se încleștară în pumni pe țesătura cămășii.

El o degustă, cu limba abia avântându-se printre buzele ei, ca să descopere ce îi oferea. Corpul ei încremeni din nou, apoi se relaxă când el își păstră atenția delicată și controlată. Brook nu se gândise că va fi nevoit să se lupte cu propria stăpânire de sine, dar gustul ei îl stârnea mai mult decât se așteptase. Avea gustul vinului pe care îl băuseră și al pâinii din care se înfruptaseră, dar dincolo de acele arome se afla gustul ei, al Lilei.

Nu se așteptase la senzualitatea sau la bogăția pe care o simțea. Buzele acelea erotice îl tachinară, invitându-l să revendice

mai mult, când el știa cu certitudine că ea va da înapoi dacă el se mișca prea repede. Dar își dorea mai mult. O dorea pe deplin. Cu disperare.

Iar când ea îi întâlni vârful limbii cu al ei, într-o străfulgerare de arome ademenitoare, el aproape că-și pierdu orice urmă de stăpânire. Întrerupse sărutul și își odihni fruntea pe a ei, străduindu-se să-și recapete suflul. Membrul i se încordă sub țesătura pantalonilor, sângele îi bubuia în urechi, iar trupul îl implora să-și obțină eliberarea.

– Am făcut ceva greșit? întrebă ea când el se opri să o mai sărute.

Rămaseră lipiți într-o îmbrățișare, cu capetele atingându-se, cu buzele lui la doar câțiva centimetri de ale ei.

– Nu. Ești perfectă, spuse el și vorbi serios.

– Dar când te-am sărutat franțuzește, am făcut-o greșit?

El zâmbi, chiar când un tunet răsună undeva în depărtare. O, dacă ea avea de gând să joace rolul elevei, cu siguranță el era în măsură să și-l asume pe cel de profesor.

– Ai făcut-o exact cum trebuie. M-ai excitat și am fost nevoit să mă opresc ca să-mi recapăt controlul.

Ea își înălță capul și îl privi în ochi.

– De ce? Credeam că tu... că noi...

– Astă-seară este vorba despre tine, Lila, spuse el. Despre plăcerea ta. Nu despre a mea.

– Tu nu-ți dorești nimic?

Îi sărută din nou buzele pentru că nu se putu abține.

– Îmi doresc totul, dar nu mă grăbesc. Și, în plus, am un pariu de câștigat.

Ea întoarse capul.

– N-ai vrea să rămâi cu mine pe cap pentru tot restul vieții.

El nu răspunse nimic. Nu avea de gând să piardă pariul sau să rămână însurat cu ea, dar ea era cea care stabilise condițiile pariului.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, domnule, dar o să pierzi. Recunosc că este destul de drăguț să te sărut, dar, din nou, la fel este să cânți o sonată la pian sau să discuți despre broderii cu prietenele.

Brook râse.

– Trebuie să-ți mărturisesc că felul în care fac dragoste nu a mai fost niciodată comparat cu broderia.

– Mie îmi place broderia.

– Sunt convins. Te mai întreb eu de dimineață cum se aseamănă cele două între ele.

De data aceasta, nu-i mai încuviință nici un preludiu, nici o sărutare blândă și gingașă. În schimb, îi captură gura apăsat și posesiv. Poate că ea ar fi protestat dacă i-ar fi permis un asemenea lucru, dar el o sărută adânc, o sărută până ce o lăsară genunchii și gemu. O coborî încet pe pat, pironindu-și genunchii de-o parte și de alta a coapselor ei. O cuprinse cu o mână de ceafă, degetele i se împletiră în șuvițele mătăsoase ale părului ei castaniu, gura lui savurând amestecul acela erotic de vin și Lila.

Iar când el rămase fără suflare și se simți cutremurat de dorință, ea îl prinse de gât și îl sărută înapoi. Se dovedi o elevă iscusită, gura și buzele ei revendicându-le pe ale lui cu aceeași fervoare autoritară cu care o făcuse și el. Pentru ceea ce îi lipsea la capitolul pricepere și finețe, compensa pe deplin cu intensitatea pasiunii ei.

Brook avu nevoie de toată stăpânirea de sine să nu-i ridice fustele și să o revendice puternic și pe loc.

Desigur, ar fi pierdut pariul, dar în acest moment abia dacă îi mai păsa.

El se trase înapoi, își coborî gura ca să deguste din pielea gâtului ei, din scobitura de sub maxilarul ei. Avea un parfum dulce și ademenitor, aroma de lăcrămioare plutind pe pielea ei. O dezmierdă ușor cu limba, gustând, stimulându-și nevoia, chiar dacă hotărâse să nu cedeze mrejelor ei. Lila se arcui sub asaltul atențiilor lui, dar el îi ignoră sânii care se înălțară spre el. I-ar fi plăcut să-i descopere, să-i sărute, să se înfrupte din mugurii întăriți pe care îi vedea prin straturile țesăturii subțiri pe care o purta. În schimb, își împleti degetele cu ale ei și îi țintui mâinile pe perna de lângă capul ei.

O sărută din nou, îi supse buzele pline, limba, oferind și primind până ce degetele ei se încordară într-ale lui, iar el știu că ea își dorea mai mult. Brook se mișcă și îi depărtă picioarele, potrivindu-i unul dintre propriile picioare între ale ei. Imprimă o cale de sărutări până la clavicula ei și peste umflăturile sânilor. Ar fi putut să-i scoată rochia cu ușurință și să-i sărute carnea dezgolită dacă ar fi crezut că îl va lăsa să o dezbrace. Brook nu voia să-i acorde atât de mult timp să se gândească.

Însă își lăsă buzele să alinte mătasea corsetului, învățând cu gura forma sânilor ei. Le sărută linia inferioară și își apropie buzele de centrul lor, urmărind cum conturul sfârcurilor tari devine tot mai vizibil. În cele din urmă, strânse buzele peste țesătura care îi acoperea sfârcul, sugând atât țesătura, cât și carnea pe care o ascundea.

Mâinile Lilei, încă înlănțuite cu ale lui, se strânseră de parcă se ținea de el cu tot ce-i mai rămăsese.

– Ești... Ea se opri și trase în aer în piept. Ești sigur că se cade ceea ce facem noi?

El se mută la celălalt sân și repetă acțiunea, fără să se grăbească să-i răspundă la întrebare. Ea mai inspiră o dată, adânc și repede, și el auzi geamătul pe care încercă să și-l suprime.

– Dacă se cade? Aș crede că nu. Dacă este plăcut? Fără doar și poate.

– Cred că... El îi prinsese cu blândețe între dinți sfârcul ascuns sub mătase. Eu... o... Eu cred că ar trebui să facem doar ce se cuvine.

Ultimul ei cuvânt răsună ca un freamăt neputincios.

El înălță capul.

– Atunci, ar fi trebuit să menționezi asta în condiții. Mă tem că nu se mai acceptă renegociere în clipa asta.

– Dar...

– O să-ți eliberez mâinile acum. Aș aprecia dacă ți-ai descheia corsajul de la rochie. Așa aș putea să-ți sărut carnea goală, ceea ce ar fi cu atât mai necuviincios.

– Sub nici o formă.

El îi eliberă mâinile, aproape fiind nevoit să-și desprindă cu forța degetele din strânsoarea ei neclintită.

– Acum, ce mai ai de gând să faci?

– Am nevoie de mâinile mele.

El își împinse genunchiul mai sus, în interiorul coapselor ei.

– De ce? spuse ea cu un suspin, prefăcându-se că nu observă cât de aproape era de centrul feminității ei.

– Ca să te ating, firește.

El întinse mâna și trase tivul rochiei deasupra gleznelor și mai sus de gambă. Mâna lui întâlni mai curând ciorapul de mătase decât pielea ei dezgolită. Un alt bărbat, unul căruia așteptarea nu-i plăcea atât pe cât îi plăcea lui, ar fi fost dezamăgit.

Degetele lui îi atinseră genunchiul, iar ea tresări.

– Unde vrei să mă atingi? întrebă ea printre dinții încleștați.

El își aduse genunchiul mai sus, apăsându-l ușor în căldura feminității ei.

– În nici un loc în care să se cuvină, poți fi sigură de asta.

– Sir Brook, insist să discutăm despre asta.

El își mișcă ușor genunchiul peste căldura feminității ei. Își închipuia că era udă de dorință pentru el. Dacă nu, va fi în curând.

– O să mă ierți dacă amân discuția pentru un moment care să fie mai potrivit. Mâna lui alunecă mai sus și o cuprinse de coapsă. Sunt ocupat momentan.

El își ridică genunchiul și își folosi mâna pentru a-i trage fustele mai sus, până reuși să zărească marginea jartierei și, chiar deasupra, pielea sidefie a coapsei goale. Brook nu mai putu să reziste. Se aplecă și sărută pielea aceea, simțind cum carnea se înfioară ca răspuns.

El îi trase fustele mai sus, iar ea le prinse cu mâinile. În ciuda tuturor protestelor ei, nu le folosise ca să-l oprească. Acum voia să-l împiedice să o vadă. Îi va respecta dorința. În schimb, el se aplecă și sărută din nou carnea descoperită a coapsei, deschizând gura ca să guste pielea ei catifelată. Se mișcă încet spre interior, cu capul între picioarele ei și cu gura alunecând pe partea interioară a coapsei.

Mâinile ei erau albe acolo unde strângeau nebunește materialul pe care îl ținea între degete, iar el se mută mai jos, nu mai sus, sărutând o parte a genunchiului, ridicându-i genunchiul și sărutând-o în spate până când ea se cutremură.

Se mută din nou mai sus, fără să se grăbească, îngăduind buzelor lui să întârzie peste pielea ei și aplicând diferite grade de presiune, până ce înțelese care o făcea să se zvârcolească sub el și care îi făcea pielea să se înfioare. Cu atenție, îi desfăcu mai larg picioarele cu genunchiul, iar buzele lui se mișcară mai sus. Ea nu dădu drumul fustelor, iar el se lansă în mici incursiuni pe sub ele, familiarizându-se cu peisajul prin atingerea buzelor lui.

Simți parfumul excitării, știu că era pregătită pentru el. Corpul lui reacționă la descoperirea aceea, revoltându-se împotriva limitelor pe care și le impusese. Brook era un bărbat disciplinat și un amant răbdător, dar îi era mult mai greu să-și țină în frâu impulsurile cu Lila. Nu se așteptase la o asemenea reacție față de o fecioară,

una care se agăța de puritatea ei și nu făcea absolut nimic ca să-l ademenească în mrejele ei. Nu fusese niciodată atras în mod special de inocență, dar a ei i se părea dezarmantă.

Acum urma să o dezarmeze. Buzele lui se mișcară din ce în ce mai sus, până ce picioarele ei începură să tremure acolo unde obrazul lui se apăsă în carnea caldă. Fustele ei slăbiră, iar când el își croi din nou o cale pavată de săruturi spre genunchi, degetele ei se mișcară și ajunseră să strângă febril așternutul de sub ea. Brook nu credea să fie o alegere conștientă. Avea ochii închiși, pieptul i se ridica și cobora într-un ritm alert.

Îi putea oferi plăcere dacă îi permitea să o facă. Încet, îi împinse fustele mai sus, dezvăluind spre plăcerea lui carnea delicată, centimetru cu centimetru. Nu avea picioarele deosebit de lungi. Nu era o femeie înaltă. Ca la orice alt capitol, Lila avea înălțimea ideală, nu era nici prea mare, nici prea scundă. Dar picioarele i se desenau în linii senzuale și netede și între ele se ascundeau bucle de abanos care păstrau aceeași nuanță cu a părului ei. Nu mai putea să observe decât trandafiriul sexului ei, era disperat să-i desfacă picioarele și să vadă fiecare zonă din intimitatea ei.

În schimb, îi sărută pielea de pe pântec și din interiorul coapselor, conturul șoldului și locul în care se întâlneau piciorul și bazinul. Lila tremură mai tare, răsuflarea ei se transformă în gemete apăsate, iar mâinile îi erau încordate de parcă se afla în agonie.

Brook își strecură mâinile pe sub coapsele ei, depărtându-le până când i se dezvălui pe deplin rozul cărnii ei.

– Frumos, murmură el.

Licăririle proiectate de flăcările din vatră abia dacă erau de ajuns pentru ca el să o vadă cu toată claritatea pe care și-o dorea, dar nu-i slăbi cu nimic admirația.

– Este îngrozitor, murmură ea.

– Chiar te rog, poți să-mi ceri să mă opresc oricând.

Credea că trecuse deja de acel punct, dar pentru orice eventualitate, se aplecă și își apăsă buzele peste carnea ei gingașă. Șoldurile ei se ridicară ușor de pe pat, iar trupul i se strânse asemenea unei corzi de vioară.

– Ai putea să-mi spui să nu te sărut aici, spuse el. Apoi se aplecă și încercui cu limba mugurul centrului ei. Sau să nu te ling aici.

Ca răspuns, ea gemu și, chiar dacă el îi păstră picioarele desfăcute, orice urmă de rezistență se nărui ca de la sine.

Se aplecă să o guste, scufundându-și limba înăuntrul ei. Era umedă și strâmtă, iar mădularul lui începu să zvâcnească la gândul de a pătrunde în taina moliciunii ei.

Brook se agăță de ultimele frânturi de stăpânire pe care le mai avea.

– Ai putea să-mi spui să nu gust din tine sau să nu ling mugurașul de aici.

El făcu întocmai ce îi spuse, o linse cu mișcări ușoare și repezi și se trase înapoi.

Lila scoase un mic geamăt, iar șoldurile i se arcuiră.

– Mai vrei? întrebă el.

Ochii îi erau închiși și ea refuză să-l privească.

– O să iau asta ca pe un da.

El o linse din nou, de astă dată lăsându-și limba să exploreze, conștient de cât era de sensibilă la atingerile lui, păstrându-și mișcările ușoare și tandre. Ei i se tăie răsuflarea în vreme ce limba lui o studia, șoldurile i se mișcau într-un ritm de care nu-și mai dădea seama.

– Lasă-te dusă, Lila, murmură el, gura lui fiind aproape lipită de carnea ei excitată. Lasă-mă să-ți ofer asta.

– Nu, spuse ea printre dinți. Nu vreau să pierd.

– Pierzi doar atunci când îți refuzi plăcerea.

El se aplecă din nou, iar de data aceasta nu-i mai acordă nici o frântură de milă. Limba lui o dezmierdă și o desfătă cu mișcări intense, făcând-o să se apropie tot mai mult de punctul culminant, cu o răbdare pe care puțini bărbați ar fi avut-o. În cele din urmă, ea urlă, iar corpul i se arcui, apăsându-se puternic spre gura lui. Ea tremura în timp ce limba lui își continua asaltul, descătușându-se până la ultima fărâmă de plăcere, până când ea se prăbuși pe spate cu un strigăt înăbușit.

El câștigase pariul, căci nici măcar ea nu putea să nege forța plăcerii pe care i-o oferise. Dar Brook își dorea să savureze mai mult din ea. Pentru o clipită, ea îl dorise, își dorise să-i simtă gura, limba, mâinile pe ea. El voia să-i simtă din nou dorința, nevoia pe care o dezlănțuia înăuntrul ei.

Știind că nu mai era atât de sensibilă acum, el era mai neînduplecat, îi desfăcu picioarele și folosi un deget ca să studieze conturul feminității ei. Ea se smuci când îi simți atingerea, carnea ei delicată se contractă. Când el își trecu un deget peste centrul ei, Lila tresări.

– Nu. Gata, gemu ea, dar el nu terminase încă.

Își mișcă degetul peste micul mugur până când ea încetă să se mai împotrivească și își desfăcu picioarele pentru el. Ochii ei aveau o nuanță incredibil de aurie când ridică privirea spre el. Străluceau de parcă ai fi zis că erau făcuți din aur lichid.

Brook se aplecă din nou și o posedă cu gura, de data aceasta mai aspru. Îi supse feminitatea, o șfichiui cu atingeri rapide, îi mistui carnea excitată. Degetul lui îi exploră intrarea, fără a se scufunda înăuntrul ei, urmărind doar conturul și atingându-i ușor pielea. Când simți primii fiori ai orgasmului ei, își înlocui limba cu dezmierdările degetului mare și îi studie chipul.

Fusese întotdeauna frumoasă. El cunoscuse puține femei atât de frumoase ca ea. Dar când era cuprinsă în iureșul pasiunii, ea era cu adevărat răvășitoare. Era roșie în obraji, pielea îi strălucea, părul încurcat i se desena în jurul feței ca o aură întunecată. Buzele ei înroșite se întredeschiseră, iar ea urlă chiar în clipa în care el îi simți convulsiile plăcerii.

Brook ar fi dat orice dacă, în clipa aceea, ea ar fi deschis ochii și l-ar fi privit.

Acela fu momentul în care știu că este în pericol.

Lila pierduse. Și nici nu pierduse în liniște și cu demnitate. Pierduse exprimându-se cu voce tare și cu voluptate. Doamne, Dumnezeule, dar a doua oară își *dorise* să piardă.

Era vag conștientă de soțul ei. Se gândea că nu avea să-i mai fie alături prea multă vreme, acum, că pierduse. El se așeză lângă ea. Putea să-i simtă ochii ațintiți asupra ei, în timp ce îi îndepărtă părul de pe frunte. Nu putea să se uite la el. Era prea stânjenită de felul în care reacționase la atingerea lui.

Voia să se eschiveze și să-și îngroape capul sub un munte de perne și pături. Din păcate, în cabană nu existau toate acestea. Poate dacă se prefăcea adormită... Dar cum să doarmă cu fustele ridicate deasupra taliei?

Le împinse în jos să-și acopere picioarele.

– Lila, spuse el.

– Sper că nu o să te umpli în pene cu victoria ta.

Ea își păstră ochii strâns închiși.

– Un gentleman nu se umflă niciodată în pene.

Ea deschise ochii și îi întâlni privirea.

– Tu, domnule, nu ești un gentleman.

În loc să se simtă pedepsit aspru, și pe bună dreptate, el zâmbi larg.

– Tu, milady, ai muri de plictiseală dacă aș fi gentleman în pat. Te-ai întreba de ce se bate atât apa în piuă. Acum am încredere că știi care este diferența dintre cum fac eu dragoste și broderiile tale.

– Te rog, nu mai spune nimic.

Simțea că obrajii îi erau în flăcări.

Încercase să-și acopere îmbujorarea cu mâinile, dar el le dădu la o parte și le ținu cu delicatețe într-ale lui.

– Reacția ta a fost perfect normală. Corpul tău a experimentat ceea ce a fost conceput să experimenteze. Nu o să ajungi în iad pentru un orgasm.

– Dar m-am purtat ca o sălbatică.

Ochii ei erau strâns închiși și simțea cum lacrimi amenințau să i se rostogolească pe obraji. Nu putea să permită una ca asta.

– Te-ai purtat ca o femeie plină de pasiune. M-ai înnebunit cu totul.

Ea deschise ochii.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că..., el o mângâie pe obraz cu o tandrețe la care nu se așteptase, nu știam că sub toată frumusețea ta pedantă și pudică se ascundea o frumusețe răvășitoare.

Acum, obrajii îi luară din nou foc. Se bucurase de complimente de când se știa, dar acesta era cumva diferit. Mai intim, mai plin de sens.

– Deci, nu a fost un păcat?

– Plăcerea nu este un păcat.

– Da, dar felul în care... ce vreau să spun este... toate cuplurile căsătorite fac asta?

El dădu să deschidă gura ca să-i răspundă, însă apoi se opri să se gândească. Privirea din ochii lui îi aminti mai degrabă de un cerb speriat, pe care îl întâlnise odată când se plimba prin pădurile din Blakesford.

– N-am de unde să știu ce fac alte cupluri căsătorite. Nu mă aflu în dormitoarele lor, slavă Domnului. O să spun doar că cunilingusul, așa cum se numește, nu este un secret.

– O, dar parcă ai spus că este franțuzesc. Sună a latină.

El îi dădu impresia că ar fi putut să continue discuția, apoi clătină din cap.

– Am putea să discutăm despre lingvistică mai târziu?

– Desigur. Vreau să-mi pun cămașa de noapte înainte să adorm.

– N-am spus că o să dormim. Nu încă, în orice caz.

Lila se uită lung la el, la zâmbetul galeș și malițios care îi curbă buzele. Simțea un respect reînnoit pentru buzele acelea, pentru iscusința cu care și le folosea.

Și apoi își aminti că pierduse pariul. Nu însemna doar că își păstra dreptul să ceară o anulare. Însemna și că el câștigase. Îi spusese că putea să-i ceară un lucru, iar acum ea va trebui să-și respecte promisiunea făcută. Se simți străbătută de un mic fior, anticipând ceea ce urma. Ce îi va cere să facă? Chiar va fi ceva cu adevărat scandalos? Ceva ce va trebui să facă pentru că un refuz ar fi însemnat anularea pariului?

– Iartă-mă. Ea se ridică și își dădu părul pe spate. Îți sunt datoare cu un premiu. Ce vrei?

El o privi pentru un moment care i se păru lung, foarte lung.

– Îmi dau seama că nu vreau să-mi revendic încă premiul.

– O. Atunci când o să...

– Ți-ar plăcea să știi asta, nu-i așa? Asta ți-ar strica așteptarea.

– Măcar spune-mi ce vrei.

– Ca să te liniștești? Nu prea cred. Îmi place să știu că stai ca pe ace.

Ea îi aruncă o privire încruntată și sări în picioare.

– Ești un om îngrozitor.

– Așa a spus și regele când m-a făcut Sir Brook.

– Este evident că regele a făcut o mare greșeală. Măcar încearcă, te rog, să te porți ca un gentleman și să-mi acorzi o clipă de intimitate ca să-mi pun cămașa de noapte.

– Prea bine. O să ies afară câteva clipe înainte să înceapă ploaia.

El închise ușa în urma lui, iar ea se așeză pe pat, cu capul în mâini. Făcuse o mare greșeală. Nu prea avea cum să-și se reproșeze, căci nici nu bănuise cum putea Brook să o facă să se simtă. Nici

măcar nu-și închipuise vreodată unele dintre lucrurile pe care i le făcuse. Nici măcar nu-și dorea să și le amintească acum, pentru că risca să roșească din nou.

Dar ce se va face acum că pierduse pariul? El va anula căsătoria, iar ea va reveni sub protecția tatălui ei și a infamei Valencia. Nu era atât vorba că-și dorea să fie soția lui Brook. Voia să stea departe de mama ei vitregă.

În plus, acum, că fusese sărutată de Brook în toate felurile și locurile acelea, tindea mai degrabă să creadă că-și dorea să rămână soția lui. Era ceva ce îi va face în fiecare seară dacă era soția lui? Și de ce oare se gândea să-i permită să repete ceea ce tocmai îi făcuse? Nu putea fi de acord să-l lase să o atingă din nou dacă toată povestea lor se va încheia pur și simplu cu o anulare. Nu ar trebui să dorească un bărbat care nu voia să fie atins de ea.

Lila își dădu seama că zăbovise prea mult timp pe pat și se ridică pentru a-și pune cămașa de noapte. Își făcu ritualul de seară și urcă iute în pat, trăgând pătura până sub bărbie. Se apropie cât mai mult de perete, pentru ca Brook să aibă suficient loc. El rămăsese afară mai mult decât s-ar fi așteptat, iar ea speră ca, atunci când va reveni, să creadă că adormise, astfel că Lila închise ochii și căută să pară că doarme.

Bătaia rapidă a ploii pe acoperiș și înlănțuirea de tunete care bubuiau în depărtare nu o lăsară să adoarmă și, pe măsură ce timpul trecea, începu să se întrebe dacă Brook se va mai întoarce.

Dacă Beezle stătuse la pândă și îl înhățase?

Dacă el nu mai voia să o revadă și prefera să doarmă afară?

O ura atât de mult, încât să doarmă în ploaie?

Ușa se deschise brusc, iar Lila fu atât de surprinsă, încât uită se mai prefacă adormită.

Brook purta ceva micuț și care i se tot zvârcolea în brațe. La început, se gândi că era un șobolan, dar când lăsă jos ceea ce ținea în brațe, își dădu seama că erau pisica portocalie pe care o văzuse cu o zi înainte și doi pisoiași.

– O!

Ea uită cu totul că era îmbrăcată doar pe jumătate sau că ar fi trebuit să pară că adormise. Lila nu avu cum să nu se grăbească să cerceteze mama și pisoii. Mama o privi cu prudență, lingându-și

și netezindu-și blana udă. Pisoii, ai căror ochi abia dacă se deschiseseră, se cuibăreau aproape de mama lor, care îi lingea și pe ei.

– Are pisoi. Lila se ghemui ca să-i analizeze atent. Unde i-ai găsit?

Brook nu răspunse imediat și, când ea își ridică privirea, el o întoarse repede pe a lui.

– Îi muta la adăpostul stivei de lemne. Nu știu sigur unde i-a ținut până acum.

– Ești sigur că erau doar doi?

Lila întinse o mână spre pisică, care o adulmecă cu grijă, apoi se întoarse la spălatul ei.

– Am așteptat să văd dacă se întoarce după alți pui. Nu s-a întors.

Lila ridică unul dintre pisoi, care mieună numaidecât. Pisica înălță capul, dar simți că Lila nu era o amenințare, pentru că reveni la netezirea blănii ei. Lila mângâie pisoiul până când acesta începu să toarcă și închise ochii, ațipind. Era absolut minunat, o pisoiaș portocaliu ca mama lui, dar cu dungi albe.

– Este o perioadă ciudată din an în care să faci pui. Am văzut-o ieri cu un șoarece sau cu un șobolan, dar ar trebui să vedem dacă avem să-i dăm ceva de mâncare.

Brook dădu din cap.

– O să mă uit în coșul doamnei Spencer.

În timp ce el căută mâncarea, Lila găsi o pătură veche și o așeză lângă foc. Așeză pe ea pisoiul adormit, iar mama i se alătură curând. La puțin timp după aceea, toți trei erau ghemuiți unul în altul. Ea își dorise întotdeauna o pisică sau un câine când era copil. Tatăl și mama ei îi interziseseră un asemenea lucru. Avusese un ponei, dar nu avea cum să aducă un ponei în casă sau să se cuibărească lângă el noaptea. Lila îi aruncă o privire lui Brook.

– De ce i-ai adus înăuntru?

El ridică din umeri, punând supă din oală într-o farfurioară.

– O să fie furtună. Eu nu mi-aș dori să rămân afară acum.

Nimeni nu și-ar fi dorit, dar majorității bărbaților pe care îi cunoștea nu le-ar fi păsat dacă un animal rămânea afară în furtună.

– Mă bucur că i-ai adus înăuntru. O să stăm cu toții în siguranță și la căldurică.

El îi aruncă o privire ciudată și puse farfurioara în fața pisicii, care lipăi cu poftă din supă.

– Aș fi crezut mai degrabă că o să te opui, spuse el, dezbrăcându-și haina udă și trecându-și degetele prin păr.

Lila trebui să-și întoarcă privirea de la el cu forța. Când se uita la el, nu avea cum să nu se gândească la tot ceea ce îi făcuse cu doar câteva minute în urmă, iar toată fierbințeala îi cuprindea din nou obrajii.

– Eu? De ce?

Ea se ridică și se îndreptă spre pat. Cabana, care păruse perfect confortabilă cu câteva minute mai devreme, părea acum mult prea mică. Brook nu era un bărbat impunător, nici ca statură, nici ca purtare, dar prezența lui o făcea să se simtă mică și vulnerabilă. Dintr-odată, își dădu seama că nu-și purta halatul, iar cămășuța de noapte nu ascundea atât de multe pe cât și-ar fi dorit.

Ea se strecură în spatele perdelei pe care o aranjase în fața patului ca să aibă propriul colțișor de intimitate, dar șovăi dacă să se bage în pat. Nu voia să-i dea impresia greșită.

– Celor mai multe femei nu le place să aibă păr de animale pe haine.

– Mama era așa, dar eu mi-am dorit întotdeauna să am un animal de companie.

– Mă surprinzi.

Nici dacă i-ar fi spus că era un pirat, cuvintele lui n-ar fi uimit-o mai mult. În sfârșit, îl surprinsese. În sfârșit, făcuse ceva atipic pentru cutiuța în care o așezase. Poate că va reuși să o vadă, în sfârșit, ca mai mult decât pe fiica răsfățată a ducelui, aceea care fusese pe vremea când se cunoscuseră.

El se așeză să-și scoată cizmele, apoi le aranjă cu grijă pe podea, ca noroiul să nu murdărească lemnul. Lila se încordă, știind că va veni curând în pat. Nu era foarte pregătită să doarmă lângă el. Și nici nu voia să insiste ca el să doarmă pe podea. Încă își revenea de pe urma rănii de pumnal, o rană cu care se alesese ca să o salveze pe ea. El avea nevoie de odihnă.

Nici ea nu-și mai dorea să doarmă iar pe podea.

– Cred că o să mă culc acum, spuse ea, căscând exagerat și urcându-se în pat.

– Vin și eu într-o clipă.

Lila se opri în timp ce-și trăgea așternuturile în jurul ei. Credea că îl așteaptă?

– Sunt sigură că o să adorm înainte să te culci tu.

O umbră o acoperi, iar ea se întoarse cu fața spre margine. El stătea deasupra patului, fără cămașă. Slavă Domnului că mai purta încă pantalonii.

– Ai emoții că vin să dorm cu tine?

– Nu. Trebuie să recunosc că mi se pare cam *prea* intim, dar, după toate câte s-au întâmplat deja în seara asta, nu prea mai ai ce să-mi faci.

Îl auzi chicotind ușor, chiar înainte ca patul să se lase sub greutatea lui.

– O, micuța mea nevinovată. Ce mă distrez dovedindu-ți cât te înșeli.

Capitolul 12

Trupul lui cald se așeză lângă ea, iar Lila se împotrivi dorinței să se arcuiască spre el. În schimb, se strânse mai bine pe partea ei de pat, așteptând ca el să se năpustească asupra ei.

Nu o făcu.

El șuieră ușor printre dinți, scoțând un suspin îndurerat, iar apoi rămase nemișcat.

O, cum să se mai prefacă ea că doarme dacă el era în suferință? Se întoarse spre el, sprijinindu-se într-un cot.

– Ești bine?

Trăsese aproape complet perdeaua, ferind astfel patul de mare parte din lumina focului. Afară fulgeră. Furtuna se dezlănțuia încă la câțiva kilometri depărtare, dar pentru o clipă încăperea scânteie în note mai luminoase. Chipul lui părea întunecat și tăiat în piatră.

– Sunt bine. M-am mișcat prea repede.

Lila se ridică îngrijorată.

– Nu ți s-a deschis din nou rana, nu-i așa?

– Nu. În graba mea de a veni lângă tine în pat, am uitat de rana mea. A fost o înțepătură. Nimic mai mult.

Nu era genul de bărbat care să șuiere de durere de la o înțepătură. Dacă i se deschisese rana, era bine să o curețe și să o bandajeze din nou.

– Lasă-mă să văd.

Ea trase de pătură.

El o ținu pe loc.

– Lila. Sunt bine.

– Lasă-mă să văd.

El dădu drumul păturii, iar ea o trase în jos. Nu putea să vadă nimic în întuneric și se întinse peste el să dea perdeaua într-o parte și să aibă mai multă lumină. În colțul opus al camerei, pisica înălță capul și o privi curios, apoi îl coborî și se culcă la loc.

Lui Brook i se tăie din nou răsuflarea, iar Lila îi aruncă o privire. Părul despletit cobora în valuri peste pieptul lui. Sigur senzația nu îi pică prea bine.

– Scuze.

Acum, că avea mai multă lumină, se așeză în genunchi și cercetă bandajul. Părea curat și uscat. Rana nu începuse să sângereze din nou. Ea trase de legătură și se uită dedesubt. Nu văzu nici un semn de infecție. Părea să se vindece repede.

– Mulțumită? întrebă Brook.

– Da.

Acum era momentul să-și retragă mâna și să-l învelească din nou cu cearșafurile. Ar fi trebuit să se întindă la loc și să reziste avansurilor lui, păstrându-și astfel măcar o urmă din pudoare și demnitate.

Totuși, mâna ei zăbovi, degetele stăruind chiar deasupra pielii de bronz de pe pieptul lui. Tenul ei părea alb ca spuma laptelui pe lângă nuanțele aurii ale pieptului lui.

– De ce ai pielea atât de bronzată? întrebă ea.

– Cred că avem o fărâmă de sânge mediteraneean pe undeva prin familia noastră, îi spuse el. Unul dintre strămoșii mei n-a putut să reziste farmecelor unei prințese marocane. Sau așa ne spune legenda.

– Serios?

Ea aruncă o privire spre chipul lui. Ochii lui, mereu atât de întunecați și misterioși, rămaseră ațintiți spre ai ei.

– Așa se zice. Firește, s-ar putea să fie și pentru că Northbridge se mândrește cu cea mai bună lagună din toată Anglia. Sunt faimos pentru că înot acolo ore întregi vara.

Ar fi vrut să-l întrebe dacă înota gol, dar închise gura înainte ca gândul impertinent să fie exprimat.

– Iar eu care credeam că-ți petreci tot timpul pe urmele hoților și ucigașilor din Spitalfields.

– Aș face-o, dar mama insistă să o mai vizitez din când în când. Sunt sigur că înțelegi.

Nu înțelegea. Mama îi murise de cinci ani, iar nici tatăl, nici mama ei vitregă nu solicitau sau nu păreau să aibă nevoie de compania ei. O trimiteau departe de casă cel mai adesea. Se îndoia că se întrebau măcar unde se afla sau ce făcea în acest moment. Nimeni

nu i-ar fi dus dorul dacă ar fi dispărut și nu s-ar mai fi întors niciodată. Poate că tatăl ei ar fi fost descumpănit, dar el nu ar fi plâns cu adevărat după ea. Îl avea pe moștenitorul lui și o tânără fiică adorabilă pe care să-i iubească.

Rudele ei ar fi fost ușurate să nu mai fie nevoite să o primească la ele atunci când tatăl ei o trimitea la plimbare. Debutantele și domnișoarele necăsătorite s-ar fi bucurat, dornice să-i ia locul pe scara socială. Nu avea prieteni adevărați, căci doar se folosise de alte fete ca să-și atingă propriile scopuri. Iar când mama ei se îmbolnăvise și Lila își dorise un prieten, nimeni nu venise în vizită pentru altceva decât să jubileze pe seama supărării ei.

Bărbații nu erau prieteni, ci premii de câștigat.

Poate că fratelui ei îi va fi dor. Ea și Colin fuseseră mereu apropiați. El o proteja, o însoțea, o avertiza să stea departe de bărbații cu caracter dubios și o mustra pentru purtarea ei nepotrivită. Dar și el avea viața și interesele lui. Nu ar fi plâns-o prea multă vreme.

Coborî din nou privirea, spre carnea tare pe care o avea chiar sub mână. Nici măcar soțul ei nu o dorea. Abia aștepta să pună punct acestei căsătorii și să scape de ea.

– Ai de gând să mă atingi sau o să mă chinui toată noaptea?

Ochii ei îi întâlniră din nou pe ai lui. Gura lui se curbă strengărește, dar ochii îi erau întunecați și aprinși de dorință. Privirea ei coborî până la brâul pantalonilor, pe care cel mai probabil îi păstrase ca să nu o îngrozească. Nu avea experiență cu astfel de lucruri, dar putea să vadă umflătura de sub material, un semn, o știa până și ea, de excitare.

– Vrei să te ating?

– Trebuie să implor?

Ea aproape că izbucni în râs. Nu putea să și-l închipuie implorând.

– Am făcut-o o dată. N-am de gând să mai repet.

Ea se retrase ușor când amintirea o luă cu asalt. O implorase să se mărite cu el, iar ea fusese atât de crudă, atât de nepăsătoare. Nu, bărbatul în care se transformase Brook Derring nu ar mai fi implorat niciodată. Însă Lady Lila Pevensy... Derring, în prezent, nici ea nu s-ar mai gândi să strâmbe mofturoasă din nas dacă ar fi făcut-o.

Acum nu era un moment potrivit pentru a-i cere iertare. El voia să fie atins, iar ea își coborî mâna, atingându-i cu degetele, în treacăt, pielea fină de pe coaste. El nu reacționă, păru să nu mai respire

când ea își trecu mâna peste sfârcul lui care se înfioră și se întări, ea urmărindu-i conturul cu degetul.

Mâna îi alunecă peste mușchii puternici și ajunse de cealaltă parte a coastelor, învățându-le textura și senzația. Acolo unde ea era moale, el era tare și solid. Degetele ei se furișară mai jos, spre buric. Pieptul lui era presărat cu foarte puțin păr, dar o linie de firicele aurii pornea de acolo și se pierdea până mai jos. Ea o urmări cu mișcări blânde, dând la o parte pătura din calea ei.

Mâna lui îi cuprinse încheietura într-o prinsoare ca de menghină.

– Nu încă.

Ea clipi spre el, aproape ca trezită dintr-un vis. Fusese atât de concentrată să-i exploreze trupul, încât uitase că trebuia să fie rezervată și sfioasă.

– Credeam că vrei să te ating.

– Nici n-ai idee cât. Dar îmi făceai, fără să o știi, promisiuni de care n-ai de gând să te ții.

Bineînțeles, se referea la împreunarea lor. Atingându-l atât de aproape de... organul lui, lăsa să se înțeleagă că voia să consume căsătoria. Or, ea nu-și dorea un asemenea lucru, nu când totul se va încheia cu o anulare. Nu când singurul lucru pe care Brook îl dorea era corpul ei.

El se ridică, iar ea se trase în spate. Uitase că erau în pat împreună. Rana lui o făcea să uite cât era de viril și de puternic.

– Iar acum este rândul meu să te ating.

– Dar tu m-ai atins mai devreme.

Cuvintele îi zburară de pe buze înainte să mai apuce să le oprească și simți cum fața i se înroșește într-o clipită.

– Vreau să te ating din nou.

El își trecu degetele peste obrazul ei, lăsându-le să coboare într-o mângâiere până spre pieptul ei.

– De ce? Trebui să plece capul, să-și lase părul să-i alunece peste față ca să o ferească de privirile lui înainte de a fi în stare să continue. Ce vreau să spun este că tu nu ți-ai găsit plăcerea mai devreme. Nu-i așa?

El îi împinse părul pe spate și îi cuprinse fața între palme. Lila fu surprinsă de gingășia gestului. De parcă i-ar fi păsat de ea.

–Mi-a plăcut să văd cum atingi punctul culminant. Se aplecă în față și o sărută ușor pe buze. Vreau să o văd din nou.

Iar Lila își dori cu disperare ca el să o atingă din nou. Își simțea pielea atât de fierbinte în locul în care mâinile lui îi cuprinseseră obrajii. Atingerea lui era atât de ușoară, atât de blândă. Și totuși, știa că poate să fie exigentă și categorică.

–Și de data asta, tu o să...

Nu știu cum să o spună în cuvinte.

–Mi-ar plăcea, spuse el și îi sărută colțul buzelor. Dar nu cred că ești încă pregătită pentru asta. Sărută și celălalt colț. Și, după cum ți-am zis, sunt un tip răbdător.

Îi cuprinse cu delicatețe umerii în palmele sale. Sub cămașa subțire de noapte, pielea ei ardea la atingerea mâinilor lui. El strecură un deget pe sub marginea dantelată a corsetului și o trase spre centru, unde se jucă cu funda pe care o înnodase ca să încheie rochia.

Ea inspiră tremurător aer în piept și îi privi chipul. Toată atenția lui se concentra pe funda aceea albă. Încet, urmări linia panglicii până o cuprinse cu două degete. Era de ajuns să tragă iute o dată, iar funda s-ar fi desfăcut. În schimb, trase cu multă delicatețe, pentru ca nodul să se desprindă cu o lentoare chinuitoare.

Lila își ținu răsuflarea, incapabilă să se miște sau chiar să mai vorbească. Știa că în momentul în care materialul se va desface, ea va rămâne expusă sub privirile lui. Părea incapabilă să-l roage să se oprească. Își simțea sânii grei și plini. Sfârcurile i se ridicară, întăriți și sensibili sub materialul fin. Era de parcă propriul trup o trăda și implora atingerea lui, chiar dacă mintea îi spunea că, dacă încuviința un asemenea lucru, risca să se îndrăgostească de el.

Era chipeș, generos, curajos, bun și inteligent. Nu avea cum să se apere în fața unui bărbat ca el. Cu cât îi dăruia mai mult din trupul ei, cu atât risca mai mult să-i ofere inima cu totul.

Nodul se desprinse, iar materialul de pe umerii ei slăbi numai-decât. Ar fi alunecat pe de-a-ntregul, dar ea îl prinse iute și îl opri ferm chiar deasupra sânilor. El nu îi dădu mâinile la o parte. Însă îi respectă dreptul de a rămâne acoperită și se apucă să-i îndepărteze părul bogat de pe umeri. Degetele lui se împletiră printre șuvițele ei, răsucindu-le în jurul mâinii până ce Lila se văzu nevoită să ridice bărbia. O ținu nemișcată, apoi se aplecă și o sărută. Buzele îi

erau tandre, iscoditoare. O sărută de parcă ar fi fost iubita lui, nu femeia pe care o disprețuise în ultimii șapte ani. Când îi îndemnă buzele să se deschidă, ea le depărtă pentru el, nefiind în stare să nu-i răspundă sărutului lui.

Se simți străbătută de un fior de fierbințeală când limbile lor se încolăciră într-un dans febril. Gura lui se înclină peste a ei, limba lui se împreună cu a ei, dezmierdând, explorând. Și își dori ca el să nu se mai oprească niciodată. În clipa aceea, își dori să i se dăruiască. Chiar dacă ceva dinăuntrul ei se răzvrăti la vulnerabilitatea momentului, ea își desprinse degetele și eliberă țesătura cămășii de noapte. Materialul îi alunecă de pe umeri și se opri deasupra sânilor.

Brook continuă să o sărute, iar ea îi deveni prizonieră de bunăvoie, țintuită pe loc de mâna înfășurată în părul ei. Strânsoarea lui era hotărâtă, dar nu dureroasă, ci suficient de fermă încât să-i dea de înțeles că el deținea controlul.

În cele din urmă, el se retrase. Mâna din părul ei rămase nemișcată, dar cealaltă trecu molcom peste pielea dezgolită a umărului.

– Ești ca o statuie de marmură, murmură el. Atât de albă și de perfectă.

– Atât de rece, spuse ea cu o urmă de amărăciune în glas.

– Nu în clipa asta. În clipa asta, pielea îți este înfierbântată și vie. Să gust din căldura ei?

Cu siguranță întrebarea era retorică, dar ea nu avu cum să împiedice răspunsul afirmativ care îi scăpă printre buze. El coborî din nou capul și își lipi buzele de umărul ei. Gura lui era înfocată și umedă, iar Lila se cutremură când o simți pe pielea ei. Cu buzele și limba, el îi explora fiecare părticică a umărului, alunecând spre valea claviculei și urmărind linia gâtului. Lila aproape că rămase fără suflu. Nu știuse că pielea de pe umărul ei putea să fie atât de incredibil de sensibilă.

Buzele lui coborâră, punctând o cărare de săruturi de la pielea gâtului până la umflăturile sânilor. Carnea îi ardea la fiecare sărut prelung și delicios pe care i-l apăsa pe piele. Trebuie să-i fi auzit bătăile inimii când limba lui pătrunse în valea dintre sâni, abia acoperită acum de materialul subțire.

Și apoi îi prinse marginea cămășii între dinți și o trase mai jos, până ce ea simți aerul răcoros pe sân și pe sfârc. El gemu încet,

privind-o prea lung ca să se mai simtă în largul ei. Părul îi era înfășurat peste pumnul lui, dar Brook o eliberă și își folosi mâna ca să dezvăluie și celălalt sân.

Dădu să ridice mâinile și să se acopere și, chiar înainte de a o face, el scoase un mormăit gutural, un sunet foarte satisfăcut.

– Știi de câte ori mi te-am închipuit așa? Cu părul desfăcut, cu sânii goi și pielea caldă sub atingerea mea?

– Nu, șopti ea.

Nu se gândise niciodată că și-o închipuise așa și când o ceruse de soție în noaptea aceea la bal sau era un lucru la care se gândise de când sosiseră la cabană?

– De mult mai multe ori decât am de gând să recunosc, spuse el, și îi aruncă o privire luminată de o urmă de surâs. Și totuși..., întinse mâna, trecându-și dosul palmei pe o parte a sânului până ce îi mângâie plinătatea de dedesubt, ești mai frumoasă decât mi-aș fi putut imagina.

Mâna lui se închise pe carnea ei, frământându-i ușor sfârcul cu un deget. Sub efectul senzației, Lilei i se tăie respirația, iar o străfulgerare ascuțită de plăcere i se împrăștie prin tot corpul. Afară, tunetul bubui din nou, iar fulgerul, mai aproape acum, înflăcără cerul.

– Îți place asta? întrebă el și, cu degetul mare, desenă cercuri în jurul cărnii încordate.

Lila nu reuși să mai răspundă, nu voia să răspundă, nu voia să se gândească la ce îi făcea.

– Să vedem dacă îți place asta.

El coborî capul, iar ea îi mai văzu doar creștetul. Îi simți răsuflarea caldă pe pielea sânilor, iar apoi o dezmierdare ușoară peste sfârc. Ea tresări și, când se liniști, se întâmplă din nou. Limba lui, umedă și iscusită, îi înconjură mugurul tare, îmbiind-o cu mișcări jilave până când aproape că înnebuni de dorința de a fi atinsă peste tot.

Tocmai când ar fi urlat de dorință de mai mult, el îi apucă sfârcul în gură, îl supse necruțător și îi încercui mugurul cu limba. Lila gemu și se arcui, oferindu-și celălalt sân pe care el să îl desfete cu aceleași dezmierdări.

El se supuse, folosindu-și degetul ca să răsfețe carnea înnebunită, acum înfiorată de buzele lui. Când o împinse ușor pe pat și se coborî deasupra ei, cu brațele pironite de-o parte și de alta, ea nu protestă.

Ploaia răpăia sacadat pe acoperiș, iar vântul se izbea în scândurile de la ferestre. Înăuntru, Lila era prinsă în inima propriei furtuni.

El nu o iubea, dar ea nu putea descrie ceea ce el îi făcea cu mâinile și gura decât ca fiind iubire. Era blând și atent, răspunzând la fiecare geamăt, la fiecare încordare a trupului ei, la fiecare răsuflare întretăiată. Lila își dorea să simtă la nesfârșit plăcerea pe care i-o oferise mai devreme. Genunchiul lui îi depărtă coapsele, se apăsă pe feminitatea ei și o dezmierdă, iar Lila, devenită cu adevărat o desfrânată și fără să-i mai pese măcar un pic, își mișcă șoldurile în ritmul impus de el.

În cele din urmă, cu o înjurătură rostită în șoaptă, el se dădu înapoi și îi trase cămașa de noapte până la linia pântecului. Îi ridică șoldurile și o dezbrăcă, iar ea rămase dezgolită în fața lui. El mai purta încă pantalonii, iar privirea ei coborî spre locul în care bărbăția lui tare se împingea în material. O va face a lui acum?

– Nu încă, murmură el și îi ridică bărbia ca să se uite în ochii lui.

Erau atât de intenși, încât Lila aproape că se pierdu în străfundurile lor. Genunchiul lui îi desfăcu picioarele, iar atunci ea opuse rezistență. Era deja atât de expusă. Lila simți cum roșește când rămase și fără ultima rămășiță de decență.

– Lasă-mă să te privesc, Lila, murmură el și îi sărută buzele, apoi bărbia, apoi decolteul. Ești atât de frumoasă.

Nu știa dacă să-l creadă sau nu, dar nu mai avu cum să se împotrivească felului în care mâinile lui îi mângâiară coapsele sau felului în care gura lui alunecă pe pielea ei. Îl lăsă să-i desfacă picioarele, apoi închise ochii când privirea lui coborî *acolo*.

Păru să o cerceteze vreme îndelungată înainte ca degetele lui să alunece în sus, atingând carnea sensibilă chiar acolo unde simțea că are cel mai mult nevoie de el. El despărți faldurile feminității și își apăsă un deget pe deschizătura ei. Simți umezeala de acolo, care o stânjenea, dar el nu făcu nici un comentariu, ci doar o înconjură, o tachină și se apropie tot mai mult de mugur. Iar ea își dori cu disperare să simtă mângâierile lui.

Deschise ochii și îi întâlni privirea. Ceea ce își dorea cu adevărat, își dădu seama îngrozită, era să simtă din nou gura lui pe ea. Dar în loc să-i facă pe plac, el continuă să o alinte cu dezmierdări gingașe, fără să scape din priviri reacțiile de pe chipul ei.

Lila închise din nou ochii, îi strânse tare, chinuindu-se să spună cuvintele.

– Gura ta, șopti ea. Te rog.

El nu răspunse, degetele lui continuau să o mângâie, întețind înăuntrul ei o flacără ce o făcu să se zvârcolească. În cele din urmă, ea deschise ochii și se uită la el.

– Mă ucizi, spuse el cu o voce aspră. Te doresc aproape mai mult decât pot duce.

– Da, spuse ea, înțelegând perfect ce voia să spună.

Tot corpul ei vibra și se simțea mai vie ca niciodată. Și totuși, nu era de ajuns. Mai era ceva, ceva la care trebuia să ajungă.

– Vrei să simți gura mea pe tine? O să o simți, dar mai întâi vreau să alunec înăuntrul tău.

Ea se încruntă, neștiind exact ce voia să spună, până ce degetul lui alunecă în jos și pătrunse în interiorul ei.

– O, gemu ea, fără să se fi așteptat la felul în care i se strânse trupul în jurul degetului sau la cum se împinse spre el, dorindu-și ca el să pătrundă mai adânc.

În schimb, el se retrase, apoi o penetră din nou. Răsuflarea Lilei răsună în gemete apăsate în timp ce el își continuă chinul dulce, glisând în sus ca să-și treacă degetul umed pe mugurașul sensibil al intimității ei. Dar când corpul ei se încordă, pregătit să zboare spre culmile extazului, el alunecă din nou în interiorul ei, de astă dată cu două degete. Șoldurile Lilei se arcuiră, iar degetul mare desenă cerculețe peste mugurul umed.

Era năucită, lumea se învârtea odată cu ea. Nu mai exista nimic în afară de Brook, de ochii, de mâinile, de prezența lui. Își dorea ca momentul să nu se sfârșească niciodată, însă nevoia de eliberare aproape o făcu să izbucnească în plâns. Când, în cele din urmă, el o trimise pe culmile desfătării, ea se auzi murmurând „da, da".

– Uită-te la mine, Lila, îi spuse el. Vreau să mă vezi pe mine când atingi culmile plăcerii.

Ea deschise ochii și îi întâlni privirea. Cu trupul puternic, luminat de licăririle focului și de scânteierile fulgerului, cu mușchii contractați de stăpânirea de sine pe care o emana și ochii întunecați de dorință, părea a fi însăși întruchiparea unui zeu grec. Ea ar fi făcut orice i-ar fi cerut în clipa aceea.

Degetul lui mare se apăsă pe ea, iar șoldurile ei se cutremurară. Cu un țipăt, ea se adânci în extaz, se adânci în ochii lui negri, se adânci într-o uitare desăvârșită.

Chiar în ciuda uluirii care o cuprinse, ea observă cum se aprinseră ochii lui, cum se desfăta cu plăcerea, de parcă ar fi fost a lui. Lila, care ani de-a rândul nu se gândise decât arareori la altcineva în afară de propria ei persoană, își dori să se revanșeze. Își dori să-i ofere lui Brook plăcerea pe care i-o oferise el.

Valurile senzației începură să se liniștească, iar Lila se relaxă ușor. Dar Brook o surprinse când se aplecă spre ea. Îi ridică unul dintre picioare pe umărul lui, o deschise mai larg spre el și își lipi gura pe ea.

Limba lui se avântă înăuntrul ei, alintând locul înfiorat de degetele lui. Lila îi urlă numele și se arcui spre el. Chiar dacă trupul ei se opunea asaltului unei senzații mai puternice, ea îl întâmpină cu încântare. Și apoi, când avu impresia că nu va mai rezista, gura lui îi găsi mugurul delicat și îl ațâță, îl linse și îl supse până ce, cu un urlet care rivaliză cu bubuitul tunetului, ea se prăbuși din nou în abisul plăcerii.

Capitolul 13

Ea adormi. Aproape că izbucnise în plâns când îi rostise numele, înainte ca ochii să i se închidă și să adoarmă, satisfăcută și epuizată. Nu se mai obosise să se acopere cu așternuturile, ceea ce îi convenea de minune lui Brook. Ea avea cel mai frumos corp pe care îl văzuse vreodată în viața lui.

Picioarele i se desenau în linii fermecătoare, șoldurile îi erau senzuale, sânii ei se potriveau perfect în mâinile lui. Sfârcurile de un roz palid căpătau o nuanță trandafirie când el le mângâia și le dezmierda cu limba. Părul întunecat dintre picioare se despărțea ca să dezvăluie pielea de culoarea unei orhidee delicate. Ar fi putut să o admire toată noaptea, dar privirile nu ar fi reușit să potolească zvâcnirile nestăpânite ale mădularului său. Brook însă o înveli și îi îndepărtă părul de pe frunte.

Apoi se ridică și se apropie de fereastra cu un singur geam, lăsând ca aerul rece care se strecura prin sticlă să îmblânzească înflăcărarea lui. Furtuna care se dezlănțuia afară era ceva la care se așteptase. Sentimentele care se învolburau înlăuntrul lui, nu.

Nu se așteptase să o dorească atât de mult. Mai avusese femei frumoase în patul lui. După ce fusese făcut cavaler, avusese foarte multe femei frumoase în patul lui. Devenise cu atât mai selectiv în privința partenerelor lui de amor după ce îl salvase pe fratele vicontelui Chesham și devenise un erou. Nu-i plăcea să fie folosit de femeile care voiau să câștige mai mult statut sau să se amuze cu tot felul de bârfe.

Lila era frumoasă, dar nu era mai frumoasă decât alte femei pe care le cunoscuse. Și totuși, el se străduise mai mult decât cu orice altă femeie să țină în frâu dorința pe care ea o trezea în el. De vină era oare inocența ei? Sau ochii mari și îmbujorarea extazului?

Își dorise să fie blând cu ea și fusese în stare să-și înăbușe impulsul de o face să urle de nevoia de a-l avea. Îi suspinase numele până înainte să adoarmă.

Numele *lui*.

Îi plăcuse cum răsunase pe buzele ei, mai mult decât era dispus să o recunoască. Îi plăcuse cum îl privise când își găsise eliberarea, de parcă ar fi fost singurul bărbat din lume.

Nu prea știa ce să se facă cu toată această posesivitate. Era soția lui, iar acesta era lucrul care o făcea diferită. Brook nu se gândise niciodată prea mult la instituția căsătoriei. Căsnicia părinților lui nu făcuse ca instituția să i se pară deosebit de atrăgătoare. Chiar și în copilărie, îi fusese clar că mama îl tolera pe tata doar dintr-un simplu simț al datoriei.

Tatăl lui fusese un om onorabil, care își tratase soția cu respectul cuvenit unei contese, dar nu o iubise. Brook nu-i văzuse niciodată ținându-se de mână sau făcându-și gesturi de afecțiune, nici măcar când nu știau că el îi observa. În privat se purtau la fel ca în public, cu răceală, păstrându-se formali și distanți. Când Brook ajunsese la vârsta majoratului, se întrebase adesea dacă nu cumva tatăl lui avea o amantă. El și Dane discutaseră despre asta, iar fratele lui mai mare susținuse că nu. Ceea ce nu era o surpriză, venind din partea lui Dane, care nu se abătuse aproape niciodată de la liniile de comportament trasate de societate.

Brook era cel care se avânta adesea dincolo de liniile impuse. Iar acum, cu Lila, nici nu mai era sigur unde erau trasate aceste limite. O dorea, dar cât de mult însemna prea mult? Ce cantitate de dorință era primejdioasă, când știa că era genul de femeie care putea să-l distrugă cu atâta ușurință de îndată ce i-ar fi surprins prima fărâmă de slăbiciune?

Dar poate că era nedrept. El se schimbase. De ce nu era cu putință să se fi schimbat și ea? Dacă acțiunile ei din ultima vreme, precum scuzele, grija pe care i-o purtase, felul în care răsfățase pisoii, erau dovezi ale firii ei adevărate? Dacă fata râzgâiată și egoistă devenise o femeie amabilă și atentă? Dacă era într-adevăr așa, se putea ca dorința lui să se transforme în ceva mai mult?

Brook se întorsese de la fereastră ca să urmărească mișcările line ale umerilor ei. Apoi se întoarse cu spatele, ignorând, pentru moment, bătălia care se dădea între membrul și creierul lui.

Copacii se legănau în bătaia vântului și ploua cu găleata. Tunetul zguduia pământul, iar fulgerul lumina câmpiile care se ghiceau

până departe la orizont. Îi era milă de omul sau de animalul surprins afară de vremea cumplită. În următoarele zile, drumurile desfundate și noroiul până la genunchi îi vor ține la distanță pe vecini.

Din păcate, chiar dacă ar fi prins o vreme excepțională, nu putea să depindă de generozitatea vecinilor. Nu avusese timp să pună la punct fuga și fusese obligat să plece fără proviziile necesare. Cu două – aruncă o privire spre pisicile ghemuite lângă foc, care îl urmăreau atent – nu, cu cinci guri de hrănit, trebuia să ia măsuri de îndată ce se liniștea ploaia. Nu-i plăcea deloc ideea de a o lăsa pe Lila singură aici nici măcar pentru câteva ore.

Putea să o ia cu el.

Dar nu avea cal și ar fi însemnat să meargă pe jos vreo câțiva kilometri. Nu-și putea decât închipui cu câtă disperare se va plânge că era obligată să meargă pe jos.

Dar dacă Beezle apărea când era el plecat, acela ar fi sfârșitul pentru Lila.

Era ridicol să creadă că Beezle îi va găsi, că îi putea găsi, dar Brook învățase că ridicolul chiar era cu putință uneori.

Dimineață, ea se trezi înaintea lui. El simți cum se agită și cum corpul îi încremenește când își dădu seama că dormea lângă ea. Brook se întrebă dacă reacția era una de uimire sau de dezgust. Era atrasă de el. Era convins de asta. Pe de altă parte, ar fi putut să bage mâna în foc că fusese atrasă, chiar îndrăgostită de el, și când se întâlniseră prima dată.

Și îi frânsese inima.

O simți cum pipăie pe sub cuvertură, căutându-și cămașa de noapte. Ar fi putut să-i spună că zăcea pe podea, de cealaltă parte a patului. Din păcate, ar fi fost nevoită să-l ocolească pentru a se ridica din pat, iar dacă el nu făcea nici o mișcare, Lila nu avea de ales decât să aștepte ca el să se trezească sau să se furișeze pe deasupra lui.

Ea dădu așternuturile la o parte și se apropie de el. Dându-și seama că trebuia să sară peste el, coborî încet spre marginea patului ca să se strecoare peste picioarele lui. Dar, chiar când îl încălecă, el deschise ochii.

Poate că îi plăcea să fie chinuit, din moment ce imaginea ei trezi o durere molcomă înăuntrul lui. Era extraordinară cu părul încurcat

și cu picioarele lungi dezgolite. Dacă s-ar fi așezat puțin mai sus, Brook ar fi putut să tragă așternuturile deoparte și să o facă a lui. Se simți norocos și, pentru o clipă, reuși să-și tempereze dorința.

Dar nu avea de gând să o lase să scape. Astfel că o cuprinse de talie înainte ca ea să fugă și o așeză peste mădularul lui. Din păcate, trupurile le erau despărțite de cuvertură, dar geamătul ei indignat lăsă să se înțeleagă clar că îl simțea.

– Bună dimineața, spuse el.

– Dă-mi drumul. Vreau să-mi recuperez cămașa de noapte.

– Iar eu te vreau exact așa cum ești.

Ea își mișcă mâinile ca să se acopere. Gestul îl făcu să zâmbească, după toate lucrurile pe care i le permisese în noaptea de dinainte. Ea își acoperi sânii, iar el își lăsă mâinile să alunece peste pielea mătăsoasă a coapselor până când și le coborî și ea pe ale ei, într-o încercare de a ascunde locul intim dintre picioare. Brook își duse o mână spre pântecul ei și urmări încântat fiorul care îi traversă pielea. Sfârcurile i se întunecară și se întăriră.

Mâna lui se furișă mai sus, mângâindu-i sânul plin și prinzându-i ușor sfârcurile între degete.

– Încetează, șopti ea, vocea răsunându-i ca o rugăminte. Nu pot... nu vreau asta.

– Nu? El își întoarse atenția spre celălalt sân și îi transformă sfârcul într-un mugur tare. Nu vrei atingerea mea sau nu vrei să vrei atingerea mea?

– Nu vreau să o vreau.

Ea nu mințise, lucru pe care Brook îl putea aprecia.

– Atunci mă opresc, spuse el, retrăgându-și mâinile și lăsându-le să alunece spre spatele ei.

El îi cuprinse părul în mână și o trase ușor în jos, până când ajunse să stea aplecată peste el. Sânii ei erau la câțiva centimetri de buzele lui, sfârcurile fiind atât de aproape, încât putea să le atingă cu limba. Îi eliberă părul din prinsoare.

– Pleacă, dacă asta vrei. Cât vorbi, buzele lui îi dezmierdară cu tandrețe sânul. Eu nu o să te opresc.

Ea șovăi, iar el își ținu răsuflarea.

– Dar dacă preferi să rămâi, spuse el după vreme îndelungată, o să-ți iau sfârcul tare în gură și o să-l sug până o să strigi de plăcere.

Apoi o să-mi strecor mâinile între picioarele tale, în locul acela fierbinte și umed, și o să te dezmierd până o să explodezi în mii de scântei. Tu alegi.

Ea mai șovăia încă. Apoi se trase ușor înapoi, iar el crezu că se va îndepărta. Dar gura ei coborî peste a lui, într-un sărut atât de înflăcărat și de neașteptat, că i se tăie răsuflarea. El îi întoarse sărutul, cu mâinile pierdute în părul ei, pielea ei dezgolită simțind-o catifelată pe pieptului lui. Ea îi sărută buzele, maxilarul, gâtul. Când limba ei delicată îi gâdilă sfios urechea, Brook își încleștă pumnii în așternuturi, ca să nu o întoarcă pe spate și să o revendice.

Era o elevă excelentă și risca să devină foarte curând o adevărată maestră dacă el nu recăpăta controlul asupra situației.

Cu mâinile odihnindu-i-se pe linia șoldului, el îi legănă trupul peste membrul lui întărit până ce el ajunse la sânii ei. Iar când mâinile lui alunecară în jos ca să-i cuprindă zona ascunsă între picioare, știu că era a lui.

El făcu exact ce îi promisese și fu răsplătit de arcuirile corpului ei, în timp ce făcea dragoste cu degetele lui într-o deplină uitare de sine. Era mai seducătoare decât cea mai bine plătită curtezană, iar Brook știu că îi va fi cumplit să renunțe la ea.

Ceva mai târziu, se îmbrăcară și mâncară la micul dejun ultimele felii de pâine rămase în coșul doamnei Spencer. Îi dăduseră pisicii ce mai rămăsese din supă, apoi aceasta o zbughise afară cu pisoii ei, probabil să vâneze șoareci sau păsări. Sufla un vânt rece, dar ploaia se oprise, iar soarele strălucea pe un cer cristalin. Brook nici n-ar fi avut cum să ceară un semn mai clar care să-i spună că trebuia să se ducă la han.

După ce o ajutase pe Lila, redevenită sfioasă și tăcută, să se îmbrace, se duse la cuiul în care îi atârna pelerina și i-o întinse.

– O să ai nevoie de asta și de o bonetă. El aruncă o privire spre valiza aruncată într-un colț. Dacă ai cizme sau o eșarfă, să ți le pui.

Ea lăsă deoparte ceașca de ceai călduț pe care îl pregătise mai devreme. Era absolut îngrozitor, dar el îl bău repede și notă în minte ca, de acum acolo, să se ocupe de orice trebuia gătit.

– De ce?

Brook își îmbrăcă paltonul, ridicând gulerul și căutându-și mănușile în buzunare.

– Nu mai avem provizii. Trebuie să mă duc la han și să cumpăr ce ne trebuie.

Lila se ridică.

– Dar nu avem cal.

– O să mergem pe jos.

Lila se așeză la loc.

– Cât de departe este hanul, de fapt?

Brook ridică din umeri.

– Destul de departe. Am face bine să plecăm acum dacă vrem să revenim înainte de lăsarea întunericului.

– Îmi amintesc de hanul ăsta, spuse Lila, ridicând iar ceașca de ceai și ținând-o aproape. Erau cel puțin nouă kilometri și jumătate. Nu sunt grozavă la mers. Trebuie să te duci fără mine.

Brook își puse mâinile pe masă și se aplecă spre ea. Fusese pregătit pentru o asemenea reacție și îi înțelegea rezervele. Ar fi lăsat-o aici dacă se putea.

– Pune-ți pelerina, boneta și mănușile și să fii gata de plecare în cinci minute.

Departe de a fi intimidată de poziția lui amenințătoare, Lila păru supărată. Așeză ceașca cu o bufnitură serioasă și se ridică pentru a-l înfrunta.

– Nu.

Apoi se îndreptă spre foc, întinzându-și mâinile să se încălzească. O, ce n-ar fi dat să se ducă și să o lase să se descurce de una singură vreo câteva zile. S-ar fi învățat să nu mai spună *nu*. La cum o știa pe Lila, el putea să revină și să găsească toată cabana rearanjată și un întreg personal care să fie la cheremul ei.

Nu putea să-și asume riscul ca Beezle să o descopere. Nu putea să riște ca vreun vagabond să vadă cabana și să caute să se adăpostească de vremea de afară. Ea nu era în siguranță aici, iar el nu voia nici în ruptul capului să o lase singură. Dar nici nu voia să rămână aici. Ca detectiv, descoperea adesea informații utile doar ascultând ce spuneau alți oameni. Localnicii observau fără doar și poate dacă apărea ceva sau cineva neobișnuit prin părțile locului. O vizită la han era cea mai bună cale de a afla dacă apăruse prin zonă Beezle sau vreo altă persoană considerată poate primejdioasă.

Brook ar fi preferat să rămână la cabană și să o ademenească pe Lila din nou în pat, dar nu rămăsese în viață prin cele mai

primejdioase mahalale ale Londrei pentru că făcuse ceea ce își dorea în loc de ceea ce trebuia. Rana i se vindecase, nu mai aveau nimic de mâncare, iar vremea de afară era frumoasă.

Era timpul.

Păstrase tăcerea câteva minute, iar Lila îl privi peste umăr. Fără îndoială, avea impresia că reacția ei de iritare îl descurajase. Ba chiar dimpotrivă.

–Draga mea soție..., spuse el înainte ca ea să se întoarcă din nou spre foc.

Spatele ei înțepeni, iar ea se întoarse ușor spre el.

–Nu-mi spune așa.

–M-ai înțeles greșit. El își întinse mâinile parcă pentru a o ruga. Nu te rog să o faci; îți impun să o faci. Își așeză pălăria pe cap. Plecăm peste..., cu gesturi teatrale, se prefăcu că verifică ceasul de buzunar, trei minute, începând de acum. Ori te îmbraci bine, ori te iau așa cum ești.

–N-ai îndrăzni.

Ochii ei se aprinseră într-un chihlimbariu pătimaș.

El încrucișă brațele la piept.

–Două minute.

Lila îl privi lung câteva momente. Ar fi detestat să o oblige să parcurgă cei aproape zece kilometri doar în rochia subțire de muselină, dar o va face. Îi va considera gestul ca o dovadă în plus că era o brută. Brook nu considera că era nevoie să-și arate tăria de caracter sau puterea în fața unei femei. Dar era hotărât să o protejeze, chiar de sine însăși.

În cele din urmă, chiar când el dădu să se miște, ea traversă cu pași apăsați dușumeaua din lemn și își înșfăcă pelerina de pe masă. O îmbrăcă și nu se grăbi deloc să o încheie. După socoteala lui, timpul acordat expirase, dar îi mai oferi puțin spațiu de manevră ca să-și pună mănușile, boneta, eșarfa și cizmulițele. Trecuseră aproape zece minute când ea fu, în final, gata, iar Brook îi întinse cu bunăvoință brațul.

Lila trecu direct pe lângă el și ieși pe ușă.

Brook zâmbi. Chiar o plăcea uneori. Chiar o plăcea cu adevărat.

Vântul i se furișa prin pelerină și rochie și i se oprea exact în măduva oaselor. Lila încercă să țină capul plecat pentru ca borul

bonetei să amortizeze cele mai șfichiuitoare bătăi ale vântului, dar urechile tot o dureau de frig. Își simțea degetele, îndesate în pelerină, amorțite și înghețate. Cel mai cumplit era la picioare. Ploaia lăsase pretutindeni bălți noroioase și îi fu imposibil să nu calce în vreo câteva. Astfel că se udase la picioare și i se făcuseră bocnă la scurt timp după ce plecaseră de la cabană.

Totul, de la degetele de la picioare la spate și nas, o durea. Nu avea nici cea mai vagă ideea cât merseseră sau cât mai era nevoie să înainteze. O luă pur și simplu pe urmele lui Brook.

La rândul lui, soțul ei nu părea deloc deranjat de vânt sau de umezeală. Probabil că și picioarele lui erau înghețate, fața îi era arsă de vânt, dar el nu dădea semne că va încetini pasul. Lila nu ar fi recunoscut-o niciodată de față cu el, dar hotărârea lui o susținea pe a ei. Dacă el putea să meargă mai departe, la fel putea și ea. Dacă el nu se plângea, nu se plângea nici ea.

Cu siguranță, dinții care-i clănțăneau și maxilarul încleștat o ajutau în eforturile de a-și înăbuși toate bombănelile care i-ar fi răsărit pe buze. Din păcate, cu gândul la degetele înghețate de la picioare și la cât îl ura pe Brook Derring, nu se uita și pe unde mergea. Observă prea târziu gaura mică ce se căscă în fața ei. Îi alunecă piciorul, iar ea se chinui să nu-și piardă echilibrul. Lila se prăbuși cu fața înainte, aterizând pe mâini și țipând când încheietura ei pocni.

Brook o ridică într-o clipită, învăluind-o în căldura lui și verificându-i glezna pentru o posibilă leziune, de parcă ar fi fost un copilaș.

– Unde te doare? întrebă el. Apoi, înainte ca ea să apuce să răspundă, el scoase un sunet dezgustat. Dacă aveai nevoie să te odihnești, trebuia să-mi zici. Știam eu că ești prea tăcută.

– Poate erai mai fericit dacă mă plângeam întruna.

El îi trimise o privire tăioasă cu ochii lui întunecați.

– Este o diferență între a te plânge și a ruga ceva. Își puse mâna caldă pe glezna ei. Te doare aici?

– Nu. N-am probleme cu glezna. O simțea înghețată, dar era bine. Încheietura mă doare.

O întinse spre el cu o mică tresărire. Nu credea să se fi rupt, dar durerea nu se liniștise.

– Scoate-ți mănușa, spuse el. Apoi se răzgândi. Stai, lasă-mă pe mine.

Dar când încercă să i-o dea jos, ea scoase un șuierat printre dinți și se trase înapoi.

–La naiba, înjură el.

–Lasă-mă pe mine să încerc, spuse ea și trase cu grijă unul dintre degete.

–Nu. N-am ce să-i fac aici. Este mai bine să pui presiune pe ea și să ne uităm mai bine la han. Poți să mergi?

Lila își dădu seama că rămăsese cocoțată în poala lui, în timp ce el îngenunchease pe drum. Ea dădu să se ridice, iar el își așeză mâinile pe șoldurile ei ca să o susțină. După ce se ridică în picioare, ea se îndepărtă iute de el. Nu voia să simtă atingerea mâinilor lui. Nu voia să-și amintească ce lucruri deșănțate făcuseră împreună.

–Glezna este bine, spuse și se apăsă cu toată greutatea în ea. Cât mai avem până la han?

–Mai puțin de doi kilometri.

Lila își dori să plângă. Mai avea de mers doi kilometri pe jos și se simțea deja atât de obosită. Dar clipi ca să-și reprime lacrimile și o luă din loc. Brook merse umăr la umăr cu ea, cu privirea lui scrutătoare ațintită spre ea.

Ar fi vrut să-l mustruluiască, să-l învinovățească pentru durerea de la încheietură, dar după încruntarea de pe frunte lui, își dădea seama că Brook se învinovățea deja singur.

–Nu te luam cu mine dacă eram sigur că ești în siguranță la cabană.

Ea nu reușea să priceapă de ce încă mai numea căsuța aceea *cabană*.

–Da, înțeleg de ce ți-ai face griji. Sunt pe acolo o mulțime de scânduri vechi și cuie ruginite în care puteam să mă rănesc.

–Știi că îngrijorarea mea este mai serioasă decât atât. Dacă te-ar găsi Beezle...

–Să mă găsească Beezle? Doamne, nici măcar eu nu știu unde sunt. Sigur un hoț din mahalalele Londrei n-are de unde să știe.

–Faci o greșeală când subestimezi lumea de prin mahalale. Dacă nu avea o minte ageră și curaj, Beezle nu mai era mare tâlhar. Știm deja că are legături în Parlament. Chiar dacă Beezle nu are resursele necesare ca să ne dea de urmă aici, poți să fii convinsă că membrii Parlamentului au.

Lila se agăță cu ghetuța într-o piatră și se împiedică, nu atât cât să cadă, dar brațul lui Brook i se înfășură imediat pe după mijloc.

Poate că dacă i-ar fi fost cald, l-ar fi respins. În acest moment însă, era dispusă să se facă prietenă și cu Necuratul dacă putea astfel să se încălzească.

– Dacă există un membru al Parlamentului care să fi ordonat moartea acestui Fitzsimmons, de ce își bate capul cu mine? Am fost martoră la crimă, dar nu l-am văzut pe el. Chiar dacă îl pot recunoaște pe Beezle, eu nu știu pentru cine lucrează.

– Rămâi o problemă nerezolvată. Un om cu ambiții politice, unul în stare să dispună uciderea altuia, nu o să-și dorească să lase problemele nerezolvate.

– Astfel că eu o mă ascund toată viața? N-ai de unde să știi sigur că acest Beezle o să-și toarne angajatorul nici măcar după ce o să fie prins.

– Nu este un turnător, recunoscu Brook. Dar eu sunt celebru tocmai pentru că am mai convins și alți tâlhari, care nu voiau să scoată o vorbă, să-mi dezvăluie secretele lor.

Lila îl privi curios.

– Cum faci asta? Sau nu aș vrea să știu?

– Prin diferite încurajări.

Privirea lui rămase fixată pe drumul din fața lor. Lila nu îl mai rugă să dezvolte. Nu era nevoie. Pe ea nu o convinsese să i se alăture în pat tot prin diferite încurajări? În mod evident, era un om care știa cum să obțină ceea ce își dorea. Cel mai cumplit era că, pentru o vreme, aproape crezuse că își dorea și ea același lucru. Deși să înțeleagă cum o femeie putea să nu-și dorească să fie sărutată și atinsă de Brook Derring era un adevărat mister pentru Lila.

Nici nu știuse că putea să simtă ceea ce o făcuse el să simtă. Nu era vorba doar de plăcerea fizică, deși, cu siguranță, aceasta era o parte importantă. Dar o făcea să se simtă de parcă ar fi fost cea mai dorită femeie din lume. El o privea și o atingea de parcă ar fi dorit-o mai mult decât... ei bine, mai mult decât orice altceva pe pământ. Mai mult decât aerul, apa sau viața.

Era ridicol, o născocire a imaginației ei. Permisese emoțiilor să-i înceţoşeze celelalte simțuri, ca pe vremea când era o copilă și citea poezii de dragoste și legendele regelui Arthur, cu povestea de dragoste dintre Guinevere și Lancelot. După ce o descoperise pe Lila citind cu nesaț povestea lui Arthur pentru a treia noapte la rând,

guvernanta îi subliniase că dragostea dintre Lancelot și Guinevere nu se terminase prea bine.

Lecția părea să fie că emoțiile puternice îți făceau doar necazuri. Lila credea în asta mai mult ca oricând. Trebuia să-și țină în frâu emoțiile pentru Brook Derring sau se va îndrăgosti fără speranță de el. Problema era că nu avea nici cea mai vagă idee cum să împiedice o asemenea turnură a lucrurilor. Dacă el s-ar fi purtat doar ca un tiran dominator, așa cum făcuse de dimineață, când o amenințase că o va scoate afară îmbrăcată doar în rochie, poate că ar fi reușit să-l urască.

Dar el tot insista să o prindă de fiecare dată când cădea, să salveze pisoi și să o sărute până se pierdea cu firea. Chiar și atunci când era insuportabil, o făcea dintr-un motiv bine întemeiat. Voia să o protejeze. Lila nu era Guinevere, dar nici zidurile de apărare ale Lilei nu puteau să rămână neclintite în fața unui asemenea asalt.

Cel mai rău lucru, de parcă toate acestea nu ar fi fost și așa suficient de rele, era că lui nu părea să-i pese. Nu o prindea și nici nu o proteja pentru că era îndrăgostit de ea. O făcea pentru că acesta era felul lui de a fi. Lila și-ar fi dorit să creadă că acțiunile îi erau dictate de simțul datoriei, dar cum se potrivea datoria în povestea cu pisica și pisoii? Cum explica datoria faptul că el o învelise cu o seară înainte ca să nu se răcească?

Afurisit om. Dacă ar iubi-o numai puțin!

Dar, firește, ea distrusese totul. Așa cum distrusese orice altceva în viața ei. Îndepărtase toți prietenii pe care îi avusese vreodată. Se considerase mai bună decât oricare bărbat care îi ceruse vreodată mâna. Și își mâhnise mama cheltuind prea mult, respingându-și prietenii și refuzând să se mărite cu bărbatul pe care mama îl alesese pentru ea.

Și apoi, mama ei murise.

Prea târziu, Lila își dăduse seama că viața era un lucru efemer. Înțelese abia la sfârșitul vieții mamei ei că bunătatea și compasiunea erau mai de preț decât frumusețea sau sarcasmul tăios. Când zăceai pe patul de moarte, nimănui nu-i mai păsa dacă fuseseși o frumusețe răpitoare sau respinseseși o jumătate de duzină de cereri în căsătorie. Dacă nu aveai nici prieteni, nici dragoste, mureai de unul singur.

Mama Lilei nu murise singură. Lila nu plecase nici măcar o clipă de la căpătâiul ei, iar Colin venise să o vadă cât putuse de des.

Dar tatăl ei ținuse distanța. Lila voise să creadă că o făcuse pentru că boala soției îi sfâșia inima. Mai târziu, aflase că ducele începuse deja să-și curteze viitoarea soție. Nu o iubise niciodată pe ducesă. Căsătoria lor fusese doar alianța dintre două familii mari, nimic mai mult.

La început, Lila jurase că nu se va mărita niciodată. Era un jurământ ridicol, căci după anul în care ținuse doliu, oricum nu mai fusese invitată la nici unul dintre evenimentele din sezon. Toate „prietenele" de pe vremuri se căsătoriseră, iar noului val de debutante nu-i păsase de ea nici cât negru sub unghie. Decizia tatei de a se însura din nou, când răposata lui ducesă nici nu fusese înmormântată bine, provocase un fel de scandal, ceea ce însemna că ducele de Lennox nu se mai regăsea în fruntea multor liste de invitați.

Tatălui ei nu-i păsase. Avea de acum o nouă ducesă care să-l țină ocupat.

Lila fusese cea care suferise. Se simțise singură și exasperată de noua căsnicie a tatălui ei. Nu se obosise să-și ascundă antipatia față de mama vitregă, iar astfel, fusese oarecum condamnată la exil.

Acum, contrar tuturor așteptărilor, era măritată cu unul dintre bărbații pe care îi respinsese. Numai că el nu o mai voia, iar ea risca realmente să fie ucisă sau lăsată deoparte prin anularea căsniciei.

Lila nu știa sigur ce opțiune era mai rea.

Înălță capul la auzul unui tropot de copite. Pe drum, o trăsură înainta valvârtej spre ei. Brook o trase spre marginea drumului, folosindu-și corpul ca să o ferească de stropii de noroi. Își ridică pălăria spre vizitiu și își văzu de drum.

Când hanul se ivi în zare, Lila mai-mai că voi să sară în sus de ușurare. Încheietura rănită îi trimitea senzații ascuțite de durere prin braț și își simțea mâna grea și umflată. Brook o ajută să traverseze curtea noroioasă a hanului, cu mirosul ei înțepător de bălegar de cal, și să intre în sala comună și caldă. Căldura i se păru aproape înăbușitoare după vântul biciuitor din ultimele două ore. Brook discută cu hangiul și solicită un separeu. În cele din urmă, ea reuși să se așeze lângă foc și să-și încălzească trupul care tremura din toate încheieturile.

Hangiul promise că va reveni cu ceai și prăjituri, apoi îi lăsă singuri. Brook se așeză lângă Lila.

– Lasă-mă să-ți văd încheietura.

Lila șovăi, dorindu-și să o țină aproape și ferită, dar până la urmă, o întinse pe masă.

Brook ridică mâneca pelerinei și apăsă ușor vârful mănușii. Ei i se tăie răsuflarea de durere.

– Fir-ar să fie!

– Îmi pare rău!

– Aș vrea să văd dacă nu te apucă să înjuri și tu când o să-ți scoatem mănușa. Ori ai o entorsă urâtă la încheietură, ori ți-ai rupt-o.

Lila aruncă o privire spre mănușa ei. Țesătura se lărgise ușor ca să se ajusteze pe încheietura umflată. Ea avusese dintotdeauna încheieturi subțiri și grațioase. Faptul că una dintre încheieturi i se făcuse dintr-odată dublă o neliniști.

– Vrei să o fac eu sau ai vrea să încerci tu?

Lila se uită atent la mănușă.

– Mă ocup eu.

Cu mâna bună, trase de degetele mănușii, tresărind când încheietura păru să o doară și la cea mai delicată mișcare. Se opri când durerea amenință că o va face să izbucnească în lacrimi și închise ochii. Era epuizată după mersul prin frig, aproape fără să fi mâncat nimic, iar acum trebuia să se chinuie și cu mănușa. Într-un sfârșit, reuși să o scoată și o lăsă să cadă pe masă. Brook îi luă mâna într-a lui, răsucind-o pe o parte și pe alta.

– Iartă-mă, spuse el, apăsându-și ușor degetele pe carnea umflată, apoi întorcându-i încheietura încolo și-ncoace.

Lila își mușcă buza ca să înăbușe un urlet de durere, dar senzația era suportabilă. Brook nu voia să-i facă nici un rău. El tresări când ea scoase un suspin plin de suferință și o atinse cu o asemenea blândețe, încât ai fi zis că Lila era o vază de Sèvres.

– Nu este ruptă, afirmă el în cele din urmă. Adică nu cred să fie. Dacă este, fractura este minoră.

– Sigur doare de parcă ar fi.

Cu un zâmbet ironic în colțul gurii, el ridică privirea spre ea.

– Ți-ai rupt vreodată un os?

– Nu.

– Atunci, ești expertă. Te doare pentru că ai făcut o entorsă. Urâtă. Trebuie să-i cer proprietarului fețe din în ca să te bandajez. Cu cât o miști mai puțin, cu atât o să fie mai bine în următoarele zile.

Lila dădu din cap, dorindu-și să se fi rănit la încheietura stângă, nu la cea dreaptă. Era greu să mănânci sau să bei ceai cu stânga, îți trebuia abilitate.

– Am întrebat de o cabrioletă și un cal, ca să ne ducă înapoi băiatul cu corespondența, dar cabrioleta are un arc stricat, iar trăsura care a trecut pe lângă noi a închiriat ultimii cai odihniți. O să întreb dacă hangiul are o cameră disponibilă.

– Camere?

Lila simți cum i se înseninează ziua. Putea să doarmă astă-seară într-un pat confortabil și să mănânce o cină în toată regula. Poate că hanul avea și o baie pe care să o folosească.

– Cameră. Avem nevoie doar de una.

Firește, el va insista să închirieze doar o cameră. Dar o făcea ca să o protejeze sau pentru că voia să o aibă aproape?

– Cât rămânem aici, trebuie să ne ținem departe de ochii lumii. Eu aș prefera să revenim la cabană diseară, dar aș fi o brută dacă te-aș pune să te întorci când ai dureri atât de mari.

Lila își reprimă dorința de a-i da o replică usturătoare și a-i spune că oricum era o brută. Îi va accepta bunătatea cu grație. Poate chiar rămâneau la han până ce era prins acest Beezle și se descoperea cine îl angajase. Pentru ea, hanurile fuseseră doar scurte opriri în mijlocul unei călătorii, însă, în comparație cu șandramaua în care Brook o ascunsese, camerele de aici erau un adevărat lux.

– O!

Lila se încruntă îngrijorată.

– Nu vrei să rămâi?

– Ba da, spuse ea. Doar că mi-am amintit de pisică și de pisoii ei. Sper să nu le fie prea frig sau foame în seara asta.

Brook se uită la ea, focul făcând ca ochii lui întunecați să capete nuanțele mahonului lustruit.

– Îți faci griji pentru o pisică?

Când o spunea așa, părea într-adevăr un lucru foarte prostesc.

– Eu îmi închipui că o să fie bine.

Brook se lăsă pe spate și își încrucișă brațele pe piept. O privi atât de mult timp, că ea începu să se foiască pe scaun. Din fericire, fură întrerupți de o bătaie rapidă în ușă și de hangiul căruia Brook îi spunea domnul Nicholson și care le aduse ceai fierbinte și o farfurie cu sendvișuri și prăjiturele. Brook întrebă de o cameră, iar bărbatul îi asigură că o avea liberă pe cea mai bună. Oferea oare vreodată un hangiu o cameră care să nu fi fost cea mai bună? Acesta plecă numaidecât, ca să le ceară cameristelor să o pregătească.

Lila întinse mâna stângă după ceainic și îl apucă destul de neîndemânatic. Spre surprinderea ei, Brook o dădu la o parte și turnă chiar el ceaiul, întrebând-o dacă voia lapte sau zahăr. Nu voia nici una, nici alta și nu mai pierdu vremea să sufle înainte de a sorbi din licoarea fierbinte.

Dacă mama ei ar fi văzut-o acum din cer, ar fi fost tare nemulțumită să-și vadă fiica bându-și ceaiul pe nerăsuflate, ca o slujnică oarecare. Lilei îi era prea foame ca să-i mai pese. După ce sorbi din ceaiul fierbinte, înșfăcă o prăjitură și luă o îmbucătură zdravănă. Era atât de delicioasă, încât o termină dintr-o altă mușcătură și se întinse să mai ia una.

Doamne, cât îi lipsiseră aceste mici delicatese.

Lui Brook fie nu-i era la fel de foame, fie era mai manierat, pentru că nu se grăbi să-și aleagă un sendviș și așteptă să i se răcească ceaiul înainte de a-l sorbi. Lila știa că o privea cu ochii lui de șoim, dar nimic nu mai conta pentru ea. Nu era de parcă și-ar mai fi făcut iluzii că era o doamnă cuviincioasă după tot ce îi făcuse cu o seară în urmă.

Ajunsese deja la a treia prăjitură și era cât pe ce să se înfrupte din ea, când Brook se ridică și îi mai puse ceai.

– Am lăsat deschisă ușa de la bucătărie, spuse el.

– Poftim? întrebă Lila cu gura plină.

Aproape că putea să audă vocea mamei rugând-o să nu mai vorbească cu gura plină și să-și ceară scuze.

– Pentru pisici, spuse el, apoi ridică ceainicul. Dacă se face rece sau plouă, bucătăria este deschisă. Nu o să aibă foc, dar măcar o să fie înăuntru. El aruncă o privire spre farfurie. Ai mâncat toate prăjiturile. Se uită lung la el, uluită și incapabilă să-și ceară scuze. O să cer să ne mai aducă.

El se duse la ușă, iar ea își înghiți îmbucătura dulce. Nu mai putea să-i simtă gustul. Nu mai simțea nici durerea de la încheietură. Capul i se învârtea, iar inima îi bătea de să-i sară din piept.

Cu mult înainte ca ea să se fi gândit la pisici, el avusese grijă să le lase bucătăria deschisă. Nu i se păruse o prostie faptul că pomenise de pisică și pisoi. Probabil că se întreba de ce se gândise la ei atât de târziu.

În timp ce Lila se uită cum Brook vorbește cu hangiul, cu capul plecat ca să-l poată privi pe bărbat în ochi, umerii lui lați ferind-o de privirile indiscrete, un lucru îi deveni perfect clar.

Era îndrăgostită de Brook Derring.

Capitolul 14

Brook își propuse ca astă-seară să o lase pe Lila singură. Va rămâne în sala comună ca să asculte discuțiile călătorilor și ale localnicilor deopotrivă și se va întoarce în dormitor când va fi aproape sigur că ea a adormit. O durea încheietura, iar plimbarea aproape că o epuizase. El nu se gândise cât de puțin mâncase în zilele dinaintea sosirii la cabană și în cele cât rămăseseră acolo.

Desigur, ea nu se plânsese niciodată de foame. De fapt, se plângea foarte puțin, ceea ce era un lucru mai degrabă neașteptat. Crezuse că va considera că toate lucrurile și toți oamenii, inclusiv el, erau sub rangul ei.

Aceasta era Lila pe care și-o amintea.

Nu o cunoștea pe această nouă Lila, care își înăbușea lacrimile când se simțea rănită, care își făcea griji pentru pisicile fără stăpân și care se îmbujora ca un trandafir când o atingea.

Nu voia să o cunoască pe această Lila. De fapt, credea că era o decizie înțeleaptă să ia puțină distanță. Din păcate, i se părușe o idee bună până să o audă cerându-i slujitoarei să-i aducă apă fierbinte și o scăldătoare. Acum, în loc să asculte conversația celor doi bărbați care poposiseră aici în drumul lor de la Londra la Bridgwater, se gândea la Lila, udă și goală.

Își închipui cum intră din greșeală peste ea, văzând-o cum se ridică din cadă, cu apa prelingându-i-se peste mugurii de un trandafiriu palid ai sânilor superbi. Cum îi atinge, apoi lăsându-și mâna să coboare spre adâncitura taliei și spre linia șoldului.

Și apoi, dacă nu înceta să-și tot închipuie ce ar fi urmat, risca să se facă de rușine în sala comună. Brook sorbi din bere și se concentră pe gustul acru. Era de-a dreptul îngrozitoare și chiar avea ceva experiență cu berea proastă de pe vremea când își petrecea mai tot timpul prin distileriile de gin de pe Tooley Street.

– Se zice, spuse unul dintre londonezi, făcându-l pe Brook să întoarcă privirea spre el, că agenții de pe Bow Street s-au străduit să dea de urmele găștilor din Covent Garden.

– I-am văzut cu ochii mei, încuviință celălalt, un bărbat robust cu părul roșiatic și aspru. Cunosc o maică stareță din Covent Garden și i-am făcut o vizită azi-noapte. Jumătate dintre bărbații de pe străzi erau foarte agitați, căutând una sau alta dintre ascunzători ca să nu-i înhațe agenții.

– Un om respectabil nici nu poate să se mai distreze cu atâția agenți prin preajmă, spuse prietenul lui pașnic.

Brook nu credea că vizita la o maică stareță – numele de cod folosit pentru matroanele de bordel – putea să fie calificată drept activitate respectabilă în cele mai multe cartiere, dar era foarte interesat de haosul în care se cufundaseră cel mai probabil Seven Dials și alte zone învecinate.

Beezle era marele tâlhar de acolo. Dacă agenții îl prinseseră, era imposibil să nu se creeze dezordine, din moment ce alți banditi se vor lua la întrecere pentru poziția lui. Pe de altă parte, îi mai văzuse nu doar o dată pe agenți urmărind niște piste false. Beezle avea o duzină de ascunzători. Putea să aștepte până plecau oamenii legii.

– Întrebarea mea, interveni roșcatul, este unde naiba o fi sir Brook? Fitzsimmons, parlamentarul ăla, a fost înmormântat acum câteva zile și s-au pus gardieni care să-i țină la distanță pe hoții de morminte. S-a spus că Derring îl căuta pe criminal, dar acum el pare că a dispărut, iar agenții lui umblă de colo până colo fără nici o noimă.

Cei doi bărbați izbucniră în râs. Brook sorbi din bere. De obicei, oamenii credeau că el făcea parte dintre agenții de pe Bow Street, dar, chiar dacă lucra adesea cu ei, nu lucra pentru ei. El era detectiv, și chiar unul foarte independent de Bow Street.

– Am auzit că și-a pus pirostriile și s-a retras la țară să se relaxeze puțin. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

Cuvintele fură rostite de bărbatul pe care Brook nu putea să-l vadă foarte bine.

Poate că Brook și-ar fi dat ochii peste cap și s-ar fi mutat la altă masă, pentru a asculta și alte conversații, dar era deranjat de un mic detaliu. Deși căsătoria lui nu era vreun secret, rămăsese cu

impresia că plecarea lui din Londra trecuse neobservată. Dacă cei doi bărbați știau deja că el părăsise Londra și se retrăsese la țară, cine altcineva mai știa?

Probabil cel mai bun loc în care să se ducă era Northbridge Abbey, moșia familiei lui. Marlowe și Dane erau acolo cu copiii lor. Chiar dacă Brook știa că Marlowe se putea descurca foarte bine de una singură, își făcea griji pentru ceea ce se putea întâmpla dacă Beezle le lua familia prin surprindere. Ceru imediat hârtie și o pană să scrie repede o misivă prin care să-i pună în gardă și pe care să o trimită cu următorul poștalion care se ducea în direcția aceea.

Unde mai putea să-i caute Beezle? Familia Derring avea proprietăți prin toată țara. Cele mai multe se aflau în nord și în vest. Aveai nevoie de mai multe zile ca să ajungi la oricare dintre aceste moșii. Mai aproape de Londra se aflau doar Northbridge și acest ținut oarecum rustic, folosit de tatăl lui pentru vânătoare și agricultură.

Brook își încordă mâna pe pană. Beezle nu-l va găsi niciodată aici.

Totuși, avu o presimțire.

Sala comună era aproape pustie în clipa în care Brook își făcu drum spre dormitorul pe care îl împărțea cu Lila. Era târziu și se mișcă încet, să nu o trezească, atunci când intră. În cameră era întuneric, dar zări o mișcare lângă foc. Lila se întoarse și îl privi. Avea părul lung și negru ca pana corbului desfăcut, coborând în onduleuri pe spate și ajungând până la talie. Purta o cămășuță, un veșmânt simplu, pe care îl putea îmbrăca fără alte ajutoare. Era un veșmânt subțire, făcut dintr-un material foarte fin.

Brook deslușI fără nici un efort conturul corpului ei, subliniat de licăririle focului.

Când o văzu, se opri în pragul ușii, apoi închise ușa încet și o încuie.

– Am stat prea mult în baie, îi explică ea. Încă nu mi s-a uscat părul.

– Credeam că dormi.

Ea dădu din cap.

– Chiar mă întrebam dacă o să aștepți să adorm, ca să nu mai fie nevoie să vorbești cu mine.

Brook dădu să traverseze încăperea, dar se opri la jumătatea drumului.

– De ce crezi că nu vreau să vorbesc cu tine?

Ea întoarse privirea spre foc, trecându-și o mână prin părul bogat ca să verifice dacă mai era ud.

Brook se așeză pe pat și își scoase cizmele.

– Este evident că nu mă placi, spuse ea după o tăcere lungă. Știu și de ce.

Oare de ce afirmația ei îl făcu să se simtă sugrumat de vină?

– Nu este ca și cum tu m-ai plăcea pe mine, spuse el defensiv. Căsnicia asta nu este una din dragoste.

– Într-adevăr, nu a fost.

El se ridică și făcu un pas spre ea, apoi rămase încremenit pe loc. Nu o înțelegea. Nu înțelesese niciodată femeile ca ea.

– Chiar mi-aș dori să vorbești despre asta, spuse ea. Mi-ar plăcea să lămurim odată lucrurile și să nu le mai lăsăm să plutească așa între noi, ca un zid mare și invizibil.

Frustrat, Brook își trecu o mână peste barba nerasă de pe obraz.

– Iar mie mi-ar plăcea să spui ceva care să aibă sens. Despre ce să vorbim?

Ea ridică privirea spre el, cu ochii de culoarea chihlimbarului.

– Despre noaptea în care m-ai cerut de soție.

Durerea îl luă cu asalt, nuanțată de urme de stânjeneală. Era șocat de faptul că încă mai suferea din cauza celor întâmplate în noaptea aceea. Credea că nu-i mai păsa de multă vreme.

Dar pentru o clipă, se simți din nou tânărul de douăzeci și patru de ani, naiv, plin de speranță și atât de extraordinar de prost.

– Ce-ar mai fi de spus? Te-am cerut de soție. Tu ai spus nu.

El ridică un pahar de pe masă și îl umplu cu vin.

În timp ce el sorbi, Lila își mângâie din nou părul, iar el urmări cum degetele ei palide treceau agale peste șuvițele negre.

– Eu nu-mi amintesc lucrurile chiar așa. Din câte îmi amintesc eu, tu mi-ai cerut să fug cu tine. Credeai că o să fiu de acord cu asta?

Furia adormită răbufni din nou înăuntrul lui. Strânse în mână paharul de vin, apoi îl izbi direct în perete, urmărind cum paharul se sparge în mii de cioburi, iar vinul roșu se prelinge în linii subțiri pe lambriurile de lemn.

Trase adânc aer în piept și se frecă la ochi.

– Îți cer scuze.

– Nu, eu îți cer scuze.

Ea se ridică, părând că nu știa sigur unde să-și pună mâinile. O zări cum dă să se apropie de el, apoi șovăie și își împreunează mâinile în față. Era evident că habar nu avea cum focul îi făcea cămășuța să fie aproape transparentă.

Brook își întoarse privirea. Nu era momentul să se lase copleșit de dorință, mai ales când dorința îi era amestecată cu furie.

– De ce îți ceri scuze? Tu n-ai aruncat nimic.

– Îți cer scuze pentru cum m-am purtat în trecut. Te-am indus în eroare. Știam că ești îndrăgostit de mine și te-am lăsat să crezi că aș fi simțit același lucru pentru tine.

El o știuse. Își dăduse seama de asta în noaptea aceea în care, până la urmă, îl respinsese. Dar cuvintele rostite de pe buzele ei parcă îl eliberară de ultimele rămășițe ale furiei care îl măcinase. Poate că asta își dorise, de asta avusese nevoie în tot acest timp, de acele scuze.

– Iar tu taci. Ea își încrucișă mâinile sub sâni. Nu mă ierți.

Nu o ierta.

– Crezi că doar pentru că spui „vai, am greșit", iert și uit? Acum se presupune că ar trebui să am încredere în tine? Ar trebui să cred că te-ai schimbat cu adevărat?

– Ai putea să-mi dai o șansă.

Brook ignoră felul în care ea îl privi pe sub gene, aerul de vulnerabilitate din ochii ei. Era mai bine să fie ea cea vulnerabilă, nu el.

– Eram îndrăgostit de tine, șuieră el printre dinți, cu o voce atât de categorică, încât ea făcu un pas în spate, chiar dacă el nu dădu să se apropie. Poate că eram tânăr și prost, dar asta nu însemna că nu mă puteam îndrăgosti.

Ea închise ochii, cu trăsăturile încremenite de regret.

– Știi când m-am îndrăgostit prima dată de tine?

Ea clătină din cap, chiar dacă el nu așteptase și nici nu-și dorise un răspuns.

– La primul bal organizat în sezonul acela. Nu-mi doream să mă duc la nici unul dintre evenimentele sociale. Aș fi preferat mai degrabă să stau și să chefuiesc cu prietenii mei din școală sau să explorez una dintre mahalale. Încă de atunci eram intrigat de crime și pedepse. Obișnuiam să-mi petrec adesea ore în șir la Old Bailey, urmărind procesele. Nu pentru că aș fi simțit vreo plăcere perversă

uitându-mă la nenorocirile altora, ci pentru că voiam să știu cum îi prindeau anchetatorii sau agenții pe hoți și criminali.

– Chiar și atunci știai cine ești, spuse ea, iar el putu să citească admirația ei în zâmbetul pe care i-l trimise. Nu erai un om care să-și fi dorit să participe la baluri. De ce participai?

– Mama poate fi foarte convingătoare. Ne târa pe mine și pe Dane la cât mai multe evenimente. După ce te-am văzut, n-am mai avut nevoie să fiu târât cu forța.

Lila clătină din cap.

– Brook, nu.

Se apropie de ea, până ce ajunse să-i simtă mirosul discret al săpunului floral de pe piele.

– De ce? Te doare când un bărbat îți spune că îi păreai frumoasă? Îmi amintesc rochia pe care o purtai. Cât de jalnic este asta? Era făcută din mătase aurie cu floricele roșii și aveai o panglică stacojie împletită în păr. Ai dansat fiecare dans. Am vrut să te invit, dar nu fuseserăm încă prezentați. Am rectificat situația în noaptea următoare la teatru. Mai ții minte?

Ea clătină din cap.

– A fost nevoie de ceva manevre speciale să o conving pe mama să trecem pe lângă loja ducelui de Lennox de la King's Theatre. Ne-a luat mult timp să ne croim drum înăuntru, din moment ce era plină ochi cu pretendenții tăi.

– Brook, te rog...

– Am așteptat până mi-a venit rândul, iar zâmbetul pe care mi l-ai schițat m-a făcut să simt că plutesc o săptămână întreagă. Sunt sigur că era zâmbetul pe care i-l trimiteai oricărui bărbat, dar am reușit să mă conving că pe acela mi l-ai trimis doar mie. M-am convins că eram special pentru tine.

Ea își acoperi fața cu mâinile.

– De ce faci asta?

– Ai spus că vrei să lămurim lucrurile. Nu asta ai vrut să auzi? Cum eu m-am purtat ca un cățeluș îndrăgostit până peste urechi, visând cu ochii deschiși la tine? Cum am participat la fiecare bal, în speranța de a prinde un dans cu tine? Cum mă gândeam la tine zi și noapte, cum făceam planuri de nuntă și căsnicie și chiar găsisem nume pentru copiii noștri?

– Nu, vocea ei răsună slăbită și deznădăjduită.

– Apoi, într-o seară, era probabil a treia oară când dansam cu tine, mi te-ai adresat cu „domnule Derring" și ai făcut un comentariu care, sunt sigur, nu a însemnat nimic pentru tine.

– Nu-mi spune ce-am zis.

Ea se întoarse și rămase cu spatele la el.

O apucă de umeri și o întoarse cu fața.

– Tu ai vrut asta. Ai măcar amabilitatea de a mă asculta.

– În timp ce te umilești din nou? Nu!

– Care este problema? Nu vrei să auzi despre dragostea și devotamentul meu nepieritoare?

– Am spus că-mi pare rău. De ce mă chinui?

– *Te* chinui? Asta fac? Ce cruzime din partea mea, să nu mă gândesc la sentimentele tale delicate.

Ea își întoarse privirea, iar el o scutură până ce părul i se revărsă peste umeri.

– Mi-ai spus: „Domnule Derring, spune-mi că o să fugi cu mine. Nici nu a început bine sezonul, iar eu sunt deja atât de obosită de parada balurilor, a seratelor și petrecerilor".

Ea tresări, de parcă a-și auzi propriile cuvinte era ceva care îi provoca durere. El știa cum sunau, cum aproape sigur sunaseră atunci – fals, stupid și răzgâiat. Doar că el fusese prea naiv ca să le audă în această notă. Crezuse că îi vorbise serios.

– Îți amintești noaptea în care te-am sărutat prima dată? întrebă el.

– Desigur.

– În sfârșit, ceva ce-ți amintești.

– Îmi amintesc că a fost la balul Vanbrughs și m-ai condus afară în grădină.

– Nu te-ai împotrivit.

Ea clătină din cap.

– Îmi plăcea pericolul. Îmi plăcea perspectiva unui sărut.

El îi cuprinse mâinile într-ale sale. Îi era frig. În ciuda faptului că stătuse în fața focului, mâinile îi erau ca de gheață.

– Poate că nu eram îndrăgostită de tine, dar nu înseamnă că nu te consideram chipeș.

El râse, o reacție la care ea nu se așteptase. Făcu ochii mari și încercă să-și elibereze mâinile. El nu îi dădu drumul.

– Asta ți-ai spus în toți anii ăștia?

Ea își scutură mâinile, încercând totuși să scape din prinsoarea lui.

– Nu. La drept vorbind, m-am gândit rareori la tine.

– Iată ceva ce chiar cred, spuse el. În sfârșit, niște sinceritate și din partea ta. Când te aud recunoscând asta, aproape că sunt tentat să cred că te-ai schimbat. Dar nu m-ai sărutat în noaptea aia pentru că-ți păream chipeș. M-ai sărutat pentru că ai vrut să-l faci gelos pe vicontele Ware. Știai că o să ne urmărească până în grădină și ai vrut să vadă când te sărutam.

Obrajii ei se colorară într-un roșu aprins.

– Acum să vedem cât ești de sinceră.

– Bine. Ai dreptate. Uitasem de vicontele Ware.

Brook o apucă de bărbie.

– El te-a sărutat vreodată?

Ochii ei erau rotunzi și mari când încuviință din cap.

– Mai bine decât mine? Fii sinceră.

Fruntea îi era brăzdată de o încruntare.

– Atunci sau acum?

El îi eliberă bărbia râzând.

– Asta răspunde la întrebarea mea.

– Brook, nimeni nu m-a sărutat vreodată așa cum o faci tu acum.

Se înșela amarnic dacă avea impresia că afirmația îi va topi inima.

– Ce ghinion pentru tine. Eu am sărutat multe femei, iar aproape fiecare dintre ele știa mai multe despre arta asta decât știi tu.

O străfulgerare îndurerată apăru în privirea ei, iar el își regretă numaidecât cuvintele. Nu avea cum să-și aline durerea nici dacă o rănea. O știa mult prea bine, dar acum nu mai putea să-și ia cuvintele înapoi.

– Pe atunci sărutasem puține femei prețioase, însă nici una ca tine. Nu știu cum de mi-am făcut curaj să îndrăznesc să te ating măcar. Tremuram ca un soldat tinerel care tocmai apucase să guste pentru prima dată din senzația unui câmp de luptă. Îmi doream, cu atâta disperare, să te sărut la perfecție, să-ți arăt ce simțeam fără a mă mai folosi de cuvinte.

– Te rog.

Acum îl implora.

– Mi s-au tăiat genunchii după sărutul acela, eram atât de buimăcit, încât ai fi zis că valsasem, și abia dacă am reușit să-mi mai opresc cuvintele. Mai știi ce ți-am spus?

Ea încuviință din cap, ștergându-și o lacrimă cu podul palmei.

– Am spus: „Scumpa mea Lady Lila, te iubesc. Mai mult decât propria-mi viață. Dacă vei încuviința să devii soția mea, mă vei face cel mai fericit bărbat din lume".

– Este o cerere minunată în căsătorie, spuse ea. Orice femeie ar fi mai mult decât norocoasă ca un bărbat să-i spună asemenea cuvinte. Vorbesc serios, Brook.

– Vorbești serios acum, dar pe vremea aceea cuvintele nu însemnau nimic pentru tine.

– Trebuie să înțelegi...

– Să înțeleg? Că ai auzit zeci de asemenea cereri? Că totul era un joc pentru tine? Că erai răsfățată, egoistă și superficială? Înțeleg, Lila. Te-aș putea poate ierta pentru toate astea, dar nu te pot ierta pentru răspunsul tău.

– Răspunsul meu? N-am spus niciodată da! Nu ți-am permis niciodată să te duci la tata.

– Atunci ce ai spus?

Ea strânse din buze.

– Nu-mi amintesc.

– Ai spus: „Desigur".

Ea clătină din cap.

– Nu.

– Ba da.

Ea scoase un suspin.

– Atunci am spus-o pentru a te împiedica să mai continui, nu ca să accept. Probabil că voiam să mă întorc înăuntru și să-i dau vicontelui Ware șansa de a-și arăta gelozia.

El își înclină ușor capul.

– Vrei să mă simt rușinată acum pentru cum m-am purtat atunci? Foarte bine. Îmi este rușine. Schimbă asta cu ceva lucrurile? Nu. Nu pot să dau timpul înapoi, Brook. Dacă aș putea, aș face-o.

– Și ce ai spune?

Ea se opri doar cu o secundă prea mult.

– Fii sinceră. Ce ai spune, Lila?

– Aș spune da! Ea ridică privirea spre el, cu ochi neînfricați și înflăcărați. Știu că nu mă crezi.

– Ai fi putut măcar să-mi zici să nu mă duc la tatăl tău. Puteam să evit toată umilința de după.

– Și dai vina pe mine pentru că nu ești conte? Și dacă aș fi spus da, tata ar fi spus nu. Nu ai titlu. Ai avut foarte puține șanse să moștenești vreodată un titlu.

– Iar acum, că fratele meu are un fiu, am cu atât mai puține.

– Mie nu-mi pasă de asta. Nu-mi doresc un titlu.

– O, chiar așa? Nu mi-ai spus chiar tu acum câteva zile că nu ești *Lady Derring*?

Ea nu răspunse. Și oricum, ce răspuns ar fi putut să-i dea?

– Nu eram suficient de bun pentru tine nici atunci și nu sunt suficient de bun pentru tine nici acum. Poate că aș fi renunțat după refuzul tatălui tău, continuă el înainte ca ea să se mai apere cu ceea ce ar fi fost doar niște scuze lamentabile. Doar că mi-ai cerut să fug cu tine. Am bănuit că știai de la bun început că tatăl tău nu o să accepte niciodată ca fiica lui să se mărite cu un al doilea fiu, modest, și tocmai de aceea mi-ai cerut să fug cu tine.

Ea își mai șterse o lacrimă.

– Îmi pare rău. De câte ori trebuie să ți-o spun?

– Nu trebuie să o spui. Dar ai vrut să știi de ce nu te iert. Nu există suficiente scuze pe lume pentru ceea ce ai făcut.

– Am făcut o greșeală.

O apucă de umeri.

– Ai râs de mine când te-am rugat să fugi cu mine. M-ai *distrus*.

– Nu am vrut să fac asta.

– O, atunci gata, am rezolvat totul.

– Nu, ceea ce vreau să spun este că nu am înțeles ce simțeai atunci. Nu mă îndrăgostisem niciodată. Nu înțelegeam ce însemna, cum te făcea să fii vulnerabil.

– Și înțelegi acum?

– Da.

Privirea ei o întâlni pe a lui, iar el simți cum inima i se strânge inexplicabil în piept. Felul în care îl privea îl făcu să-și dorească să o ia în brațe și să o sărute până îi urla numele, chiar dacă în clipa

aceea o disprețuia mai mult ca oricând. Se agăță de dispreț și își înăbuși dorința.

Brook arcui indiferent o sprânceană.

– Și, până la urmă, de cine te-ai îndrăgostit? Sau au fost mulți?

Ea râse cu amărăciune.

– De un singur bărbat.

El își încrucișă brațele la piept.

– Ard de nerăbdare să aflu. Cine este nefericitul?

Ea coborî privirea, apoi își ridică ochii până când el zări lacrimile scăpărând pe genele ei.

– Tu.

Brook făcu un pas înapoi.

– Asta e vreun fel de glumă?

– Aș vrea eu. În ultimele zile, m-am îndrăgostit de tine.

– De ce?

Cuvântul răsună mai aspru decât intenționase inițial.

– Crezi că am vrut să mă îndrăgostesc de tine, de un bărbat care mă urăște, și mă urăște pe bună dreptate? Nu am vrut să te iubesc. Am încercat să nu se întâmple. Am încercat să mă împotrivesc când m-ai salvat din Seven Dials, când te-ai însurat cu mine, când n-ai țipat la mine, chiar dacă ți-am stricat apartamentul.

El izbucni în râs.

– Am vrut să țip.

– Atunci, ar fi trebuit să o faci! Poate că asta ar fi pus punct îndrăgostirii mele. În schimb, m-ai sărutat, te-ai luptat cu Beezle pentru mine și m-ai dus în dărăpănătura aia pe care o numești cabană.

– Exact! Nu sunt vreun prinț care să te ducă într-un castel.

– Iar nu sunt atât de superficială încât să mă las fascinată de o casă frumoasă, nu mai sunt. Dacă nu ți-ai dorit să te iubesc, de ce te-ai culcat cu mine? De ce m-ai atins și m-ai făcut să simt lucruri pe care nu le-am mai simțit niciodată? M-ai făcut să te doresc și apoi, exact când eram mai tulburată ca niciodată, mai zăpăcită, ai adus afurisita aia de pisică în casă!

Ea își acoperi gura de parcă nu ar fi vrut să pronunțe ofensa care tocmai îi scăpase.

– Afurisita de pisică?

Obrajii i se făcură și mai roșii.

– Ce legătură are pisica asta cu ce discutăm noi aici?

– Înseamnă că nu ești o brută. Am vrut să cred că nu-ți pasă și n-ai sentimente, că faci doar ce ai chef. Dar nu ești așa. Ți-a păsat de pisica aia. Ai o inimă.

– Nu te apuca să gândești asta. Brook se opri. Tocmai îi spusese să nu creadă că el avea o inimă? Este doar o pisică.

– Și pisoii! Și mai sunt și copiii despre care ai scris în scrisorile tale. Cei pe care i-ai salvat de la o viață de hoți în Whitechapel sau St. Giles.

La naiba. Uitase de copii.

– Și ai fost numit cavaler pentru curajul tău. Până și eu am citit cum l-ai salvat pe fratele vicontelui Chesham dintr-un adăpost pentru dependenți de opiu și cum ai adus-o pe Lady Elizabeth înapoi la părinții ei. Ești un erou.

– Nu pot să neg că am punctele mele bune, dar le am și pe cele rele.

– Ca de exemplu?

Ea își puse mâinile în șold.

– M-am purtat cum am avut chef. Am profitat de inocența ta când m-am culcat cu tine.

– Sunt soția ta, după cum ai subliniat prea bine. Nu poți să profiți de mine în contextul ăsta.

– Dar n-am de gând să rămân însurat cu tine. El arătă cu un deget spre ea. Vezi?

– Și totuși, tot ce ai făcut a fost ca să-mi oferi plăcere. Nici măcar n-ai fost atât de egoist ca să-ți cauți propria plăcere. Sunt încă fecioară, pentru numele lui Dumnezeu! Ea se încruntă. Mai sunt încă fecioară?

– Da, spuse el printre dinții încleștați.

– Înțelegi de ce m-am îndrăgostit de tine?

Ea se îndepărtă, fluturând dintr-un braț în timp ce vorbi.

Era supărată și frumoasă, iar el continua să vadă prin cămășuța ei. Și îl iubea.

– Este perfect pentru tine, spuse ea. Te poți răzbuna. Poți să te porți urât cu mine, distruge-mă la fel cum te-am distrus eu pe tine.

– N-aș face niciodată una ca asta.

Ea își aruncă frustrată brațele în aer.

– Bineînțeles că nu! Asta nu mă face decât să te iubesc mai mult!

– Bine.

El se îndreptă spre ea și o apucă de mână, apoi începu să o tragă spre pat.

– Ce faci acum?

– Ceva condamnabil, ceva care sigur o să te facă să mă urăști.

O ridică în brațe și parcurse distanța care îi mai despărțea de pat. În loc să se împotrivească, ea își înfășură brațele pe după gâtul lui.

– Nu o să te urăsc niciodată.

– Mai vedem noi.

Și îi acoperi gura cu gura lui.

Capitolul 15

Lila se lăsă învăluită de căldura lui și de moliciunea catifelată a buzelor lui. Îi adora buzele și nenumăratele, infinitele feluri în care și le folosea ca să-i ofere plăcere. Săruturile lui erau când delicate, când îndrăznețe. Nu știa niciodată la ce să se aștepte și, după primele săruturi îmbătătoare, nu mai căută să anticipeze, încetă să mai gândească cu totul. Mintea începu să-i plutească în derivă și se lăsă cuprinsă de iureșul senzațiilor. Felul în care limba lui aluneca în și din gura ei. Felul în care dinții lui îi mușcau ușor buza de jos. Felul în care simți cuvertura pe picioarele ei goale când el o așeză în pat.

El se coborî deasupra ei, sprijinindu-și greutatea în coate, dar căldura pe care o emana îi învălui tot corpul. Își folosi brațele prinse pe după gâtul lui ca să-l tragă mai aproape și să-i cheme căldura să o ia cu asalt. Degetele ei alunecară prin părul lui scurt, plăcându-i la nebunie senzația pe care țepii o trezeau pe carnea ei sensibilă. Își croi drum în jos și îi mângâie umerii lați. Simțea mușchii de sub cămașa de batist, carnea tare, atât de diferită de a ei.

Lila se imaginase întotdeauna măritată cu un bărbat care avea să fie, într-o bună zi, duce sau marchiz, un bărbat cu o mare putere politică. Dar acei bărbați făceau rareori alte exerciții fizice decât cele din cadrul partidelor ocazionale de tir. Bărbatul care era acum deasupra ei era puternic și șlefuit de o muncă grea, de o muncă respectabilă. Acesta era un bărbat care îi găsea pe cei pierduți, care îi salva pe cei năpăstuiți.

Mâinile ei coborâră alene peste spatele lui, simțiră felul în care mușchii se strânseră și se încordară sub atingerea ei. Îi plăceau atingerile ei, ceea ce îi dădea speranță. Poate că nu o ura chiar atât de mult pe cât crezuse. Poate că va reuși chiar să o iubească într-o bună zi.

Mâinile lui îi apucară brațele și le îndepărtară de pe spate lui. Îi împinse brațele înapoi pe pat, țintuind-o pe loc. Pentru o clipă

parcă infinită, privirile li se întâlniră în întunericul luminat de văpăile focului. Răsuflarea lui era aspră și întretăiată, dar strânsoarea îi era fermă și puternică. Lila nu ar fi putut să se elibereze nici dacă și-ar fi dorit.

Oricum nu își dorea.

– Nu-ți place să te ating? întrebă ea.

– Îmi place prea mult. Dacă vreau să fac asta bine, să o fac cum trebuie...

Lila clătină din cap și închise ochii.

– Nu, nu! Mă îndrăgostesc din nou de tine. Fă-o rău și necuviincios.

El încuviință solemn din cap, chiar dacă ea observă felul în care gura lui se curbă într-un zâmbet amuzat.

– Rău și necuviincios. O să-mi dau toată silința.

Având grijă de încheietura rănită, el îi duse brațele deasupra capului, fixându-le cu o mână pe marginea patului. Cealaltă mână alunecă peste corpul ei, coborându-i cu mișcări înfrigurate cămășuța pentru a-i descoperi sânii care se iteau de sub ea. Lilei i se tăie răsuflarea, corpul i se arcui spre el chiar în timp ce mintea i se revolta și îi spunea că era un lucru șocant și indecent.

El scoase un geamăt scăzut, gutural și apoi o sărută din nou, nu brutal, ci ușor și tandru. Ridică mâna și îi cuprinse obrazul, iar cu degetul mare îi mângâie carnea înfierbântată. El se trase înapoi, trecându-și degetul aspru peste buzele umflate, deschizându-i gura și lăsându-l să se furișeze înăuntru.

Avea gust de coniac și bergamotă, iar limba ei dezmierdă în treacăt vârful degetului. Ochii lui păreau să devină tot mai întunecați, iar ea continuă să-și plimbe limba în voie, înconjurând vârful rotund, învățându-i textura.

– Suge, murmură el, cu un glas scăzut și răgușit.

Cuvântul îi făcu întreg trupul să se înfioare.

Lila făcu ce îi ceru, supse ușor degetul, apoi îl cuprinse mai adânc în gură și aplică mai multă presiune.

El își apăsă trupul lui puternic de al ei, iar ea simți dovada excitării lui în punctul de întâlnire al coapselor. Era tare și fierbinte, precum degetul din gura ei.

Încet, el își retrase degetul și lăsă urme umede pe buzele ei.

– Asta nu este ceva ce ar trebui să facă un bărbat cu soția lui, mormăi el.

– Deci este condamnabil?

– O, mă pot gândi la zeci de moduri prin care talentul pe care tocmai ți le-ai perfecționat să fie foarte, *foarte* condamnabil.

– Ce face un bărbat cu soția lui? întrebă ea. Sfârcurile ei se încordară sub atingerea delicată a batistului pe carnea ei. Arată-mi.

El își coborî gura și îi sărută locul aflat chiar sub maxilar, lăsându-și limba să plutească ușor peste pielea de acolo, până ce ea se cutremură când simți căldura respirației lui pe lobul urechii.

– Fă-o necuviincios.

El îi strânse ușor între dinți lobul urechii și înaintă cu mușcături delicate, până ce ea tresări când răsuflarea lui îi gâdilă ispititor urechea.

– Foarte necuviincios, șopti el.

Continuă să-i țină mâinile țintuite cu o mână, în timp ce mâna cealaltă îi alunecă peste umăr și între sâni. Pielea ei se înfioră în așteptare, pe măsură ce dezmierdarea lui își continuă drumul spre pântec, înlăturând materialul cămășuței până când ea rămase goală sub el. Mâna lui își reluă explorarea, trecând peste coapsă, atingându-i în treacăt cârlionții dintre picioare, făcând ca pântecul să i se contracte, apoi cuprinzându-i, în cele din urmă, un sân. Îi dezmierdă carnea până o simți grea și plină sub atingere, apoi ciupi sfârcul ușor cu degetele până se făcu tare și tremurător.

Coborî gura și îi cuprinse sfârcul delicat între buze, jucându-se cum se jucase ea cu degetul lui mare. Supse ușor la început și apoi mai tare, până ce Lila țipă de dorință. Mâinile ei se încordară sub apăsarea închisorii care le ținea captive.

– Vreau să te ating.

– Nu încă.

El își repetă acțiunile pe celălalt sân, iar de astă dată parcă atingerile lui făceau să vibreze o coardă nevăzută aflată la locul ascuns dintre picioarele ei. Șoldurile i se arcuiră, împingându-se spre membrul lui tare, dorindu-și să-i simtă apăsarea acolo, unde știa ce va simți.

Gura lui Brook alunecă peste abdomenul ei și o exploră până ce toată pielea îi fu străfulgerată de fiori de plăcere. Nu reușea să mai oprească arcuirea șoldurilor, în anticiparea senzației pe care gura lui fierbinte o va trezi pe partea aceea secretă a trupului ei.

În cele din urmă, el nu mai reuși să-i țină mâinile nemișcate și le eliberă, apucându-i șoldurile într-o strânsoare neînduplecată și ridicându-le. O mușcă ușor de șold, înaintând încet spre interior, iar Lila simți răsuflarea lui ca pe o provocare în locul acela sensibil dintre picioare.

Ea își desfăcu picioarele, având nevoie ca el să o atingă și să o sărute acolo.

–Ce vrei? murmură el pe pielea coapsei ei.

Ea își înfășură mâinile în părul lui și îi îndrumă gura spre locul în care își dorea să-l simtă.

El scutură din cap.

–O, nu. Nu, de data asta, trebuie să o spui. Spune-mi ce vrei.

Ea inspiră adânc aer în piept. El se ținea de cuvânt și se purta ca un desfrânat. Cum să spună cu voce tare ceva ce nu era dispusă să recunoască nici măcar în cele mai ascunse cotloane ale minții?

–Brook.

Vorbi pe nerăsuflate, sub efectul rugăminții stăruitoare care i se ascundea în glas.

El îi depărtă picioarele cu un obraz neras.

–Spune-o, Lila.

–Gura ta, șopti ea. Vreau să simt mâinile și gura ta pe mine.

Cu o înjurătură rostită în șoaptă, el îi desfăcu neîndurător picioarele. Dar atingerea ușoară a limbii lui vibră blând și ispititor. Ea își arcui șoldurile mai sus, dorindu-și mai multă apăsare, mai multă căldură, dar el continuă să-i dezmierde alene centrul, pe măsură ce unul dintre degete se juca la intrarea feminității ei.

–Te-aș putea tachina așa ore întregi, spuse el. Aș putea să te înnebunesc cu nevoia de a te întinde și a-ți oferi chiar tu plăcere, ca să te eliberezi de dorința care te consumă.

Ea clătină din cap. Să se atingă în timp ce el o privea? Niciodată.

–Asta ar fi condamnabil.

El se ridică și își trase cămașa peste cap. Lila rămase fără suflu la vederea pieptului lui splendid, creionat de flăcările focului. Nu-și putu împiedica mâinile să alunece peste pielea fină a abdomenului lui încordat.

El îi ridică mâna și o așeză peste umflătura din pantaloni. Ea încercă să o retragă, chiar dacă era înnebunită de curiozitate.

Cum arăta membrul lui? Cum îi va simți carnea dacă o cuprindea între degete?

– Aș putea să te penetrez repede. Este suficient de condamnabil pentru tine? M-ai urî dacă prima dată te-aș lua ca o brută?

Lila dădu din cap, deși ideea mai degrabă o încântă decât să o sperie. Voia să-l simtă mișcându-se înăuntrul ei, voia ca membrul lui tare să alunece înăuntru și în afară așa cum făcuseră degetele lui.

– M-ai urî și ar fi mai ușor pentru amândoi.

Dar în loc să se descheie la pantaloni și să-și îndeplinească amenințarea, își strecură mâinile pe sub fesele ei și o ridică mai sus. Gura lui se apăsă din nou pe centrul ei, provocând și dezmierdând până ce ea începu să se zvârcolească sub buzele lui. Mâinile i se agățară de umerii lui și auzi cum strigătele repezi ale pasiunii umplură încăperea. Ar fi trebuit să se simtă îngrozită că scotea asemenea sunete. În schimb, degetele lui Brook se înfipseră în carnea posteriorului ei, îndemnând-o să continue.

În cele din urmă, cu delicatețea primelor flori de primăvară, ea atinse culmile plăcerii. Senzația se dezlănțui de parcă o panglică înnodată strâns se deschise ca un boboc de trandafir. Fiecare particulă din corpul ei se descătușă și se cufundă în uitarea senzațiilor.

Dacă aceasta era definiția pe care o dădea el condamnabilului, ea îi va interzice cu totul faptele demne de laudă.

Simți cum patul se mișcă, îl simți pe el mișcându-se, apoi deschise ochii și îl văzu cum își coboară pantalonii peste șolduri.

Șoldurile lui dezgolite.

Își coborî privirea, dar în întuneric nu putea să deslușească decât vag forma și liniile bărbăției lui. Inima începu să-i bată nebunește în piept când își dădu seama ce urma să se întâmple. Tremura de frică și nerăbdare. Își dorea asta.

Aplecându-se peste ea, buzele lui le întâlniră din nou pe ale ei. De data aceasta, când se apăsă spre ea, trupurile nu le mai erau despărțite de țesătura hainelor. Îl simți ca o catifea caldă la intrarea feminității ei. Apăsarea lui blândă îi înfioră carnea deja delicată de acolo. Mâinile lui îi cuprinseră sânii, alunecară spre talie și șolduri, apoi o ridică până reuși să se potrivească perfect pe centrul ei.

Privirea ei o întâlni pe a lui și nu reuși să citească expresia care stăruia în ochii lui. Acesta era momentul în care să o determine să-l

urască. Auzise că putea să doară prima dată dacă bărbatul era aspru și nepăsător. Dar mai auzise și că un soț atent revendica inocența soției cu băgare de seamă. Dacă Brook o iubea, chiar și un pic, nu avea cum să-i facă rău.

O penetră încet, iar ea simți cum grosimea lui parcă o desface. El se trase înapoi, apoi alunecă din nou înăuntru, iar panglica încordată din interiorul ei se contractă iar de nevoie. Când o pătrunse a doua oară, o pătrunse puțin mai adânc. Îi plăcu senzația, îi plăcu felul în care se simțea completată de el. Nu era deloc rău. Poate că nu era chiar atât de masiv sau poate că zvonurile legate de durere fuseseră exagerate.

El se retrase din nou, iar ea își înlănțui picioarele în jurul lui, îndemnându-l să continue.

– Te doare? întrebă el.

El era cel care părea să fie îndurerat. Vocea îi era concentrată și joasă.

– Nu. Se simte minunat. Mai mult.

O penetră din nou, de data aceasta lipindu-și fruntea de a ei. Lila îi observă ochii închiși și maxilarul încleștat de parcă s-ar fi concentrat intens. El se împinse mai adânc, iar ochii ei se făcură mari. Poate că se înșelase în privința lui. Poate că era masiv.

Se legănă pe carnea ei, anulând gândul acela prin iureșul simțurilor. Ei i se tăie răsuflarea și încercă să-și miște șoldurile ca să crească presiunea, dar era ancorată de greutatea lui, de senzația de a-l simți înăuntrul ei.

Se retrase, apoi o pătrunse din nou, iar de fiecare dată parcă o umplea puțin mai mult. Senzația nu era neplăcută, în nici un caz nu ar fi descris-o ca fiind dureroasă. Însă în clipa în care începu să simtă un ușor disconfort, el se legănă deasupra ei, iar fiorii plăcerii se aprinseră.

El se retrase din nou, iar ea își dori să urle pur și simplu de frustrare. Trupul îi vibra sub greutatea dorinței, vibra sub senzația pe care membrul lui o trezea înăuntrul ei. Își dorea mai mult, își dorea ca el să se miște din nou peste ea.

– Ești gata? întrebă el.

O, era gata de o veșnicie.

– Da. Te rog, te rog.

Îl implora. Nu se gândise niciodată că va implora ceva.

El o penetră din nou, nu complet, dar când se mișcă înăuntrul ei, nimic nu mai contă pentru Lila. De astă dată, degetele lui alunecară între trupurile lor și o atinseră, o mângâiară cu mișcări cadențate. Era gata, iar la prima lui atingere, ea urlă de plăcere.

Dar odată cu plăcerea apăru și lama ascuțită a durerii, în timp ce Brook alunecă înăuntrul ei, tot mai adânc, desfăcând-o până ce o durere mistuitoare îi întunecă și începoșă vederea. Ea îl apucă strâns de umeri, aproape în lacrimi, aproape gemând sub apăsarea ultimelor rămășițe ale extazului.

El nu se clinti din loc, dar răsuflă întretăiat. Își dădu seama că nu o făcea de excitare, ci din reținere. De-a lungul dansului dintre corpurile lor, penetrările nu i se păruseră foarte adânci, dar nu-și închipuise că va putea să se simtă atât de plină și deschisă. Durea. El era mult prea mare pentru ea.

– Lila?

Auzi întrebarea din vocea lui, știu că o întrebă dacă doare.

– Să nu îndrăznești să te miști, șopti ea. Ești mult prea mare.

Avu impresia că îl auzi râzând. Dacă râdea de ea, îl omora cu mâna ei.

– Mi te potrivești perfect.

– Ba nu. Nu te mișca sau *chiar* o să te consider condamnabil.

I se păru că râse din nou.

– Trebuie să mă mișc. Altfel, rămânem blocați pentru totdeauna.

– Atunci ieși.

– Nu încă, dragă Lila. Acordă-ți o șansă.

Dragă. Îi spusese *dragă*. Vorbise serios?

El se retrase, dar nu până la capăt, alunecând din nou înăuntrul ei. Ea șuieră la senzația trezită de durere.

– Îmi pare rău. Încerc să am grijă, dar este al naibii de bine înăuntrul tău.

Se retrase și o pătrunse din nou. Următoarea penetrare nu mai fu chiar atât de dureroasă. Încă se mai simțea ciudat și parcă prea plină, dar nu era ceva insuportabil.

El se mișcă mai repede și ea începu să respire întretăiat, pentru că își dădea seama că, dacă nu ar mai fi durut-o în continuare, întâlnirea dintre ei i-ar fi provocat atât de multă plăcere.

–Îmi pare rău, spuse el, părând de parcă ar fi vorbit printre dinții încleștați.

–Nu-ți mai cere scuze. Așa îmi este mai greu să te urăsc.

–Corect. În cazul ăsta, nu-mi pare rău. El gemu. Nu-mi pare deloc rău.

Cu un tremur, ea simți cum tot trupul lui se încordează. În urechea ei, respirația lui venea în rafale rapide și întretăiate. În cele din urmă, se retrase și se rostogoli pe spate.

Ea dădu să se ridice, dar el era deja în picioare.

–Nu te mișca.

Lila se lăsă pe spate. De ce voia ca ea să rămână nemișcată?

El se îndepărtă, apoi se întoarse cu un prosop într-o mână. Întinse mâna spre ea, iar ea scoase un scâncet când își dădu seama că avea de gând să o șteargă între picioare.

–Pot să fac eu asta, insistă ea.

El îi aruncă o privire amuzantă.

–Este ca și cum nu te-am văzut acolo. Și peste tot.

Ea înșfăcă prosopul și și-l coborî ușor între coapse. Când îl trase înapoi, era presărat ici-colo cu pete rozalii. Lila clipi când văzu urmele inocenței ei pierdute.

–Este firesc, spuse Brook. Ea ridică privirea, văzând lângă ea doar umbra lui. Spatele lui era luminat de focul din vatră, dar nu-i putea vedea chipul sau expresia. Încă mai doare?

Ea clătină din cap, surprinsă să simtă nodul din gât care nu o lăsă să vorbească.

–Mi s-a spus că data viitoare nu o să mai doară. Stai puțin.

El îi trase cămășuța peste cap și o ajută să se îmbrace. Era liniștitor să o simtă pe piele și îi permise să o ajute să-și strângă legăturile de la corset când el îngenunche lângă ea.

Dacă scopul lui fusese să nu mai fie îndrăgostită de el, atunci ar fi trebuit să fie mai puțin tandru, mai puțin grijuliu. Atenția și grija făcură doar ca în inima ei să înflorească o dragoste și mai mare.

Ceea ce era o prostie.

Nu o iubea. Nu o va iubi niciodată, nu după toate câte îi făcuse. O dorea, nimic mai mult. Faptul că se purta atât de onorabil avea drept scop să-i arate ce prostuță fusese când refuzase să fugă împreună cu el. Ar fi fost un soț minunat. Ar fi prețuit-o și ar fi

iubit-o. Ce însemnau titlul și prestigiul în fața omului care te iubea și pe care îl puteai iubi la rândul tău?

Desigur, la vremea când o ceruse de soție, ea nu știa ce era dragostea, cum se simțea, cât de mult avea nevoie de ea. Cunoscuse doar vanitatea și sentimentul îmbătător pe care îl trezea ideea de a te ști dorită de atâția bărbați. Confundase popularitatea cu prietenia, iar când mama ei se îmbolnăvise, iar Lila se îndepărtase o vreme de viața publică, își dăduse seama cât de repede se risipea popularitatea și cât de puțini erau prietenii adevărați.

Câți? Nici unul.

– Mai bine te-ai băga sub pătură înainte să răcești. Vin și eu imediat.

Lila dădu din cap și se strecură sub așternuturile încă imprimate cu căldura trupurile lor.

Nu meritase să aibă prieteni înainte. Nu-l meritase pe Brook Derring. Probabil că nu îl merita nici acum, dar... o, cât de mult îl dorea.

Brook păși în spatele paravanului și se sprijini cu un braț de perete. Avea nevoie de un moment doar pentru el, de un moment ca să-și adune gândurile răzlețe. Își odihni fruntea pe braț și închise ochii. Imaginea Lilei, cu ochii închiși și cu buzele întredeschise, i se ivi în minte. Brook deschise repede ochii.

Îi spusese că îl iubește. Ce se presupunea că trebuia să facă el cu acea informație? O credea? Și dacă o credea, ce? Asta nu schimba cu nimic trecutul. Nu însemna că o iubea sau că voia să rămână însurat cu ea. Se căsătorise cu ea ca să o protejeze și cu certitudinea că va fi o uniune temporară. Nu trebuia să se simtă vinovat pentru că solicita anularea căsătoriei când se convenise asupra ei de la început.

Nu o obligase să facă nimic. Și se asigurase din răsputeri că ea se va bucura de tot ce făceau împreună. Și totuși, gândul că o ruinase nu voia cu nici un preț să fugă din mintea lui.

Fusese inocentă.

Era un lucru la care se aşteptase. Ar fi fost surprins să afle că nu fusese sărutată niciodată, că nu dansase niciodată prea aproape de partenerul ei, că nu permisese niciodată ca mâinile unui

bărbat să se abată ușor de la standardele impuse cu strictețe ale bunei-cuviințe. Dar Lila nu era o fire care să încalce regulile. Nu ar fi permis niciodată ca un bărbat să o facă a lui.

Până acum.

Pentru că îl iubea.

Nu ar fi trebuit să-l iubească. Nu că asta ar fi împiedicat vreodată pe cineva să se îndrăgostească. El nu ar fi trebuit să se îndrăgostească de ea cu atâta vreme în urmă, dar a ști acest lucru nu îl împiedicase să o facă. Inima lui se împietrise de atunci. După o săptămână petrecută în mahalalele din Saffron Hill, văzuse mai mult din lume decât văzuseră mulți bărbați într-o viață întreagă. Dragostea era o emoție rezervată celor precum Lila, bărbați și femei care trăiau în privilegii, care aveau timpul și răgazul necesare pentru a visa cu ochii deschiși. Dragostea nu hrănea un copil flămând, nu anula pofta maniacală de gin și nu recupera banii pierduți la jocurile de noroc.

Dragostea era o emoție plăcută, chiar dacă perfect inutilă.

Dar nu însemna că Brook nu simțise nimic când făcuse dragoste cu ea. Poate pentru că fusese odinioară îndrăgostit de ea, el simțise mai multe decât își amintea să fi simțit vreodată când se culcase cu o femeie. Fiecare suspin, fiecare răsuflare, fiecare geamăt părea să i se fi întipărit în minte. Își dorise să-i ofere mai multă plăcere, cu riscul ca el să nu se simtă la fel de bine.

Ar fi putut să o ia repede și cu asprime. Fusese pregătită pentru el și chiar nu era vreo floricică delicată. S-ar fi bucurat astfel de ea, mai ales după ce simțise cât era de strâmtă și de fierbinte. Aproape că își pierduse orice urmă de cumpătare în clipa aceea.

În schimb, fusese extraordinar de atent și continuase să fie. Își dorise ca totul să fie perfect pentru ea.

De ce naiba îi păsa? Ea nu dăduse nici două cepe degerate pe sentimentele lui când îl distrusese prin refuzul de a fugi împreună. Iar astă-seară, îl încurajase să se poarte condamnabil, să o facă să-l urască.

Așa că... de ce nu o făcuse? Era perfect capabil de tot felul de acte impardonabile. Mintea îi fu asaltată de un iureș de gânduri și, după ce se liniștiră, unul singur rămase de neclintit.

Nu își dorea ca Lila să nu mai fie îndrăgostită de el.

Brook scoase un oftat și se îndepărtă dezgustat de perete. Ce Dumnezeu se petrecea cu el? Găsi un prosop uscat, îl trecu prin vasul cu apă și șterse dovezile inocenței ei de pe carnea lui. Apa rece îl ajută să-și mai potolească pasiunea care ardea pentru ea. Chiar dacă o avusese cu doar câteva clipe în urmă, și-ar fi dorit să o aibă din nou. El era un bărbat rezistent și puternic, dar de obicei interesul nu-i mai era atașat câteva ore după ce-și găsea eliberarea. Îl nedumerea această dorință de a fi din nou cu ea chiar după ce tocmai fusese.

Totul la ea îl nedumerea. Nu avea cum ca prinderea lui Beezle și toată povestea aceasta să se încheie prea curând. Brook era pregătit să revină la vechea lui viață, la zilele și nopțile lungi petrecute în biroul lui de pe Bow Street, la orele petrecute în mizeria din St. Giles, la timpul petrecut în solitudine în apartamentul lui. Căsătoria aceasta nu avea cum să se încheie prea curând.

Brook se stropi cu apă pe față, apoi se apropie cu pași leneși de pat, unde stătea Lila. Ea nu se mișcă, dar se îndoia că dormea. Nu o putea auzi decât gândind. El se urcă lângă ea, căldura trupului ei amintindu-i cu câtă răceală se purtase și se întrebă la ce oare se gândea ea. Nu se întrebase niciodată la ce se gândea o femeie. Se întrebase adesea dacă sora lui avea măcar capacitatea de a gândi, dar aceasta se întâmplase înainte ca ea să se însoare cu Dorrington și să nu mai fie responsabilitatea lui Brook.

Cum nu era tentat să o întrebe la ce se gândea, el făcu următorul lucru pe care îl putea face. O strânse în brațe și o sărută pe tâmplă.

– Dormi, îi spuse el. O să se facă repede dimineață și ne așteaptă o călătorie lungă de întoarcere.

– Trebuie să ne întoarcem? întrebă ea cu un căscat.

– Trebuie să nu uităm de pisică, spuse el, doar pe jumătate în glumă.

– Ar trebui să luăm pisica și pisoii la Londra.

Ce extraordinară scenă de intimitate casnică? Ce mai urma după aceea? Copiii?

Bănuia că era foarte posibil acum. Se putea ca ea să fie însărcinată. El nu folosise nici un mijloc prin care să prevină sarcina. Erau riscante unele, dar erau măcar oarecum eficiente. Ar fi putut să se retragă la timp dinăuntrul Lilei, scăzând astfel șansele ca ea să rămână însărcinată. De ce nu o făcuse?

Iată altă problemă pe care prefera să nu o studieze prea atent. Poate era mai bine să-și asculte propria sugestie și să se culce.

–Brook?

Îi auzi vocea ca printr-o ceață, iar el se cuibări mai aproape. Era caldă și moale în brațele lui. Părul ei mirosea a flori de câmp.

–Culcă-te, Lila.

El va ațipi pur și simplu și somnul îl va cuprinde în brațe pe ca un copilaș neastâmpărat.

–O să dorm. Voiam doar să-ți mulțumesc că mi-ai spus de ce mă mai urăști.

El oftă și deschise ochii.

–Nu te urăsc. Dar Lila, indiferent ce se întâmplă între noi, în pat sau altundeva, noi nu avem un viitor. Înțelege asta. Nu există nici o speranță pentru noi doi. O auzi răsuflând tremurător. Nu o spun ca să te rănesc. O spun pentru că este adevărul. Și pentru că *nu* voia să o rănească. Nu te pot iubi, dar nu te urăsc.

–Aș înțelege dacă m-ai urî, spuse ea după o tăcere prelungă. Știu că nu ți-ai dorit scuzele mele. Știu că ele nu au schimbat nimic, dar uneori trebuie să spunem lucrurile pe care le simțim pentru că altfel poate să fie prea târziu.

El privi lung în întuneric.

–Mama s-a dus de aproape cinci ani și încă mă mai gândesc zilnic la lucrurile pe care aș fi vrut să i le împărtășesc. Am întrebări pe care mi-aș dori să i le fi pus, discuții pe care aș fi vrut să le avem.

–N-ai părut niciodată să fii prea atașată de ea când te-am întâlnit prima dată.

O simți ridicând din umeri.

–Bănuiesc că nu eram. Când s-a îmbolnăvit, când mi-am dat seama că urmează să o pierd, mi-aș fi dorit să fim mai apropiate. Am încercat să compensez pentru asta până la final, dar n-am reușit să o fac niciodată cu adevărat.

El o trase mai aproape, chiar dacă mintea lui îi urla *atenție, pericol*. Mărturisirile șoptite pe întuneric te puteau duce pe căi pe care el nu-și dorea să se aventureze. El dezvăluise cât putuse de mult din universul lui emoțional – toate, lucruri care aparțineau trecutului. Nu voia să afle mai multe despre emoțiile ei. Nu voia să vadă latura această blândă și grijulie pe care o avea.

– Îmi pare rău pentru pierderea ta. Uneori mă mai gândesc și eu la tata.

Ceea ce era adevărat. Nu pentru că îi era dor de conte, ci pentru că existau atât de multe lucruri care îi aduceau aminte de el la Derring House. Fusese bătrân chiar și când Brook fusese tânăr. Fiecare tutore pe care îl avuseră el și Dane le vorbise neîncetat despre ce aștepta lumea de la fratele lui care urma să devină conte. Aproape se împăcaseră cu moartea tatălui lor cu mult înainte ca ea să se întâmple. Bănuia că pierderea mamei ar fi fost un șoc cu mult mai mare.

– Așa este. Tu ți-ai pierdut tatăl la scurt timp după ce eu...

– Da. A fost o altă lovitură, dar luate împreună m-au făcut omul care sunt astăzi.

Ea se întoarse în brațele lui, iar pielea mătăsoasă a pântecului ei alunecă pe sub brațul lui.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că mi-am dorit o evadare și am găsit una. Am evadat în St. Giles, Whitechapel și Holborn Hill. Mi-am găsit adevărata chemare. Dacă m-aș fi însurat cu tine, dacă tatăl meu ar fi trăit mai mult, nu m-aș fi făcut niciodată detectiv. N-aș fi fost niciodată făcut cavaler.

– Apropo de asta, de ce...

El îi puse un deget pe buze. Erau moi și senzuale, implorând să fie sărutate. El rezistă tentației, chiar dacă membrul lui îi atrase atenția în semn de protest.

– Asta este o poveste pentru altă dată și nici pe departe atât de romantică pe cât le place femeilor să o considere. Își îndepărtă degetul. Acum, hai la somn.

El închise ochii, deschizându-i din nou de îndată ce ea se ghemui la pieptul lui, părul ei fin gâdilându-i umărul. Moartea mamei o schimbase cu adevărat. Ar trebui să fie un nebun încăpățânat să nu remarce acest lucru. Acum ea își cerea scuze, își făcea griji pentru pisoi, se interesa de altcineva cu excepția propriei persoane.

Îl *iubea*.

Dar el nu putea da timpul înapoi. Brook, cel care o iubise fusese un alt om. Bărbatul acela nu era decât o amintire îndepărtată.

Lila își lipi obrazul de umărul lui și se strânse mai aproape de el. Picioarele le erau împletite la glezne, iar el căută din răsputeri

să nu-și imagineze cum îi ridică unul dintre picioare și îl așază peste șoldul lui. Astfel, ar fi putut să se strecoare cu ușurință în căldura ei.

Nu astă-seară.

Astă-seară, va dormi. Închise ochii și încercă să se așeze mai bine, dar unde să-și pună mâinile? Pe una o puse sub cap, dar cealaltă continuă să alunece pe conturul voluptuos al șoldului ei. Din poziția aceea, era mult prea ușor să-i cuprindă rotunjimea posteriorului în palmă.

Mădularul îi fu traversat de o durere incomodă, iar Brook scrâșni din dinți sub apăsarea străfulgerărilor îndurerate.

Răsuflările Lilei se domoliră și, în timp ce el se străduia să găsească o poziție mai potrivită, ea adormi. La naiba cu femeia de lângă el și la naiba cu simțul nechibzuit al cinstei lui. Dacă ar fi ascultat și trupul lui de simțul onoarei...

Ca să nu se mai simtă stârnit de prezența ei, cel mai simplu era să se întoarcă cu spatele. Tot ce trebuia să facă era să o dea de pe el și să se întoarcă. Nu cântărea prea mult, astfel că ar fi putut să o facă fără mari eforturi. Însă Brook doar se gândi cum să o mute din brațele lui. În cele din urmă, nu reuși să se desprindă de ea.

Capitolul 16

Încheietura Lilei arăta de parcă fusese călcată de roata unei trăsuri. În dimineața următoare, mâna ei subțire de obicei se făcuse dublă, iar încheietura era groasă cât palma. Nu reuși nici măcar să acopere cu o mănușă partea aceea înspăimântătoare. O ascunse sub pelerină pe toată durata micului dejun și îi fu destul de greu să mănânce.

Atunci când își mai amintea să mănânce.

De cele mai multe ori, părea să nu fie în stare să-și oprească privirea din a rătăci spre chipul soțului ei. El arăta exact cum arătase cu o zi în urmă și în ziua de dinainte, chiar dacă se bărbierise la han, iar barba de pe maxilarul lui dispăruse. Îi plăcea să se uite la liniile ascuțite ale obrajilor și ale maxilarului lui, dar se tot aștepta ca el să arate cumva altfel. Desigur, de ce să se fi așteptat la una ca asta? Ea nu era prima femeie cu care făcuse dragoste. Nu fusese virgin. În plus, toate privirile pe care și le aruncase chiar ea în oglindă îi arătaseră că propriul chip nu se modificase cu nimic față de noaptea precedentă.

Nu îi apăruse în frunte nici un semn care să trâmbițeze sus și tare pierderea propriei virtuți. Nici o urmă de sânge nu pătase așternuturile pe care dormiseră cu o noapte în urmă. Mișcările atente și rapide ale lui Brook cu prosopul șterseseră aproape toate dovezile.

Se întrebă dacă și ea va fi ștearsă din gândurile lui cu aceeași rapiditate, după ce se confirma anularea.

– Stai aici, spuse Brook, întrerupându-i examinarea minuțioasă.

Ea coborî iute privirea și se jucă cu terciul din farfurie.

– Unde te duci?

– I-am cerut hangiului să ne facă rost de niște provizii. Vreau să văd dacă s-a ocupat de asta. Păstrează gheața pe încheietură. O să ajute să se dezumfle.

Ascultătoare, ea își așeză încheietura pe micul bloc de gheață care i se adusese, dar imediat ce Brook plecă, și-o ridică din nou. Știa că gheața era rară și costisitoare, chiar și iarna, dar încheietura o durea mai mult pe gheață. Își spunea că trebuia să fie bucuroasă că era vorba de încheietură, nu de gleznă, deși, dacă ar fi fost glezna, sigur ar mai fi rămas încă o noapte la han. Lila nu aștepta cu mare nerăbdare lunga și friguroasa călătorie de întoarcere cu cabrioleta sau condițiile rustice care îi așteptau la cabană.

Făcea bine să se bucure de timpul petrecut aici, căci clipele de fericire se vor termina cât de curând și probabil nu îl va mai revedea niciodată pe Brook. Fusese atât de proastă, încât să nu observe cât era de minunat atunci când se întâlniseră prima dată. Nu văzuse decât un tânăr fără titlu, putere sau simț al stilului. Acum știa că nici unul dintre aceste atribute nu însemnau că un bărbat avea o substanță, un caracter. Brook era genul de om care punea nevoile altora în fața propriilor nevoi. Poate nu era prea la modă să vânezi hoții din Spitalfields sau să cauți oameni dispăruți în Seven Dials, dar el o făcea oricum. Îi păsa cu adevărat de binele altora. Cum de putuse să creadă vreodată că o lavalieră cu un nod complicat putea să se ridice la înălțimea lui?

Într-o bună zi, Brook se va îndrăgosti de o femeie, iar atunci o va iubi cu devotamentul și fidelitatea pe care Lila le știa doar din romane. Și când te gândești că, dacă nu ar fi fost atât de proastă, femeia aceea ar fi putut să fie chiar ea. Probabil că va îmbătrâni doar cu amintirile timpului petrecut împreună.

Ușa de la separeu se deschise, iar Lila își așeză repede încheietura pe gheață. Dar în locul lui Brook, în prag se ivi o tânără cu părul castaniu-deschis și ochi albaștri strălucitori. Părul îi fusese prins într-un coc dezinvolt de bucle, dar cele mai multe dintre șuvițe scăpaseră din prinsoarea coafurii și coborau în valuri peste umeri și în jurul obrajilor ei sidefii. Purta o redingotă de albastru aprins, cu volănașe și pliseuri în partea din față, și o bonetă asortată îi atârna de o încheietură înmănușată. După rochia pe care o purta, Lila știu imediat că femeia se bucura de bogăție și prestigiu.

Dar ceva din felul în care se ținea, cu o mână în șold, dezmințea ideea că ar fi fost o doamnă.

– Ești doamna Brook Derring? întrebă ea.

Lila încuviință din cap, cu privirile încă ațintite spre femeie. Vorbise perfect corect, dar ceva la felul în care vorbea nu părea chiar potrivit.

– Și cine ești dumneata? întrebă Lila și se ridică.

Fata se întoarse cu spatele la ea.

– Max, este adevărat! A fost o nuntă. Soția lui Brook este aici.

O rafală de pași zgâlțâi dușumeaua de sub picioarele ei, iar un bărbat se ivi în spatele femeii. Își scoase pălăria și făcu o plecăciune ceremonioasă spre Lila. Lila schiță doar o reverență.

– Iartă-ne că dăm buzna așa, doamnă Derring, spuse el, vorbind cu perfecțiunea unui nobil.

– Hangiul ne-a spus că s-ar putea să te găsim aici, adăugă femeia. Trebuia să vedem neapărat asta cu ochii noștri.

– Ar trebui să ne prezentăm, spuse bărbatul, chiar dacă Lila ghicise deja cine trebuia să fie.

Bărbatul era înalt, avea părul castaniu și ochi căprui. El și Brook erau de aceeași înălțime și, chiar dacă părul lui Brook era mai deschis la culoare și ochii mai întunecați, asemănarea era prea puternică pentru a-ți scăpa.

Acesta trebuia să fie Lord Dane, contele și fratele lui Brook.

– Eu sunt Lord Dane, iar aceasta este soția mea, Lady Dane. Cred că acum ești sora mea prin alianță.

– Da, reuși să spună Lila în cele din urmă. Mă bucur să vă cunosc, milord. Milady.

Ea schiță câte o reverență spre fiecare în parte.

– Nu trebuie să-mi zici *milady*, spuse contesa. Poți să-mi spui Marlowe.

– Marlowe? Lila își aminti acum poveștile din ziar. Contele se căsătorise cu o fostă hoață. Aceasta trebuie să fie. Eu sunt Lad... Lillian-Anne, dar toată lumea îmi spune Lila.

– Îmi pare bine, Lila, spuse contele. Ești cea mai mare fiică a ducelui de Lennox?

– Da. Cred că ne-am cunoscut cu ani în urmă.

– Îmi amintesc, milady. Ai avut un debut de neuitat.

Dane intră în încăpere și se uită în jur.

– Unde este fratele meu?

– S-a dus să discute cu proprietarul despre niște provizii. Stăm la cabana din apropiere.

Dane făcu ochii mari.

– La ce Dumnezeu s-a gândit când te-a dus acolo?

– Ai o casă prin apropiere? întrebă Marlowe.

– Nu chiar.

El trase un scaun și îi făcu semn soției lui.

– Nu, mulțumesc. Mă doare fundul de cât am stat până acum.

Lila izbucni într-un acces de tuse, dar contele nu păru să fie deloc ofensat.

– Înțeleg că nu cunoașteți motivul căsătoriei, spuse Lila.

– Există vreun motiv? întrebă Dane cu o privire aruncată iute spre mijlocul ei. Adică, în afară de cele clasice.

– Contesa mamă ne-a scris ca să ne cheme la nuntă, spuse Marlowe. Ăsta a fost tot conținutul scrisorii. Dumneaei lansează adesea o mulțime de asemenea convocări și oferă prea puține explicații.

– Am fost reținuți de ploi și inundații abundente în apropiere de Northbridge Abbey, spuse Dane, altfel am fi venit mai repede.

– Este foarte amabil din partea voastră, dar cu greu puteți fi acuzați de ceva, având în vedere rapiditatea cu care s-a petrecut totul.

Contele dădu din cap, evident așteptând ca ea să continue. Lila se întrebă de unde să înceapă și cât de mult să dezvăluie. Tăcerea trebuia să se fi prelungit mai mult decât i-ar fi fost pe plac contesei. În cele din urmă, i se alătură soțului ei.

– Sunt singura care se întreabă de ce nunta a avut loc așa de repede? șopti ea cu voce tare.

Lila râse. Fata era stângace, dar părea să fie o consecință a lipsei de viclenie. Lilei i se păru o prezență ciudat de proaspătă.

– Așteptăm ca Lady Lila să elaboreze un răspuns, îi spuse Dane, fără a se chinui prea mult să vorbească în șoaptă.

– Răspunsul la ce? întrebă Brook venind în spatele fratelui lui. Nu-mi spune că ați început deja cu interogatoriul. Credeam că eu sunt detectivul.

– Brook!

Marlowe se aruncă spre el, îmbrățișându-l cu putere și o relaxare evidentă. Lila se întrebă dacă se va simți vreodată la fel de în largul ei să-și îmbrățișeze propriul soț.

Dane îl bătu ușor pe umăr pe fratele lui și îi ciufuli părul, lucru care păru să-l enerveze pe Brook și să-l amuze pe Dane.

– Unde este Hunt? întrebă contele. Nu prea s-a ocupat de sarcinile lui.

– Este la Londra cu Dorrington, stă cu ochii pe Beezle.

– Beezle? Marlowe îi despărți pe cei doi bărbați, strecurându-se între ei. Nu Beezle cel pe care îl știu eu.

– În persoană chiar. De fapt, vă cunoașteți bine, spuse Brook, îndreptându-se spre masa la care stătuse și Lila. Aș vrea să-ți pun câteva întrebări, dacă nu te deranjează.

El arătă spre scaunul tras mai devreme de Dane de sub masă, dar în loc să se plângă de durerea de spate, contesa luă loc. Se așeză și Lila, știind că nici bărbații nu se vor așeza până nu luau loc ambele doamne.

Brook le povesti pe scurt evenimentele care duseseră la căsătoria lor. Lila era curioasă să vadă dacă va menționa de planurile lui de anulare, dar nu spuse nimic pe temă, ca și cum uniunea cu o femeie doar pentru a o proteja de un criminal era ceva la ordinea zilei. Poate că era. Nu se gândise să-l întrebe dacă mai fusese însurat.

– Marlowe, spuse el după ce-și încheie rezumatul, mă întrebam dacă poți să-ți amintești de vreun om politic cu care să se fi asociat Beezle. Parlamentari, gentlemeni sau alții asemenea.

Fruntea lui Marlowe se încruntă, iar ea își duse degetul spre gură, coborându-l din nou când își dădu seama că avea mănușile.

Lila nu putu să nu-i întrerupă.

– Iartă-mă că te întreb, dar de unde îl știi pe acest Beezle? De pe vreme când erai... când trăiai în St. Giles?

Marlowe îi zâmbi.

– Știu că am fost hoață de buzunare și spărgătoare de case. N-am pretins niciodată că ar fi fost altfel, dar, în acest caz, ai noroc. Beezle făcea parte din banda mea, Haita din Covent Garden. N-aș spune că a fost un prieten apropiat. Nu ne-am plăcut niciodată prea mult.

– Și este același bărbat care m-a răpit pe mine? Este un lucru obișnuit?

– Nu când eram în bandă, deși nu m-ar surprinde ca Beezle să o fi făcut. Nu i-a fost niciodată frică să riște, iar răpirea nu este ceva nou. Satin, el era fostul mare tâlhar, m-a răpit pe mine. Diferența este că eu eram un copil. Nu văd de ce ar răpi o femeie dacă nu pentru a fi răscumpărată.

– La asta m-am gândit și eu, adăugă Brook. Au mai existat alte câteva situații de felul ăsta, dar n-am găsit nici o legătură cu Beezle.

– Ce este un mare tâlhar? întrebă Lila.

– Prințul pungașilor, răspunse Marlowe. Cel mai mare și cel mai tare.

– Liderul, îi explică Dane. Când am cunoscut-o pe Marlowe, Satin era liderul. A fost spânzurat la Tyburn, iar Beezle i-a luat locul în bandă.

– În clipa asta, Haita din Covent Garden reprezintă una dintre cele mai puternice găști din Londra, spuse Brook. Beezle a dus mai departe și a dezvoltat ce a început Satin. În Seven Dials nu există distilerie de gin sau matroană de casă de toleranță care să nu-i plătească lui Beezle ceva pentru a scăpa de belele.

– Fără îndoială, Beezle este problema, completă Dane.

– Cum a construit în mare parte pe ceea ce începuse Satin, mă gândeam că poate a păstrat unele dintre contactele lui politice. I-ai văzut vreodată pe Satin sau Beezle cu un anume domn Fitzsimmons, parlamentar?

Marlowe coborî privirea spre masă. Bătu ritmic dintr-un deget. În cele din urmă, ea clătină din cap.

– Drept să vă spun, nu-mi amintesc de nici un politician, de nici un grangur. Sigur, grangurii erau spuma, vreau să spun... care este cuvântul?

Se uită la Dane.

– Victimele?

Ea dădu ochii peste cap.

– Exact, dar Satin n-ar fi avut niciodată mai multă încredere într-un ștab decât într-un copoi. Ea se uită la Brook. Hopa, îmi pare rău.

– Nu sunt agent pe Bow Street, dar bănuiesc că mă calific totuși la capitolul copoi.

– Da, dar tu ești cel mai bun gen de copoi, spuse ea, sărutându-i obrazul și întinzând mâna spre el. În palmă se văzu sclipind ceasul lui de buzunar din aur. Doar ca să nu-mi pierd antrenamentul, spuse ea când el își recuperă ceasul.

– Și cu mine cum rămâne? întrebă Dane.

Ea îl sărută pe obraz.

– Tu ești cel mai bun gen de știab.

Lila remarcă dragostea dintre soț și soție, din toată familia. Era limpede că buzunăritul lui Brook era un truc pe care contesa îl mai făcuse și cu alte ocazii în trecut. Părea să fie o glumiță de-a lor. Și familia Lilei avusese glumițele ei, dar aceasta se întâmplase înainte ca mama să moară.

– Îmi pare rău că nu pot să fiu de mai mult ajutor, dar o săptămână petrecută departe de mahalale este ca și cum ai plecat de un an, ceea ce înseamnă că eu sunt plecată de zeci de ani. O să spun că, dacă eu aș avea mălai și aș căuta pe cineva care să o șterpelească pe fiica unui duce, Beezle ar fi prima mea opțiune.

– Dar nimeni nu și-a dorit să mă șterpelească... hm, răpească, susținu Lila. Am fost răpită ca să fiu răscumpărată.

– Beezle ți-a spus asta? întrebă Marlowe.

– Nu. Nu mi-a spus nimic, exceptând faptul că o să-mi pară rău că am văzut crima.

– Te-ar fi ucis ca să scape de tine. Din păcate, dacă te șterpelea pentru o răscumpărare, ar însemna să nu fie plătit.

– Este o situație nefericită, spuse Brook, dar nu se aștepta ca ea să vadă toată scena. Credea că este închisă într-o pivniță.

– Tot cred că ar fi ucis-o doar după ce-și primea galbenii.

Brook își trecu o mână prin păr.

– La asta nu mă gândisem. Nu știu ce intenții avea Beezle, pentru că Dorrington a găsit-o înainte ca Beezle să o ucidă. Dar gândindu-ne la ce a văzut, cred că este în pericol.

– Sunt de acord, spuse Marlowe. Și faci bine să te ascunzi aici. Beezle cunoaște Londra mai bine decât buzunarele lui soioase, dar nu știe provincia. Totuși, simt...

Ea se uită la Dane, iar el dădu din cap.

– O să mă ocup de asta.

Lila se întrebă cum de le ieșea asta oamenilor căsătoriți, cum de reușeau să comunice fără cuvinte. Ea și Brook abia puteau să comunice folosind cuvintele.

– Să te ocupi de ce anume? întrebă Brook.

– Să anunț personalul de la Northbridge de o posibilă amenințare. Nu vreau să li se întâmple nimic lui Lyndon sau lui Maxwell cât suntem plecați.

– Beezle este pe urmele Lilei, nu ale copiilor tăi, spuse Brook, dar nu este o idee rea. Se prea poate să o caute acolo dacă devine disperat.

– Ar trebui să ne continuăm drumul spre Londra? întrebă Dane. Nunta s-a terminat, iar tu și noua ta soție nu sunteți în oraș.

– Aici tu decizi.

– Ce vrea să zică, spuse Marlowe, este că toate nu o să se spargă în capul lui când mama ta o să se înfurie pentru că nu ne-am dus să o vedem.

– Sunt sigur că Susanei i-ar plăcea să te vadă și pe tine.

– Da, dar eu nu mă tem de Susanna, spuse Marlowe, vorbind despre sora lui Brook. Acum suntem mai aproape de Londra decât de Northbridge și aș prefera să ne vedem de drum. Dacă o să fiu nevoită să mai stau azi mult în trăsură, nu o să mai răspund de faptele mele.

Lila își simți șansa.

– Ar fi un deranj prea mare să ne duceți pe mine și pe sir Brook până la șandrama... adică, la cabană? Este foarte frig să ne ducem pe jos.

– Nicidecum, spuse Dane galant. Nici nu vreau să aud că vă întoarceți pe jos.

– Ba s-ar prea putea să auzi, spuse Brook și se ridică în picioare. Eu și doamna Derring nu vă putem accepta oferta. O să mergem pe jos.

El își ațintì privirea întunecată spre ea, cu un avertisment mut care îi spunea să nu-l contrazică. Dar Lila nu avea chef să fie docilă. O durea încheietura, picioarele îi erau încă umflate după drumul până aici și nu-și dorea să mai simtă nici o adiere a vântului rece pe care îl auzea zgâlțâind obloanele.

Dacă era să fie sinceră față de sine însăși, nu-și dorea să fie parte din această căsătorie. Poate că i se păruse inițial un neajuns, o chestiune care să fie trecută cu vederea din punct de vedere social, dar acum devenise cu mult mai mult. Se îndrăgostise de Brook și nu putea să-l ierte nici pe el, nu se putea ierta nici pe sine pentru asta, mai ales când el îi spusese foarte limpede că nu-i va întoarce niciodată afecțiunea.

Iar acum îl cunoscuse pe fratele lui și pe soția lui Dane, iar Lilei îi plăceau. Contesa i se părea ciudat de fermecătoare, iar contele,

plin de grație. Erau exact genul de oameni pe care și i-ar fi dorit la cină sau alături de ea, în fața vetrei, într-o noapte rece de iarnă.

Desigur, nu exista nici o șansă ca vreo relație reală cu Dane și soția lui să existe. Se va despărți de Brook cât de curând. Și pierderea a ceea ce ar fi putut să fie o prietenie minunată o înfuria pe Lila.

Totul la Brook și la această căsătorie o înfuria la lumina rece a zilei.

Lila se ridică brusc de pe scaun, cu obrajii arzându-i de mânie și indignare față de nedreptatea întregii situații.

– Întoarce-te tu pe jos. Eu vin cu trăsura.

Brook arcui o sprânceană. În mod clar, el credea că se purta prostește.

– Este mai bine ca trăsura contelui de Dane să nu fie văzută la cabană, susținu Brook cu o răbdare pe care își închipuia că le era, în general, rezervată copiilor mici. Am ales căsuța asta pentru că nu prea este asociată cu familia Derring.

– Crezi că acest Beezle și-a pus oamenii să supravegheze cabana? întrebă dulce Lila. Ea așteptă răspunsul lui. El clătină din cap a negație. Iată, atunci nu o să afle niciodată. Ea dădu din cap spre Marlowe. Până și contesa a spus că Beezle nu cunoaște provincia. O să dureze vreo câteva ore să te întorci pe jos, iar afară este ger. Trăsura fratelui tău ne poate duce acolo într-o jumătate de oră sau mai puțin.

– Poate că ar trebui să ieșim și să vă lăsăm să discutați între patru ochi, spuse Dane, ridicându-se și îndreptându-se spre ușă. Marlowe, hai cu mine.

– De ce? întrebă ea, evident mult mai interesată de discuție decât de politețe.

– Nu este nevoie, spuse Lila, eu m-am hotărât. O să vă aștept în trăsură, milord.

Lila ieși cu un aer maiestuos din cameră.

Brook aproape că se gândi să plece valvârtej după ea și să o scoată din trăsură, dar astfel nu ar fi făcut decât să-i amuze mai mult pe fratele lui și pe Marlowe. Marlowe avea deja o mână peste gură ca să-și ascundă zâmbetul.

– Poate că o să aștept în trăsură cu Lady Lila, spuse Marlowe.

– Bună idee, spuse Dane. Pare atât de fragilă și de lipsită de apărare. Este bine să nu o lăsăm singură.

Marlowe o urmă pe Lila, iar Brook ridică o mână.

– Nici un cuvânt.

– Nici nu m-aș gândi să spun ceva împotriva minunatei tale soții. Este ca o gură de aer proaspăt.

– Ceea ce chiar este ceva, dat fiind cu cine te-ai însurat tu, mormăi Brook.

– Bănuiesc că mi-am închipuit mereu că tu fiind un erou, soția ta o să-ți venereze pământul de sub picioare. Am ratat eu ceva sau Lady Lila pare să nu fie atinsă de această venerație?

Brook simți tentația de a-i spune fratelui lui că Lila *chiar* îl venera. Ei bine, în orice caz, era îndrăgostită de el. Dar refuză să înhațe momeala pe care i-o lansase.

– Asta nu te privește.

– Nu o să te contrazic. Îmi amintesc bine? Nu este ea fata după care ai tânjit un sezon întreg?

– Știi că mă bat mai bine decât tine, spuse Brook, cu o notă de avertizare în voce.

– Data viitoare când o să fii în Londra, o să verificăm asta la Gentleman Jackson, spuse Dane și îl bătu ușor pe spate. Îmi imaginez că o să fii gata să bați măr pe cineva.

Brook înlătură mâna lui Dane de pe umăr.

– Hai să mergem, înainte ca Lila să se decidă că pleacă fără noi.

– Deci îmi accepți și tu ospitalitatea? spuse Dane în timp ce traversară împreună salonul comun.

– Ori așa, ori îmi las soția de capul ei cât eu mă întorc pe jos. Nu-mi dau seama ce ar fi mai rău.

Noaptea și ziua următoare fură cele mai lungi din viața lui Brook. Toate discuțiile despre Londra îl făcuseră să-și dorească din inimă să se întoarcă. Era nerăbdător să revină la treaba care știa că-l așteaptă acolo. Crimele din Londra nu intrau niciodată în vacanță și nici el nu-și putea permite una.

Nu că aceasta ar fi fost o vacanță. Era muncă, iar Lila se asigura ca el să o simtă ca atare. Încă de când coborâră din trăsura lui Dane și își luaseră rămas-bun, ea fusese morocănoasă și tăioasă. Le spusese mai multe pisicii și pisoilor decât lui. Evident, el făcuse ceva

de o supărase și cunoștea suficiente lucruri despre femei ca să fie conștient că era mai mult decât sugestia de a reveni pe jos când ea preferase să meargă cu trăsura.

Avusese un prim semnal în noaptea aceea, când el făcuse un comentariu despre mersul la somn, iar ea îl informase că făcea bine să nici nu îndrăznească să o atingă. De fapt, nici nu se gândise să facă dragoste cu ea. O, prea bine, se gândise și la asta. Nu la modul serios. Își închipuia că o mai durea oarecum după noaptea petrecută la han.

Mai erau și alte lucruri pe care le puteau face și poate că, dacă el îi oferea plăcere, ea nu se va mai uita urât la el.

Se gândi să întrebe ce anume făcuse ca să o supere, dar încercase de câteva ori să facă același lucru cu sora lui, Susanna. Susanna doar se înfuriase mai tare și îi răspunsese cu un: „Adică vrei să spui că nu știi".

Brook dedusese de aici că era mai bine să te prefaci că știi decât să întrebi. Totuși, cât rămase întins lângă Lila în noaptea aceea, el se gândi că nu se purta ca o femeie îndrăgostită de el. Se așezase cât mai departe de el și, chiar dacă se prefăcea că doarme, după felul în care respira, el știa bine că nu era mai adormită decât el.

Poate că, la urma urmei, se purta ca o femeie îndrăgostită. O femeie a cărei dragoste era neîmpărtășită. El îi spusese clar că nu o mai iubea și nu voia să se îndrăgostească de ea acum. Poate că era mai bine ca ea să se distanțeze emoțional înainte ca el să impună distanța fizică.

Se simțea rănită, iar el o înțelegea. Știa totul despre suferință și durere, dar asta nu atenua cu nimic vina pe care o simțea pentru că o făcea să sufere. Tocmai pentru că știa ce însemna o durere provocată de dragostea neîmpărtășită, putea să înțeleagă și suferința ei.

Ce să facă pentru a o alina? Nu se putea îndrăgosti de ea, chiar dacă era ușor să o iubești pe Lila pe care o știa acum. Era la fel de isteață și de spirituală ca întotdeauna, dar acum era și bună la suflet. Dar ceea ce simțise pentru ea rămăsese în trecut. Nu mai era băiatul acela prostuț și îndrăgostit până peste urechi.

În a doua noapte, era deja sătul de tăcerea grea în care era cufundată cabana. Vremea fusese senină de-a lungul nopții anterioare și în ziua aceea, astfel că amândoi profitaseră ca să-și petreacă timpul

pe afară. El rătăcise prin toate colțurile proprietății, spunându-i că voia să se asigure că totul era în ordine. Brook habar nu avea ce făcuse Lila.

Nu prea multe, se gândi el când se întoarse. În cabană regăsi aceeași dezordine pe care o lăsase în urmă când plecase de dimineață. Patul era nefăcut, pardoseala nemăturată, iar vasele folosite pentru micul dejun, nespălate. El nu-i spusese să se ocupe de nici una dintre acele sarcini, dar ar fi putut să și le asume singură, din moment ce nu avea nimic altceva de făcut decât să citească afurisita de carte despre războaiele peloponesiace, ceea ce făcuse toată după-amiaza zilei precedente.

Înțelegea că avusese mereu slujitori, dar el nu era unul dintre ei.

Era aproape întuneric când intră în cabana rece. Observă imediat focul care aproape se stinsese în vatră. Înteți flăcările și remarcă toate celelalte indicii ale lenei Lilei. Dar ea nu se vedea pe nicăieri. Ieși din nou afară și descoperi pisica urmărind atent clădirea bucătăriei, în timp ce pisoiașii se ciorovăiau pe undeva pe aproape.

– E acolo, nu-i așa? întrebă el pisica, iar ea îi clipi cu ochii verzi ca răspuns.

Nu înțelegea ce căuta la bucătărie când el adusese de la han pâine, carne rece, brânză, supă și ceai. Trebuia doar să încălzească ceaiul și supa, iar asta putea să o facă fără probleme în vatra din cabană, dacă nu lăsa focul să se stingă.

El se îndreptă cu pași hotărâți spre bucătărie și deschise ușa, fluturând imediat o mână ca să îndepărteze norul de fum negru care năvăli spre el.

– Ce naiba?

Cineva tuși, iar el își acoperi nasul cu mâneca și dădu năvală înăuntru.

– Lila?

Ea tuși din nou. Cel puțin, credea că era ea. Nu putea să o vadă din cauza fumului care plutea prin încăpere.

– Lila! țipă el.

– Aici.

Vocea îi răsună slab, dar suficient de tare pentru ca el să-și dea seama unde se afla. Se duse în direcția vocii până ce aproape se împiedică de ea. Se aplecă și observă că ea stătea ghemuită pe podea.

– Ce faci? Ridică-te!

– Se zice că fumul se ridică, spuse ea între accese de tuse. M-am gândit că, dacă mă las în jos, aș putea să văd mai bine să sting focul.

Foc? Să-i dea Dumnezeu putere să nu o strângă de gât. O târî afară din bucătărie și trase în piept o gură de aer curat. Dintr-o privire, își dădu seama că nu era rănită, iar el se întoarse să studieze clădirea. Încă nu vedea nici o văpaie. Trebuia să le stingă înainte să înghită bucătăria cu totul. Riscul ca focul să se răspândească și la căsuță era prea mare.

Brook își scoase haina, apoi inspiră adânc, se repezi în bucătărie și bâjbâi prin valul de fum negru. Cum naiba să găsească focul când nu vedea nimic? În cele din urmă, se îndreptă spre cuptoare, așteptându-se să fie copleșit de căldură dintr-o clipă în alta. Fumul era mai puternic în zona aceea, iar Brook își flutură haina prin aer ca să împrăștie rotocoalele de fum. Din cuptor țâșniră mai mulți nori negri, iar el își aruncă haina peste el, sperând să stingă ceea ce alimenta focul.

O parte din fum se risipi aproape imediat. Brook călcă în picioare funinginea și cenușa și strivi restul de tăciuni. Mulțumit că evitase primejdia, se duse afară, scoase o găleată de apă din fântână și se întoarse, aruncând apa peste rămășițele din cuptor. Lăsă în urmă sfârâitul și aburii și ieși din nou afară, înghițind cu lăcomie aerul curat.

– Poți să respiri? întrebă Lila și îngenunche lângă el. S-a stins focul?

El dădu din cap. Încă nu putea să respire suficient de bine ca să vorbească.

– Nu știu ce s-a întâmplat. Încercam să încălzesc pâinea...

– Să încălzești pâinea? rosti el șuierător.

De ce naiba voia să încălzească pâinea?

– M-am gândit că ar fi frumos să avem pâine caldă la cină, mai ales știind că ai stat atâta în frig. Dar nu mi-am dat seama cum funcționează cuptorul și a trebuit să mă duc să caut lemne pentru foc. Se făcuse deja târziu când am găsit vreo câteva și am reușit să fac focul. Dacă m-aș fi gândit mai bine, puteam să aduc un tăciune de la focul din cabană, dar ideea mi-a venit abia mai târziu.

Brook închise ochii. Poate că fusese mai bine când nu știuse cum își petrecuse Lila ziua.

–Am pus pâinea în cuptor, dar a început să scoată fum. Am încercat să întețesc focul, dar nu mi-a ieșit și, înainte să-mi dau seama, fumul era deja atât de gros, încât aproape nu mai vedeam nimic.

Acela trebuia să fie momentul în care sosise el.

Brook voia să fie supărat pe ea. În mod evident, pâinea era de acum o cauză pierdută și aproape că ea dăduse foc bucătăriei. Dar de unde să știe că hornul de la cuptor era probabil înfundat cu cenușă veche și resturi de frunze care se strânseseră de-a lungul anilor? Orice slujitor s-ar fi gândit să curețe cuptorul înainte să se apuce de gătit, dar Lila, în toată neștiința ei, încă nu înțelegea unde greșise.

Își dorise ca el să aibă pâine caldă. Cum să fie supărat pe ea pentru una ca asta?

–Hai înăuntru, spuse el, sperând că nu stricase toată mâncarea și că vor avea ce să mănânce în seara aceea.

El se ridică în picioare și îi întinse mâna să o tragă și pe ea. Pisica și pisoii intraseră cu pași vioi înaintea lor, iar Brook aprinse cele câteva lumânări cumpărate de la han. Lila se așeză pe scaun și își scoase cizmulițele, aruncându-le în mijlocul camerei.

–Sunt plină de funingine și cenușă, spuse ea, scuturându-și părul, din nou, pe podea. Brook bănuia că Lila se aștepta ca el să curețe în urma ei. Trebuie să mă spăl.

Brook își încrucișă brațele.

–Presupun că vrei să-ți aduc apă din fântână.

–Eu mă ocup să o încălzesc.

Era pentru prima dată când vorbea atât de mult cu el în ultimele două zile, iar ideea de a se curăța de mirosul de fum cu niște apă caldă i se păru ademenitoare. Cu un oftat, el o luă din nou spre ușă. Înainte să o deschidă, se întoarse spre ea.

–Să nu te apuci să faci focul cât sunt plecat.

Ea dădu ochii peste cap.

Deja obosit, în vreme ce mușchii îl dureau după eforturile din bucătărie, Brook scoase apă din fântână și se întoarse cu găleata în cabană. O aduse lângă foc. Din păcate, fu nevoit să treacă pe lângă masă și scaun și uitase de ghetuțele Lilei. Cum găleata nu-i

permitea să vadă prea bine, el se împiedică de o ghetuță, scăpă găleata din mână, care îl lovi tare într-un genunchi.

– Fir-ar să fie! urlă el. Ce naiba caută ghetuțele tale în mijlocul camerei?

– Îmi pare rău. Ea le ridică iute și le mută în colț, lângă valiza lui. Le așez bine.

Brook își frecă genunchiul și se ridică în picioare, scrutând din priviri balta de apă de pe podea, acolo unde se revărsase peste marginea găleții.

– Bine. Iar până una-alta, să mături și cenușa, să ștergi apa și să speli vasele. Eu nu sunt servitorul tău.

De îndată ce cuvintele îi zburară printre buze, știu că mersese prea departe. Lila înălță capul, ochii ei căprui arzând în nuanțele aurului din foc. Își înfipse mâinile în șold.

– Iar eu nu sunt servitoarea *ta*.

Și își ridică încheietura bandajată.

La naiba, uitase de încheietura ei. Nu era de mirare că nu se ocupase de nici una dintre muncile casnice. Toate ar fi fost greu de făcut cu încheietura rănită. El era un măgar nesăbuit.

– Dacă voiai să fac ceva din toate astea, n-aveai decât să mă rogi să o fac și aș fi încercat, dar eu nu primesc ordine de la nimeni.

Acum era momentul să-i ceară iertare. Brook se gândi chiar să o facă. Serios. Dar genunchiul afurisit îi trimitea junghiuri prin tot corpul. Îi era și foame, ochii îl înțepau de la fum și uitase cât putea să fie de frumoasă când era supărată. Dorința se dezlănțui înăuntrul lui cu forța unui balaur.

– Mare păcat, spuse el, îndreptându-se spre ea, pentru că ai nevoie de cineva care să-ți dea ordine. Habar n-ai cum să supraviețuiești fără slujitori.

Ea nu-l dorea pe el, își aminti Brook. Nu-i putea oferi ceea ce își dorea. Și totuși, murea de dorință să o dezbrace de rochia pe care o purta, să-i mângâie pielea catifelată, să o sărute până își pierdea mințile.

– Și de ce ar trebui? Fac și eu tot ce pot.

Ea se apropie de el cu pași hotărâți și flutură prin aer un deget pătat de funingine. Apoi, părând să-și observe degetul, se aplecă și își spălă funinginea de pe mână.

– Faci tot ce poți ca să ne omori.

– Nesuferit om mai ești!

Ea se ridică, stropindu-l în față cu apa de pe mână.

Apa rece ca gheața doar stimulă mai mult dorința lui, declanșând o furie mocnită. Dacă era supărat pe el pentru că o mai dorea sau era furios pe acțiunile ei puerile, nu știa sigur. De asemenea, nici nu-i păsa. Își încleștă mâinile în pumni ca să nu o apuce de brațe și să o scuture bine. Voia să-l stropească? Va fi răsplătită cu aceeași monedă.

– Vrei o baie?

El se aplecă și ridică găleata.

Ochii ei se făcură mari când își dădu seama ce avea de gând să facă.

– Să nu îndrăznești, spuse ea printre dinți.

El îi trimise un zâmbet încordat.

– Poftim baia ta.

Și îi aruncă găleată cu apa înghețată direct în cap.

Capitolul 17

Lila scoase un țipăt când apa rece o izbi cu forța unei securi de luptă. Ea îi smulse găleata din mâini și o ridică deasupra capului lui, dar bădăranul nu-i mai lăsase nimic. Lila azvârli găleata pe podea, unde ateriză cu o bufnitură într-un colț. Pisicile înălțară capul și apoi se întoarseră la somn.

Brook se uită lung la ea cu o privire uluită, de parcă nu-i venea să creadă ce făcuse.

– Tu, spuse ea, începând să tremure, nu ești un gentleman.

Era cea mai gravă ofensă la care se putu gândi, și totuși el zâmbi larg, fără a părea în vreun fel ofensat.

– Deci ai ajuns să mă urăști?

Își dori să spună da. Voia să-l urască. Ar fi fost mai ușor decât suferința provocată de regret și durerea perspectivei de a rămâne fără el. Dar nu îl ura.

– Să te urăsc? După ce m-ai salvat din bucătăria în flăcări și ai stins focul ca un de erou de poveste? Așa îți propui tu să mă faci să te urăsc?

Dinții îi clănțăneau în timp ce vorbea și îl văzu cum se avântă spre ea, de parcă fi vrut să o încălzească.

Cu o simplă privire, ea îl opri.

– Și asta? întrebă el, făcându-i semn spre părul și rochia ude leoarcă.

Ea strânse din pumni.

– Ăsta este un început.

– Atunci, permite-mi să-mi termin treaba.

Ea înțelese exact ce avea de gând să facă, văzând scânteia de dorință din ochii lui. Înainte ca ea să mai apuce să se împotrivească, de parcă ar fi făcut-o, el o cuprinse în brațe și o împinse înapoi spre masă. Gura lui se năpusti peste a ei și o sărută cu o înflăcărare care îi topi orice fior. O căldură ca flacăra unei lumânări simți undeva în

adâncul pântecului ei, răspândindu-se și dându-i furnicături prin tot corpul.

Gura lui sălbatică se apăsă peste a ei într-un asalt necruțător, iar ea îi răspunse și îi prinse părul într-o strânsoare aproape nimicitoare, sărutându-l cu aceeași poftă. Când ea îl mușcă de buză, el se trase înapoi și flutură un deget spre ea.

– Fii cuminte, vulpițo.

– Dacă tu nu trebuie să fii cuminte, atunci nu trebuie să fiu nici eu.

El aruncă o privire spre hainele ei ude și înjură.

– Scoate-ți hainele ca să nu te alegi cu o răceală. Tremuri din toate încheieturile.

Ea întinse mâna spre legăturile de la rochie, dar degetele îi erau neîndemânatice și amorțite. Copcile cu moș și babă și panglicile îi păcăliră toate eforturile stângace.

– Lasă-mă pe mine, spuse Brook.

Dar în loc să descheie cu delicatețe rochia albă din muselină cu flori violet și frunzulițe verzi, o smulse pur și simplu de pe umerii ei. Lilei i se tăie răsuflarea când auzi cum se rupe materialul.

– Ce faci?

– Te încălzesc, spuse el.

Îi smulse rochia și, odată cu ea, se descotorosi și de cămășuță. Sfârcurile deja întărite se încordară dureros și, când privirea lui rătăci cu admirație peste trupul ei, Lila se simți traversată de un val de dorință atât de puternic, încât aproape scoase un geamăt. Rochia îi atârna distrusă în jurul taliei, dar Brook o coborî și mai mult și ar fi dezvăluit-o în toată goliciunea ei, dacă nu ar fi avut ciorapii.

Chiar dacă îi scosese hainele ude, ea nu simțea că îi era mai cald. Mâna lui i se așeză pe șold și alunecă în sus, mângâind pielea înfiorată. Când ajunse în dreptul sânilor, se opri și își trecu degetele peste sfârcurile mărite. Lila lăsă capul pe spate și gemu.

– Tu știi cât mă înfurii pe mine? o întrebă el cu o voce aspră. Să fii adusă înapoi cu trăsura. El o ciupi de un sfârc, iar ea se lipi de el, dorindu-și mai mult. Îmi renovezi apartamentul. El ciupi și celălalt sfârc, iar senzația o făcu să i se taie genunchii. Dai foc bucătăriei.

Mâna lui se strecură spre pântecul ei și îi cuprinse locul ascuns între picioare. O dezmierdă, degetul lui furișându-se în umezeala

ei. O împinse înapoi spre masă, ridicând-o deasupra și desfăcându-i picioarele. Degetul lui alunecă înăuntru și în afară, în timp ce degetul mare îi înconjură mugurul sensibil.

– Dar tu știi cât mă înfurii pe mine? spuse ea pe nerăsuflate. Măcar focul din bucătărie a fost un accident. Apa rece, nu.

– Și-a îndeplinit scopul, spuse el cu un zâmbet malițios și o privire lungă, ce îi străbătu trupul dezgolit.

– Nu chiar.

Ea se întinse spre partea din față a pantalonilor, îi descheie și îi apucă membrul tare în mână. Mâinile ei erau reci, iar el trase brusc aer în piept când simți degetele înghețate pe carnea lui fierbinte. Nu avusese nici o ocazie ca să-l studieze, nu văzuse decât în treacăt acea parte a lui. Pielea de aici îi era puțin mai închisă la culoare, bărbăția fiind cuibărită în părul auriu. Chiar dacă întărită, pielea îi era fină și vârful se desena rozaliu și perfect neted, încât aproape strălucea.

Nesigură, ea își trecu o mână în sus și în jos de-a lungul mădularului. Privirea lui înfocată o întâlni pe a ei, iar mâinile lui aterizară grele pe coapsele ei.

– Ai grijă, spuse el cu glasul răgușit, iar ea își arcui o sprânceană. Te joci cu focul.

– Nu mi-e frică.

Nu îi era. Știa atât de puține despre bărbați și anatomia lor, dar putea să vadă pe chipul lui că ceea ce îi făcea îi stârnea dorința. Ea se lansă într-un dans de mângâieri și apăsări, până ce ochii lui se întunecară, iar respirația i se acceleră.

Sub mâinile ei, vârful erecției se simțea precum catifeaua. Ea se aplecă și îl atinse cu limba, întrebându-se dacă va avea și el aceeași reacție pe care o avusese ea când Brook își apăsase gura pe feminitatea ei.

El scoase un sunet revoltat și o apucă de păr. Dar nu îi îndepărtă capul. Păru să fie tentat să o facă, dar era evident că se dădea o bătălie înăuntrul lui și nu reușea să aleagă de care parte să se plaseze.

– Nici o soție n-ar face asta, murmură ea pe pielea catifelată.

– Nu, încuviință el.

Ea îl linse din nou.

– Dar îți place.

Își dădea seama că îi plăcea după felul în care bărbăția lui îi tresălta în mână.

-Doamne, da.

Ea desenă cercuri cu limba peste vârful de catifea, iar el scoase un geamăt de pură plăcere masculină.

-Și îți place de mine, spuse ea. Recunoaște.

El făcu o pauză și, pentru o clipă, Lila crezu că o va contrazice.

-Da, spuse el în cele din urmă. Mai mult decât mi-aș dori. Mai mult decât ar trebui.

-Da. Știa la ce se referea. Te iubesc, în ciuda purtării tale nesuferite și a eroismului tău necontenit.

Își roti din nou limba. El nu o iubea. Nu încă, dar trebuia să spere, nu-i așa? O urâse cu câteva zile în urmă, iar acum o plăcea mai mult decât ar fi crezut vreodată. Sentimentul acela nu se putea transforma în dragoste?

El îi oferise atât de multă plăcere, iar ea își dorea să-i ofere înapoi o parte din extazul pe care îl simțise. Valsă cu o mână în sus și-n jos pe mădularul întărit.

-Spune-mi ce să fac, șopti ea. Vreau să fiu cea mai necuviincioasă dintre soții.

-Lila, nu trebuie să faci asta.

Ea ridică privirea spre el.

-Vreau să o fac. Mi se pare că... Ea îi trimise un surâs. Mi se pare că-mi place.

El închise ochii, iar ea simți cum membrul pulsează în mâinile ei.

-Pune-ți gura pe mine, cuprinde-mă.

Ea se supuse, degustând cu limba gustul ușor sărat al pielii lui. Căută să-l cuprindă cât mai adânc, incapabilă să îl ia cu totul.

-Înăuntru și în afară, gemu el.

Ea se supuse, descoperind ritmul care părea să-i placă.

Mâinile lui se agățară de umerii ei, iar răsuflarea lui se dezlănțui aspră și greoaie până la urechile ei.

-Suge, Lila.

Ea îl ascultă și fu răsplătită de un geamăt adânc. Ar fi luat totul de la capăt, dar el o trase în sus.

-Am făcut ceva greșit? întrebă ea confuză.

-Nu.

Vocea lui răsună tăios și gutural, în timp ce o desprinse de masă și o ridică în brațe. Înainte ca ea să-l cuprindă într-o îmbrățișare și să-i scoată cămașa, el o întoarse și o aplecă peste masă.

Sânii ei se lipiră de lemnul neted, încă înfierbântați de căldura care îi dogorea în corp. Ea își întoarse capul pentru a-l privi, în timp ce el păși între picioarele ei și le depărtă cu un picior. Lila se simți năucită când își dădu seama cât era de expusă. Mâna lui dansă peste carnea goală a posteriorului ei și i se opri între picioare.

Două degete se cufundară înăuntrul ei, iar Lila nu reuși să mai oprească arcuirile corpului ei la plăcerea atingerii lui. Mișcarea o făcu să-i întâlnească membrul, fierbințeala cărnii tari o dezmierdă. Se apăsă mai ferm în spate, învelindu-l mai adânc în interiorul ei și frecându-se de carnea tare de la exterior.

– Dă-mi putere, mormăi el, alunecând cu degetele afară și înlocuindu-le cu vârful gros al bărbăției lui.

Lila încremeni când își dădu seama ce voia să facă. Ochii ei îi studiară chipul, înroșit și brăzdat de linii fine de încordare. Privirile li se ciocniră.

– Nu o să te rănesc, spuse el.

Ei i se tăie răsuflarea, în timp ce el se apăsă înăuntrul ei, abia penetrând-o, dar îndeajuns pentru ca fiecare nerv să i se trezească la viață. Dorința izbucni în pântecul ei, nevoia de a-i explora plinătatea, în timp ce sfârcurile sânilor sensibili se frecară de masa tare. Își înfipse degetele în lemn când el îi mai oferi puțin din ce își dorea.

El se mișcă atât de încet, atât de frustrant de încet. Ea se balansă înapoi, încercând să-l cuprindă mai mult, dar el o apucă de șolduri.

– Nu încă.

– Mai mult, gemu ea când el îi oferi doar un centimetru din ce își dorea.

– Nu vreau să te rănesc, spuse el parcă printre dinții încleștați. Ești atât de al naibii de strâmtă.

– Este ceva rău?

– Nu, este ceva bine. Foarte bine. Nu mă mai pot stăpâni.

– Atunci nu o face. Ea își mișcă șoldurile cât putu de bine acum că mâinile lui o țineau nemișcată. Nu o să-mi faci nici un rău.

Cu un geamăt, el alunecă înăuntrul ei și o umplu atât de complet, încât Lilei i se tăie răsuflarea. Senzația era absolut diferită de ceea ce făcuseră cu o noapte în urmă. Dacă scena aceasta ar fi fost o invazie, momentul de acum ar fi fost o mișcare de ocupație.

Și îi plăcea la nebunie. Iubea împingerea lui în interiorul ei și alunecarea lui în timp ce se retrăgea. Mâinile lui pe șoldurile ei îi mișcau corpul, dar ea găsi ritmul cu ușurință. Se ridică pe vârfuri pentru a-l primi mai adânc, iar mâinile lui i se încleștară pe șolduri. Întinzându-se în față, îi cuprinse unul dintre sâni în mână, mângâind sfârcul tare. Valurile de plăcere se învolburară înăuntrul ei, fiecare atingând parcă o culme mai înaltă decât cel de dinainte. Pe măsură ce ritmul lui se intensifică, Brook păru să se mărească în interiorul ei, iar ea nu-și mai înăbuși micile suspine de plăcere.

Degetele de pe sfârcul ei erau la fel de necruțătoare ca penetrările. Și apoi, cealaltă mână alunecă peste șoldul ei și i se strecură spre locul intim dintre picioare. El găsi mugurul sensibil și îl frământă cu aceleași mișcări neîmblânzite cu care îi răsfățase sfârcul. Un val devastator de plăcere se revărsă peste ea, făcând-o să se clatine pe picioare. Își lipi mâinile de masă ca să găsească un punct de sprijin, în timp ce el continuă să se miște înăuntrul ei, încă dănțuind cu degetele peste ea, purtând-o mai sus și mai sus, până simți că se frânge în mii de bucăți. Nu mai reuși decât să urle într-un amestec de geamăt și țipăt.

Și totuși, el își continuă invazia, degetele lui o stimulau, iar lungimea lui tare îi dezmierda fiecare colțișor sensibil. Nu se gândise că va putea să atingă punctul culminant din nou și din nou sau să ajungă la extaz într-o învolburare de o forță și mai nimicitoare, dar valul care o înălță pe culmile plăcerii atinse apogeul și își simți tot corpul străbătut de o căldură incandescentă. Pentru o clipă, simți că este ușoară ca un fulg, că se pierde, îmbătată de plăcere, și apoi simți pe umeri greutatea capului lui.

Brook îi simțise momentul de extaz, încordarea mușchilor ei îl făcu să piardă orice urmă de control. Reușise să reziste suficient cât să-i prelungească plăcerea, să o îmbie în mrejele ei, dar strigătele ei erotice de plăcere și senzația cărnii senzuale a feselor împingându-se cu febrilitate spre el îl răpuseră în cele din urmă.

O penetră o ultimă dată, atingând culmile plăcerii atât de violent și de prelung, încât abia se mai ținu pe picioare. O clipă, încăperea parcă se învârti odată cu el, iar când deschise ochii, se trezi aplecat cu sufletul la gură peste Lila, cu pielea ei mătăsoasă și fierbinte sub obraz.

Ce naiba se întâmplase? Chiar în timp ce deschise ochii, spasmele plăcerii continuară să îi asalteze simțurile. Era cea mai intensă experiență sexuală avută vreodată și naiba să-l ia dacă nu-și dorea să o repete. Nu putea. Nu imediat, cel puțin. Totuși, ce se întâmpla cu el? Nu trebuia să fie deja sătul de ea? Nu trebuia să fie satisfăcut?

El se desprinse cu blândețe și, văzând că ea rămăsese încă aplecată peste masă, o trase spre el și o cuprinse în brațe. O întoarse, cuprinzându-i fața în mâini, și o sărută delicat. Voise să fie un simplu sărut, dar părea incapabil să-și despartă gura de a ei. Iar membrul lui afurisit părea să se trezească din nou la viață.

– Habar n-aveam, spuse ea pe buzele lui. A fost uluitor.

– Da, încuviință el.

Chiar fusese, iar el ar fi trebuit să lase lucrurile așa cum erau, pentru că nu se putea să mai fie vreodată la fel de bine.

– Este mereu așa? întrebă ea.

El scoase un oftat.

– Nu. Nu este niciodată așa.

Ochii ei căprui ca mierea se ridicară spre el și îi studiară chipul. Știa ce voia să găsească în expresia lui, știa că nu exagerase cu nimic când îi spusese că era îndrăgostită de el. Putea să o ghicească limpede pe chipul ei.

Dar el nu avea cum să răspundă iubirii ei.

O ridică și o duse în pat, apoi se așeză pe margine și își scoase cămașa și pantalonii. Privirea ei rătăci peste corpul lui, iar mădularul chiar i se întări acum. Ea își atinse buza cu limba, iar el abia dacă mai reuși să se abțină. Picioarele ei se desfăcură ușor, corpul ei îl ademenea inconștient.

– Din nou? întrebă ea, cu vocea scăzută și senzuală.

Ca răspuns, el își azvârli cămașa deoparte și se urcă lângă ea.

Mai târziu, ea se întoarse spre el și îi trimise un zâmbet somnoros.

– M-am topit pe dinăuntru. Nu o să mă mai ridic niciodată din patul ăsta.

– Bun. Aici vreau să te țin.

Degetele ei urmăriră întinderea pieptul lui, într-o atingere delicată, dar fără a mai fi nesigură.

– O să fim nevoiți să mai și mâncăm. De fapt, cred că am uitat să luăm cina.

– Ai dreptate.

– Mă duc să pregătesc ceva.

Ea dădu să se ridice, dar el o apucă de braț și o sărută.

– Stai aici. Aduc eu ceva. Putem să mâncăm în pat.

– Câtă decadență.

El îi făcu cu ochiul. Brook mai găsi ceva pâine pe care nu o arsese, puțină carne rece și restul de brânză. Îi dădu pisicii o bucățică de carne și se întoarse cu restul de mâncare și cu o sticlă de vin.

Nu se mai deranjase să se îmbrace, iar când reveni, simți cum privirea ei plină de admirație îi cercetează trupul. Era chiar încântat de cum îl privea, de parcă era ultima delicatesă care mai rămăsese pe pământ.

– Nu ne-a mai rămas decât vinul ăsta, spuse el și ridică sticla pentru a-i verifica greutatea.

– O să beau cu măsură.

Ea o luă din mâinile lui și, trăgându-și cearșaful peste sâni, căută să bea delicat. Vinul i se prelinse pe bărbie. Încercă să-l oprească cu mâna, dar nu prea reuși.

Brook luă sticla înapoi.

– Nu este momentul pentru gingășii. Bea cum trebuie.

El bău direct din sticlă și își lăsă capul pe spate cu un gest întru câtva teatral. Ea râse, luă sticla și încercă să-l imite. Părea ridicolă, dar el îi admiră dorința de a încerca.

Împărțiră o masă simplă, Lila curățând firimiturile de pe așternuturi, iar Brook spunându-i că le puteau scutura și să nu se deranjeze prea mult.

– Nu mă pot abține. Când eram mai mică, veneam cu dulciuri în pat și îmi era mereu atât de frică să nu fiu prinsă, încât trebuia să șterg toate urmele.

– Erai un copil neastâmpărat, o tachină el.

– Nu la fel de neastâmpărat ca Ginny.

– Sora ta mai mică? Mie mi s-a părut absolut adorabilă.

– Ginny? Ai cunoscut-o?

– Ne-am jucat puțin de-a v-ați ascunselea.

– Preferatul ei. Ai dreptate. Nu este un copil chiar așa de neastâmpărat. De fapt, este foarte dulce și cuminte. Cel puțin, așa cred. Valencia cea Malefică nu-mi permite să stau cu ea mai mult de câteva clipe, de teamă să nu-i contaminez copilul.

– Să o contaminezi?

– Sufăr de o boală cumplită, incapacitatea de a mă mărita.

Ea își dădu o șuviță de păr întunecat pe după ureche. Avea niște urechi minunate, micuțe și desenate ca o scoică.

Iar dacă îi admira urechile, chiar era un mare neghiob.

– Ah. Asta este o boală îngrozitoare, spuse el cu o seriozitate zeflemitoare, dar mi-e greu să văd cum ar afecta o copilă de trei sau patru ani.

– Este o scuză. Mama mea vitregă mă urăște și m-ar ține cât mai departe de tata și de sora mea.

– Ce rău ai făcut?

– Sunt fiica primei soții a tatei.

Coborî privirea când își menționă mama, dar nu înainte ca el să-i observe tristețea din ochi.

– Îți este dor de ea.

– În fiecare zi. Era o femeie cu o inimă atât de bună. Poate că era o ducesă ocupată, dar își făcea mereu timp pentru mine și Colin. Îmi amintesc că se așeza pe podea cu noi, îmbrăcată în râuri de mătase și satin, și ne jucam cu o minge de lemn. Mă adora, îmi oferea tot ce-mi doream.

Iată explicația pentru foarte multe lucruri, se gândi Brook, chiar dacă, în calitate de fiică a unui duce, probabil că oricum ar fi fost răsfățată.

– Dar știi ce-mi amintesc cel mai bine?

– Ce? întrebă el, admirând felul în care străluceau ochii ei mari.

– Mă asculta întotdeauna. Trebuia să fi fost o fetiță tare prostuță, sporovăind cât era ziua de lungă despre baluri imaginare, rochii și prinți. O aud pe Ginny jucându-se și mă face să zâmbesc. Sunt sigură că și eu eram la fel. Dar, spre deosebire de Valencia, mama chiar mă asculta pe mine. Când inventam vreo poveste despre un cavaler și un balaur, ea se ghemuia lângă mine, se uita în ochii mei și își concentra toată atenția pe mine.

Privirea Lilei se ațintì spre foc, iar el știu că gândurile îi zburaseră departe. Revenise în vremurile când mai trăia mama ei, când viața ei îi era încă simplă.

– M-a făcut să mă simt importantă, spuse Lila. M-a făcut să mă simt iubită.

Brook o sărută atunci, pentru că și-o putea închipui ca pe o copilă răsfățată, dar singuratică. Nu-și dorise decât să fie iubită. Continua să-și dorească același lucru și, la naiba cu el, dar Brook nu voia să mai fie încă unul dintre oamenii incapabili să i-o ofere.

Ploaia îl trezi. Bătăile molcome îl făcură să-și dorească să se întoarcă și să se cuibărească lângă căldura Lilei, care dormea lângă el. Dar când încercă, își dădu seama că ea nu era în pat.

El se ridică și o găsi numaidecât. Stătea lângă ușă și își strângea pelerina pe umeri.

–Unde te duci? o întrebă el.

Ea tresări și îi aruncă o privire, cu o expresie surprinsă, dar nu vinovată.

–Mi-e sete, spuse ea. Mă gândeam să mă duc la fântână și să scot puțină apă. Cum eram trează, am făcut focul și am pus câteva vreascuri.

Brook o privi lung. Făcuse focul și acum ieșea în inima nopții, pe ploaie, să aducă apă? Ar fi trebuit să aibă apă în cabană, dar o aruncase el pe toată. La drept vorbind, el era cel care trebuia să aducă apă.

–Mă duc eu, spuse el și își trecu picioarele peste marginea patului.

–Nu. Lila ridică o mână. Eu sunt deja îmbrăcată și pregătită. În plus, ploaia s-a mai domolit pentru moment. Când o să fii îmbrăcat, se prea poate să înceapă să plouă din nou.

–Știi cum să ajungi?

–Desigur. Ea dădu să apuce mânerul de la ușă și întoarse zăvorul. Apoi îi aruncă o privire peste umăr. Iar când mă întorc, poți să mă încălzești din nou.

Brook o privi cum pleacă, încercând să nu cedeze în fața potopului de gânduri erotice pe care i le provocă sugestia ei. În schimb, se întinse pe spate și închise ochii. Pentru prima dată, nu aștepta cu nerăbdare anularea căsătoriei. Nu voia ca ea să plece, nu voia să plece din patul lui. Dar nici nu putea să rămână însurat până se săturа să facă dragoste cu ea, pentru ca, mai apoi, să ceară o anulare. Chiar dacă regele îi promisese o anulare ușoară, Brook nu prea avea cum să justifice un asemenea comportament față de fiica ducelui de Lennox sau față de oricare altă femeie.

Puteau oricând să rămână căsătoriți. Exista pasiune și, cu timpul, poate va ajunge să simtă mai mult pentru ea. Poate că o va ierta într-o bună zi. Ea avea titlu, avere și se trăgea dintr-o familie cu tradiție. Ceea ce va fi pe placul mamei lui. Îi va oferi copii într-o zi, un alt lucru care îi va plăcea mamei.

Dacă rămânea însurat cu Lila, își va fi îndeplinit îndeajuns obligațiile de al doilea fiu al unui conte. Nu-i păsa prea mult de asemenea lucruri, dar știa cum funcționa societatea și știa care erau așteptările legate de el. Brook nu avusese niciodată ceva împotriva căsătoriei. Chiar și după dezastrul cu Lila, pe vremea când avea doar douăzeci și patru de ani, știuse că va cere din nou mâna unei femei într-o bună zi.

Pur și simplu, nu se gândise că va fi aceeași femeie.

Acum, că o avea, de ce să nu rămână cu ea?

Simți cum inima i se strânge în piept la gândul acela.

De ce nu? Pentru că ea nu-l dorise. Pentru că își bătuse joc de el. Pentru că îl făcuse să se urască.

Și totuși, ea era acum afară, în frig și ploaie, să scoată apă. Încercase să-i încălzească pâinea. Avusese grijă de el când fusese rănit. Nu mai era aceeași femeie care refuzase să devină soția lui.

Și dacă era să fie sincer față de el însuși, începea să o placă, în pofida propriei dorințe. Nu petrecuse niciodată mult timp la discuții cu femeile cu care se culca. În mare parte, ele erau actrițe sau văduve insipide. Dornice de niște distracție și nimic mai mult. Brook avusese impresia că își dorise același lucru, dar era oare adevărat? Nu-și dăduse seama cum era să împărtășească secrete șoptite și să mărturisească intimități cu o femeie. Nu știuse că voia mai mult decât simple aventuri bazate pe plăceri trupești.

Și poate că nici nu-și dorise altceva.

Până la Lila.

Voia să știe totul despre ea, de la momentul când căzuse de pe ponei sărind un gard până la prima dată când fusese sărutată. Și se vedea povestindu-i și el despre viața lui, despre câinele lui preferat de pe vremea când fusese băiat și despre modul în care el și Dane se jucaseră de-a coloniștii și pieile roșii. Brook, fiind mai tânăr, fusese întotdeauna George Washington.

Și mai rău, în versiunea lui Dane, Washington i se preda lui Cornwallis.

Brook nu știuse că voia pe cineva cu care să-și împărtășească viața, nu doar patul. Lila îl făcuse să înțeleagă acest lucru. Dar de ce naiba trebuia să fie ea cea care să-i arate ce îi lipsea? Singura femeie pe care nu o putea ierta vreodată, pe care nu o putea iubi vreodată.

Pisica se apropie încet de ușă și scoase un miau dulce. Brook se ridică. Bănuia că pisica voia să iasă, dar de ce să iasă în ploaia și frigul din toiul nopții? Pisica lăsă capul în jos, adulmecând pragul ușii, iar Brook își dădu seama că ceva îi atrăsese atenția. Auzise vreun șoricel sau anticipase întoarcerea Lilei?

Tunetul bubui în depărtare. Nu ar fi trebuit ca Lila să se fi întors deja până acum?

Inima începând să-i bată cu putere în piept, Brook își puse iute pantalonii, cizmele și haina, fără să se deranjeze să tragă și o cămașă pe el. Se rătăcise pe drumul spre fântână sau pe cel de întoarcere. O va găsi și o va aduce înapoi înainte ca ploaia să înceapă serios. Se ridică și deschise ușa.

– Lila? strigă el.

Nu primi nici un răspuns.

Vântul îi suflă ploaia în față, iar el și-o șterse din ochi și scrută întunericul.

– Lila!

Ramurile copacilor se legănau în bătaia vântului, iar tunetele se dezlănțuiau în zare. Furtuna se apropia. Trebuia să o aducă înăuntru înainte ca vremea să se înrăutățească. Rămase cu privirea ațintită spre curte, îndreptată spre fântână și, când un fulger scânteie pe cer, era gata să se ducă după ea. Doar că fulgerul nu-i dezvălui altceva decât ceea ce văzuse în întunericul mohorât.

Curtea era goală.

Lila nu se vedea pe nicăieri.

Capitolul 18

Din spatele bucătăriei, Lila zări licărirea slabă a luminii venite din direcția cabanei. Știuse că o va căuta. Știuse că va veni. Poate că nu o iubea, dar va lupta pentru ea.

Peste vuietul vântului și bubuitul tunetelor, auzi cum vocea lui îi strigă numele. Încercă să răspundă, dar bărbatul își apăsă mai tare mâna pe gura ei.

Beezle.

Nu știa cât timp stătuse la pândă, chircit în umbrele din spatele cabanei. Fusese acolo când Brook stinsese focul din bucătărie? Fusese acolo când făcuseră dragoste?

Așteptase momentul când să dea lovitura, iar ea păși din greșeală chiar în ghearele lui. Nu o înșfăcase când ieșise pentru prima oară afară, chiar dacă trebuie să fi stat cu ochii pe ea. În schimb, așteptase până când ajunsese la fântână, se chinuise să aranjeze găleata și să scoată apa. Venise cu găleata aproape plină până în apropierea cabanei, când el se ivi în spatele ei, apoi o apucă de talie cu o mână, iar cu cealaltă îi acoperi gura.

Nici nu avusese măcar ocazia de a mai țipa.

Scăpase găleata din mâini, iar apa se revărsă în timp ce găleata se rostogoli într-o parte. Beezle o târâse până în spatele bucătăriei și o lipise de lemnul aspru.

– Credeai că scapi, nu-i așa? îi spuse el, cu respirația lui grețoasă la ureche.

Ea încercă să țipe, dar mâna de pe gura ei nu șovăi. Știa cine era bărbatul. Își amintea vocea și mirosul lui. Mirosea a Seven Dials, un miros pe care nu-l va uita niciodată.

Se chinui să-și scoată brațele din prinsoarea lui și chiar reuși să-și elibereze unul înainte ca Breezle să-l înhațe din nou și să i-l strângă brutal într-o parte.

Lacrimile îi înțepau ochii.

Cum de îi găsise? Îi va ucide pe amândoi, mai întâi pe ea, iar apoi pe Brook?

Nu, nu va putea să-l ucidă niciodată pe Brook. Măcar ea va muri știind că Brook va ieși învingător, în cele din urmă.

Și totuși, se agăță de firicelul de speranță care îi spunea că poate va fi salvată. Când Brook strigă a doua oară, ea se strădui din răsputeri să scape din strânsoarea lui Beezle. Fără nici un folos.

Bărbatul era prea puternic.

Fulgerul se aprinse, iar Beezle folosi explozia de lumină în avantajul lui. O ridică în picioare și o târî dinspre bucătărie către pădurea care se întindea în spate. În bezna de afară, va fi aproape imposibil ca Brook să o găsească printre copaci și tufișuri. Beezle putea să-i taie gâtul și să o lase să moară, căci va fi rece când Brook se va împiedica de trupul ei.

Dacă nu o mânca înainte vreun animal sălbatic.

Tremura de frig și frică, târșâindu-și picioarele într-un efort de a-l încetini pe Beezle. Se agită, se împotrivi și le încetini înaintarea cât putu de mult. Brațele lui erau subțiri, dar vânjoase, iar strânsoarea aproape dureroasă. Îi simțea unghiile înfipte în obraz, unde mâna lui îi acoperea încă gura, iar el îi lipise cu putere încheietura rănită de corp. Durerea provocată de încheietura zdrobită amenința să o copleșească. Dar va simți cu mult mai multă durere dacă nu continua să lupte.

Ploaia începu să răpăie mai tare, apa prelingându-i-se pe față și încețoșându-i vederea. Căută să clipească pentru a vedea mai bine, zărind urmele pe care cizmele ei le lăsaseră în noroiul moale din spatele bucătăriei. Brook nu trebuie decât să se îndrepte într-acolo și va ști unde fusese dusă. Dar, desigur, o va căuta la fântână. Când se va gândi să revină spre bucătărie, va fi poate prea târziu.

Luptându-se cu sentimentul de neputință, își înfipse un cot înapoi, direct în stomacul lui Beezle. Nu era o lovitură foarte bună, dar fu de ajuns pentru a-i slăbi strânsoarea. Mâinile pe care se prelingeau stropii de ploaie alunecară când el dădu să o înșface din nou și, pentru o clipă, ea scăpă. Lila se năpusti înainte cu pași împleticiți, coborând înapoi spre bucătărie și spre Brook. Dar picioarele i se împiedicară în tivul rochiei, ușoara întârziere oferindu-i lui Beezle suficient timp ca să o prindă din nou.

O apucă de încheietura rănită și i-o răsuci la spate. Lila țipă de durere. Mâna lui Beezle se lipi de gura ei, dar ea scutură din cap până când mâna alunecă.

– Brook! Aici! Broo...

Beezle îi acoperi din nou gura. Un moment, agonia stârnită de încheietura îndoită se liniști, iar apoi durerea i se dezlănțui undeva în zona capului. Întunericul nopții parcă se intensifică și se adânci, iar când zări pe cerul nopții următoarea pâlpâire a fulgerelor, își dădu seama că se afla deja sub un baldachin format din ramuri.

O adusese în pădure. Era ca și moartă.

Brook se îndreptă spre fântână, dorindu-și să aibă mai multă lumină ca să poată merge pe urmele ei. Putea să vadă urmele de dus și de întors, dar amândoi trecuseră pe acolo de multe ori în ultimele zile și nu era sigur care erau ale ei și care erau recente. Aproape ajunsese la fântână când zări pe jos o formă neclară. Pe măsură ce se apropie, ghici că trebuia să fie o găleată.

Brook simți un nod în gât, simți cum rămâne fără aer. Se aplecă și ridică găleata, în vreme ce degetele lui atinseră în treacăt balta de apă de lângă marginea răsturnată.

Piesele se îmbinau la locul lor asemenea părților unui portret neterminat. Investigațiile erau mereu așa pentru el. Putea să vadă o parte dintr-un nas sau o gură, iar când punea cap la cap toată imaginea, știa ce se întâmplase sau cine era de vină.

Găleată răsturnată era o piesă. Ea ajunsese până la fântână. Umpluse găleata. Făcuse drumul de întoarcere.

De ce scăpase găleata? Unde era acum?

Poate că portretul nu-și avea toate detaliile, dar Brook era în măsură să distingă chipul suficient de bine.

Cumva Beezle îi găsise, iar acum pusese mâna pe Lila.

Crezu că aude ceva, o voce, peste tumultul vântului și al ploii, dar când se ridică și își înclină capul, nu reuși să deslușească altceva decât străfulgerarea luminoasă a fulgerului și șuieratul vântului printre ramurile copacilor. Brook se ridică în picioare, cu mâinile în șold și se uită lung la curte. Nu se putea ca Beezle să fi ajuns departe. Unde să o fi dus?

în pădure sau pe drum. Una îi oferea un adăpost mai bun, cealaltă îi oferea o evadare rapidă. Erau în direcții opuse, astfel că Brook știa că trebuia să aleagă bine și să aleagă repede.

Beezle va merge spre păduri dacă intenționa să se ascundă sau să o omoare. Frica îl izbi direct în pântec la gândul că ar putea găsi-o pe Lila zăcând fără suflare printre frunze ude și ramuri dese. Își înăbuși frica, nedorind să o recunoască. Frica îi întuneca simțurile, or el avea nevoie de toată inteligența lui.

Se uită spre drum. Beezle nu venise de la Londra. Un cal sau o căruță îl așteptau pe undeva, cel mai probabil departe de drumul care trecea prin fața cabanei. Ar fi condus-o spre drum dacă voia să revină cu ea la Londra.

Drumul se afla la vreo patru sute de metri față de cabană, iar pădurea se întindea pe câțiva kilometri în spate. Dacă Brook făcea alegerea greșită, îl va costa viața.

Nu, îl va costa viața Lilei. Dar, odată cu o groază nimicitoare, își dădu seama că pierderea ei însemna și sfârșitul vieții lui.

Brook rămase nemișcat în ploaia rece și se întoarse spre drum. Apoi, cu un urlet de frustrare, o luă spre pădure.

Găsi urmele numaidecât. Dacă era Beezle, venise singur. Ea se luptase cu el. Putea să vadă cum Beezle se chinuise să o tragă după el. Urmele nu fuseseră încă acoperite de apă, astfel că traseul lăsat de ele era relativ proaspăt. El mergea chiar în spatele lor.

Și apoi ajunse în locul în care dârele apăsate ale cizmelor ei mai mici dispărură. Indiferent de motiv, ea încetase să se mai împotrivească, iar Beezle o trăsese în pădure cu mult mai puțin efort. În întuneric, Brook fu nevoit să se oprească și să examineze pământul, ploaia ștergând urmele pe alocuri și încețoșându-i vederea. Poate că îi urmărea îndeaproape, dar Beezle fusese inspirat când o răpise noaptea și în timpul unei furtuni. Brook putea să găsească pe oricine și orice în labirintul din Seven Dials sau Spitalfields, dar în câmp deschis, el nu mai era la fel de priceput. Nu simțise niciodată mai acut propria lipsă de experiență ca în clipa în care ajunse la marginea pădurii și la prima perdea de frunze.

Brook înjură în barbă. Acum, urmele lor erau și mai greu de distins. O va lua într-o direcție, își va da seama că trebuia să fi ratat un indiciu și va fi nevoit să revină. Singurele lucruri care îl făcură

să meargă mai departe erau hotărârea de nestrămutat din inima lui și faptul că nu-i găsise încă trupul.

A o găsi moartă părea un lucru aproape inevitabil acum. Căutarea îi lua prea mult. Beezle avusese suficiente ocazii. Brook regreta că nu-și pusese și o cămașă. Era țeapăn și îi era frig, cu hainele ude până la piele. Deși, acum, aproape că nu mai simțea disconfortul. Brook nu va renunța până nu o va avea din nou în brațele lui. Cu câteva ore în urmă, fusese caldă și vie, ghemuită lângă el, teafără. Într-o clipită, lumea lui se întorsese cu susul în jos, iar toate lucrurile de care îi păsase, la care ținuse – mândria, trecutul, purtarea ei răzgâiată – ajunseră să nu mai conteze câtuși de puțin.

Nu-și mai dorea decât să o știe în siguranță. În viață. Înapoi în brațele lui.

Dându-și seama că le pierduse din nou urmele, se întoarse iar, chinuindu-se să se concentreze. Nu putea să se gândească la ea moartă. Nu-și putea permite să-și imagineze pustiul din viața lui fără ea.

Lăsă amorțeala să i se strecoare în oase, în minte, în inimă. Cu o hotărâre reînnoită, reluă urma pașilor lor.

Este ca un câine care caută un os.

Beezle înjură. Pentru prima dată de când o târâse în pădure, Lila simți o fărâmă de speranță. Brook era pe urmele lor. Brook o va găsi. O va salva.

Beezle o târâse vreo câțiva kilometri, în ciuda ploii care se dezlănțuia, peste pâraiele înghețate, peste buștenii prăbușiți la pământ. Când ea căzuse, el o lovise cu picioarele până ce se ridică din nou. Când ea pusese o întrebare, el îi dăduse o palmă. Respirația îi năvălea în răsuflări scurte, desenându-se ca niște rotocoale de fum în zorii cenușii și reci. Nu o ucisese încă. Mai avea o șansă de scăpare.

Beezle o trăgea după el în spatele lui, cu mâna strânsă ca o menghină pe brațul ei. Descoperise repede că presiunea aplicată pe încheietura rănită o făcea să se supună. Dacă ea încetinea, el îi smucea brațul, iar ea urla și căuta să mărească pasul.

O împinsese pe după un buștean căzut și îngenunche acolo cu ea, privind peste margine. Brook era de cealaltă parte? Poate că ar

fi strigat, dar ploaia se revărsa atât de iute și de tare pe frunzele căzute, încât Brook nu ar fi avut cum să o audă. Beezle, pe de altă parte, o va pedepsi aspru.

Se putea să nu aibă altă ocazie de a striga după ce Beezle își încheia conturile cu ea.

O clipă mai târziu, Beezle o ridică brusc în picioare și o împinse din nou înainte. Ea încercă să-i încetinească ritmul, urnindu-se greu, căutând orice semn care să-i dea de înțeles că Brook era pe aproape. Trebuia ca Beezle să-l fi văzut sau auzit. Brook trebuia să fie aproape. Beezle îi smuci brațul, dar când ea nu mări ritmul, el îi răsuci mâna. Înțepătura aprigă a durerii o făcu să i se taie genunchii și să se prăbușească la pământ.

-Ridică-te sau o să ți se pară că entorsa aia de la încheietură a fost floare la ureche.

Lila porni înainte, chinuindu-se să țină pasul cu Beezle pe solul umed și cu fustele grele, îmbibate de apă și de noroi. O vreme, dădu cu totul uitării posibilitatea de a scăpa. Ritmul impus de Beezle era necruțător. Părea că o trăgea după el de kilometri și ore întregi. Într-adevăr, se iviseră zorii zilei, chiar dacă furtuna făcea cerul să mai fie încă înnorat și întunecat. În cele din urmă, copacii începură să se rărească, iar Lila își dădu seama că ieșeau din zona împădurită.

Își întoarse capul, căutând un reper, un copac, orice care să o ajute să recunoască împrejurimile. Se întorseseră la cabană? Poate că ajunseseră la proprietatea familiei Longmire sau la ferma Spencer. Dar nimic nu părea să-i fie cunoscut. Nici o clădire nu se vedea prin luminiș, nici un semn de viață, doar iarbă moartă și un câmp pustiit. Beezle traversă cu ea câmpia, Lila întoarse privirea spre pădure, sperând că Brook o luase pe urma lor. Îi va zări cu ușurință în peisajul acesta. Nu aveai unde să te ascunzi. Încetul cu încetul, ea își dădu seama că un drum se contura undeva la distanță, iar Beezle se îndrepta exact într-acolo. Inima Lilei tresări plină de speranță. Poate că va trece cineva și ea va fi salvată.

Privi cu speranță de-a lungul și de-a latul drumului, dar era pustiu. Naiba să o ia de furtună! Nimeni nu risca să se aventureze afară pe o vreme așa de rea.

Lila își îngustă ochii spre o formă întunecată aflată la câteva sute de metri distanță. La urma urmei, drumul nu era chiar pustiu. O trăsură aștepta într-un colț adăpostit de copaci. Caii fuseseră deshămați și stăteau sub un copac pipernicit. Un bărbat stătea alături de ei.

Era salvată!

– Ajutor! țipă ea. Ajutor!

Beezle îi mai scutură o dată brațul cu brutalitate.

– Închide gaura aia mare că, dacă nu, ți-o închid eu.

Lila se supuse. În orice caz, o ducea spre trăsură. Dacă voia să o ducă acolo, bărbatul cu caii era probabil în cârdășie cu Beezle. Nu-i putea permite lui Beezle să o bage în trăsură. Odată ajunsă înăuntru, el o putea duce oriunde. Brook nu o va mai găsi niciodată. El nu avea cal și nu putea să o ia pe urmele lor. Acum ori niciodată. Trebuia să scape acum.

Lila trase adânc aer în piept și așteptă momentul potrivit. Beezle o trase tot mai aproape de trăsură. Era o trăsură cam prea frumoasă ca să aibă ce căuta prin aceste locuri. Nu putea să fie a lui Beezle, dar Lila nu voia să știe cui îi aparținea.

Când se apropiară, vizitiul se întoarse și le aruncă o privire, iar Lila se împiedică. Ceva la el îi părea familiar. Și caii îi păreau familiari. Se uită lung la cei trei, neputând să-i recunoască limpede în lumina mohorâtă.

În depărtare, fulgerul seceră cerul, iar unul dintre cai se ridică de spaimă pe picioarele dinapoi. Vizitiul se întoarse să potolească animalul. În același timp, Beezle tresări speriat de mișcarea bruscă a birjei, iar Lila se folosi de ocazia ivită.

Își smulse brațul din strânsoarea lui Beezle și se întoarse pe călcâie, alergând cât putu de repede înapoi spre pădure. Adăpostul copacilor era singura ei speranță de scăpare. Putea să găsească un loc în care să se ascundă până o găsea Brook.

Auzi înjurături în spatele ei, dar nu se opri din alergat. Plămânii o ardeau și ploaia o lovea în față, dar știa că putea să o facă. Auzea pufniturile pașilor lui în urma ei. El era aproape, dar ea era în avantaj. Putea să ajungă în pădure. Putea să-l învingă.

Lila zări prea târziu bolovanul care se înălța din pământ. Se răsuci brusc pentru a-l evita, dar îi agăță marginea cizmei. Își pierdu

echilibrul, se împletici pe picioare, se împiedică de fuste și se prăbuși în genunchi. Durerea i se urcă prin picioare acolo unde genunchii se loviră de pământ, pietrele și crenguțele zgâriind pielea delicată. Încercă să se ridice, dar știu că era prea târziu.

Beezle o apucă de păr și strânse mâna pe gâtul ei. Nu putea să respire. Ea se zbătu, dar strânsoarea lui se înăspri. Întunericul pluti în colțul ochilor. Își simțea plămânii în flăcări. Mâinile lui Beezle erau ca niște gheare de fier, care săpau în carnea gingașă de pe gâtul ei. Lumea părea să se cufunde în beznă și apoi se lumină din nou.

– O să-mi facă o deosebită plăcere să te omor.

Vocea lui Beezle păru că răsună de departe, în timp ce Lila fu învăluită în întuneric.

Le pierduse urma. La un moment dat, Brook știuse că era aproape. I se înfiorase părul de la ceafă, așa cum se întâmpla adesea când își simțea prada și sărea la atac. Aproape că reușise să simtă prezența Lilei, surprinsese o adiere a parfumului ei.

Și apoi, ea dispăruse.

Se întorsese. Își reconstituise propriii pași. O luase în cel puțin zece direcții diferite, dar îi pierduse urma. Trecuse prin același petic de pământ de douăzeci de ori sau mai mult, găsise locul în care ea și Beezle se ghemuiseră în spatele unui buștean. Zări linia făcută de pantoful ei și urma picioarelor osoase ale lui Beezle. Mersese după urme până în locul în care dispăruseră. Trunchiul mare al unui copac se prăbușise și acoperea urmele. Brook îl ocoli, dar nu le mai regăsi. De la trunchi, o luă în toate direcțiile, căutând orice mic indiciu – o crenguță ruptă, o frunză îndoită, o urmă proaspătă în pământ.

Nimic.

Brook rămase nemișcat în inima pădurii, ploaia dezlănțuindu-se peste el, și își dori să urle. Nu putea să se termine așa. Nu putea să o piardă așa. Trebuia să o sărute pentru ultima oară. Trebuia să-i spună că o iertase pentru modul stupid în care se purtaseră când fuseseră doar niște copii. Trebuia să-i ceară iertare pentru meschinăria ranchiunei lui din toți acești ani.

Trebuia să-i spună că o iubește.

Brook era eroul, nu Beezle. Nu era Beezle cel care trebuia să câștige.

Doar că această poveste nu fusese scrisă de ziarele de scandal din Londra. Această poveste nu avea un final fericit. Ea dispăruse, iar Brook știa că nu o va găsi niciodată la timp să o salveze.

Se trezi din întuneric, ploaia răpăia pe acoperiș afară.

Afară?

Stătea întinsă pe față, cu podeaua tare sub obraz. Lila se ridică repede, regretându-și imediat decizia. O durere ascuțită îi străfulgeră în tâmplă. Gura îi era uscată, gâtul o durea.

– Bun, te-ai trezit.

Lila deschise ochii și se întoarse spre direcția din care se auzi vocea. O voce de femeie.

Perdelușele fuseseră trase, iar lămpile din trăsură erau stinse, dar ea cunoștea vocea aceea. Cunoștea silueta așezată pe bancheta de lângă ea.

– Valencia, murmură ea, nevenind să-și creadă ochilor. Și totuși, avea sens. Îi recunoscuse vizitiul – un al doilea vizitiu – și caii. Erau trăsura și caii tatălui ei.

– Unde este tata? întrebă ea.

Vocea Lilei era mai puternică acum, dar fu nevoită să facă un efort ca să-și înăbușe nodul din gât.

– La Londra. Gura mamei ei vitrege se schimonosi într-o linie care semăna cu un zâmbet. Înălțimea Sa nu o să ni se alăture.

– Nu înțeleg.

N-ar fi trebuit ca Valencia să fie aici. În tot acest timp, Beezle o condusese la mama ei vitregă? De ce, dacă voia să o omoare? De ce o salvase?

O *salvase*?

Lila era conștientă de sunetele care se auzeau în jurul ei acum. Clinchetul de metal și bătaia copitelor. Afară, vizitiul John înhăma caii.

– Nu, sunt sigură că nu înțelegi. Nu trebuie să înțelegi. Tot ce trebuie să știi este că tatăl tău nu o să ni se alăture. Am organizat o scurtă călătorie, doar pentru noi două.

– Sir Brook mă caută. Trebuie să-l găsesc. Du-mă înapoi la cabană.

– O, nu prea cred, Lillian-Anne. N-am bătut drumul până aici doar ca planurile mele să fie zădărnicite de sir Brook. Mi-a făcut deja suficiente probleme.

Lila se împinse în sus și se ridică pe bancheta din fața Valenciei. Înainte să se așeze, mama ei vitregă își întoarse umbrela, iar mânerul de abanos se izbi cu putere în genunchiul Lilei. Lila țipă când simți lovitura în genunchii deja răniți și se încovoie.

–Să nu îndrăznești să-mi murdărești catifeaua cu mizeria și noroiul tău, rosti ea printre dinți. Stai pe podea, ca un gunoi ce ești.

Lila o privi lung. Știuse dintotdeauna că Valencia nu o plăcea, dar femeia nu îndrăznise niciodată să-i vorbească astfel.

–Îl vreau pe tata, spuse Lila. Dacă nu mă duci la sir Brook, atunci cer să fiu dusă la Lennox House.

Valencia clătină din cap, cu ochii ei de un albastru intens care scăpărau în întuneric și părul blond care strălucea ca lumina stelelor.

–Tot nu înțelegi, nu-i așa, prostănaco? Permite-mi să te lămuresc. Sunt aici să mă asigur că ești ucisă. Tâmpitul pe care l-am angajat n-a putut să-și facă singur treaba, așa că am venit să văd cu ochii mei că o va face bine de data asta. Tu, dragă fiică, nu o să-ți mai vezi niciodată tatăl sau soțul.

Capitolul 19

Lila se uită îngrozită la Valencia cea Malefică. Zări mișcarea umbrelei chiar înainte ca Valencia să se avânte spre ea și se feri, astfel încât să evite impactul loviturii trimise spre capul ei. Mânerul de abanos și argint o nimeri însă într-o parte a tâmplei și a urechii. Un firicel de sânge cald îi alunecă pe obraz și pe gât.

Ea se strânse pe podea, cu brațele înfășurate peste cap ca să se ferească de alte lovituri. În loc să continue cu rafala de lovituri, Valencia urlă, iar Lila își dădu seama că vizitiul John ciocănise în portieră.

– Dă-i drumul, ordonă Valencia. Iar tu, spuse ea și o împinse pe Lila cu pantoful, ai face bine să stai acolo sau te omor cu mâna mea.

Lila bănui astfel că Beezle mai era încă prin apropiere. Valencia îl plătea pe Beezle. Valencia aranjase ca Lila să fie răpită.

Trăsura se mișcă înainte clătinat, apoi se opri din nou cu o smucitură. Lila auzi cum vizitiul urlă și cadrul trăsurii scârțâie și se opintește când caii traseră cu toată puterea.

– Ce s-a întâmplat?

Valencia coborî fereastra și țipă în dimineața înghețată. Lila zări cărămida de la picioarele Valenciei, care, chiar dacă nu mai era fierbinte, păstra căldura din trăsură. Aproape că începu să-și simtă din nou degetele de la mâini.

– Roțile s-au împotmolit în noroi, Înălțimea Ta!

– Și, ce stai? Coboară și împinge!

Valencia ridică fereastra, înjurând în șoaptă servitorii incompetenți.

Lila se rugă în gând ca trăsura să rămână împotmolită ore în șir. Întârzierea avea să-i ofere lui Brook suficient timp să o găsească.

Dacă o mai căuta.

O mai căuta. Bineînțeles că o mai căuta. Poate că nu o iubea, dar nu o va lăsa să moară. Nu îi va permite lui Beezle să câștige. Dar

ca să stea Brook măcar să cerceteze trăsura? Nici unul dintre ei nu se gândise vreodată că Valencia ar fi fost implicată în răpirea ei.

Trăsura se legănă înainte și înapoi în timp ce John căută să o scoată din noroi. Gura Valenciei se subție într-o linie care o făcu să pară mai în vârstă decât cei treizeci de ani pe care îi avea.

– De ce faci asta? întrebă Lila.

Nu se aștepta ca mama ei vitregă să răspundă.

Valencia coborî privirea spre ea.

– Nu mi-ai dat nici o altă soluție.

– *Eu* nu ți-am dat? Toate astea sunt din vina mea?

Lila se văzu nevoită să-și înăbușe dorința de a se ridica și a-și urla indignarea. Pentru o asemenea reacție, nu ar fi făcut decât să se aleagă cu mai multe lovituri de umbrelă.

– Da, este vina ta. Am încercat să te alung, dar tu n-ai să vrut să *stai* departe. Te-ai întors de fiecare dată.

Valencia se uită urât la ea.

– Lennox House și Blakesford sunt casa mea. Unde altundeva să mă duc?

Valencia se aplecă în față.

– Din partea mea, n-ai decât să te duci la naiba, șuieră ea.

Lila se trase înapoi de parcă ar fi fost lovită.

– Ce am făcut ca să mă urăști atât de mult? Ca să te fac să... Cum ai putut să-l angajezi pe Beezle să mă răpească?

– L-am angajat să te omoare, dar nici măcar asta n-a reușit să facă.

Lilei i se tăie răsuflarea.

– De ce?

– Ești ultima amintire de la *ea*. Venerabila ta mamă. Tot ce am auzit vreodată este *când trăia Isabella*. El se uită la tine și se gândește la ea. Tu arăți exact ca ea.

Era adevărat. Colin semăna mai mult cu tatăl lor, dar multe dintre rudele mamei observaseră asemănarea dintre Lila și mama ei. Lila o luase ca pe un compliment. Valencia fusese geloasă.

– Ducele nu are nevoie de tine. Mai are o fată acum.

Era nebunie curată. Lila nu reușea să înțeleagă amploarea urii care o făcuse pe Valencia să vrea să scape de ea.

– Nu trebuie să faci asta, Valencia. Tata te iubește. Dacă nu ar fi iubit-o, tatăl ei n-ar fi trimis-o pe Lila de atâtea ori de acasă doar ca

să-i facă pe plac noii soții. Și o iubește pe Ginny. Eu sunt măritată acum. Nu mai sunt un obstacol în calea ta.

Valencia îi trimise un zâmbet schimonosit.

– Tot nu înțelegi, fată proastă. Dacă nu l-ai fi văzut pe Beezle ucigându-l pe parlamentarul acela, aș fi putut să-ți permit să rămâi în viață. Dar ai văzut prea multe.

– Ai avut ceva de-a face cu crima aceea?

Lila abia reuși să-și rostească vorbele uluite.

– Bineînțeles că nu.

Trăsura se clătină cu mișcări violente, iar Lila se temu că roțile fuseseră scoase din mocirlă. Dar vehiculul reveni în același loc. Poate ar fi fost mai ușor să o miște din loc dacă Lila și Valencia coborau, dar Valencia n-ar fi acceptat în veci să stea pe marginea drumului în ploaie. Lila n-ar fi ratat ocazia.

– Dar crima a făcut legătura dintre golanul ăsta și Fitzsimmons. Bow Street a făcut totul ca să-l prindă pe Beezle. I-au percheziționat reședința, dacă poți să-i spui așa, și știi ce au găsit?

Lila dădu din cap. Totul avea sens pentru ea acum. Beezle păstrase un cec bancar, o scrisoare sau ceva care îl punea în legătură cu Valencia. Mama ei vitregă nu avea nimic de-a face cu uciderea parlamentarului, dar crima îi aducea la lumină activitățile secrete.

– Deci, guvernul știe deja despre tine. Este prea târziu, spuse Lila.

– Bow Street și magistrații se mișcă încet. Am timp să te văd ucisă înainte să plec în străinătate.

Valencia fugea pe continent. Era singura cale de a evita închisoarea și umilința unui proces. Dar pierduse ore prețioase din evadare ca să vină după Lila.

Valencia deschise din nou fereastra.

– Ce durează atâta? Pentru ce te plătesc?

– Noi aproape am reușit, Înălțimea Ta!

Noi. Beezle era în spatele trăsurii și încerca să o scoată din noroi? Dacă ea fugea și alerga spre cai, putea oare să se întoarcă în pădure și să se ascundă până o găsea Brook. Nu trebuia să se ascundă zile, poate nici măcar ore. Valencia abia aștepta să fugă din Anglia.

Lila își îndreptă privirea spre portierele trăsurii. Erau încuiate, dar i-ar fi luat doar o secundă să descuie.

– Idioți, cu toții, rosti Valencia șuierător. Ochii ei inexpresivi se ațintiră spre Lila cu o privire malefică. Bănuiesc că nu avem nici un motiv să mai așteptăm.

Lila nici nu putea fi mai de acord. Sări spre ușa din fața ei, aflată cel mai departe de Valencia, și răsuci cheia. Cu degetele bâjbâind, deschise zăvorul. Valencia țipă și își izbi umbrela de ceafa Lilei. Durerea explodă ca o lumină scăpărătoare care o orbi. Dar o și împinse înainte. Sări din trăsură, aterizând pe genunchii deja juliți și loviți.

Mai multă durere. Mai multe lacrimi îi înțepară ochii. Singurul lucru care o determină să se ridice era ideea că Beezle venea după ea. Se ridică împleticindu-se, își reveni în fire și fugi spre cai. Putea să audă agitația din spatele ei, dar nu îndrăzni să întoarcă privirea. Alergă cât o țineau picioarele îndurerate.

Trecu de cai. Spre pădure. Mai avea câțiva pași. Copacii erau aproape.

Pași, apăsați și iuți, răsunară în urma ei. Lila să năpusti înainte și mai repede, și mai tare. Dacă reușea să se strecoare printre copaci, putea să scape de el. Va fi salvată.

Și apoi zări cu coada ochiului cum ceva se mișcă. Un bărbat. Nu era Beezle. Nu avea părul negru. Vizitiul?

Se împiedică și fugi mai departe, dar vizitiul era aproape la o aruncătură de băț de ea.

– Nu! țipă ea exact chiar când mâna lui o înșfăcă de braț.

Ea se luptă ca o creatură sălbatică, sfâșiind și sfârtecând cu mâinile care deveniseră ca niște gheare, cu unghii ascuțite ca niște lame.

– Lila! El o scutură. Lila, sunt eu!

Ea încremeni, sălbăticia îi dispăru din ochi. Înainte ca bărbatul să spună mai multe, o împinse în spatele lui ca să o ferească de Beezle care era chiar în urma lor.

Beezle schiță un rânjet, iar pielea care i se întinse scheletic pe fața uscățivă.

– Doi iepuri dintr-o lovitură.

– Cam așa ceva, nu?

Brook se aruncă în față, fără să mai aștepte atacul lui Beezle. Beezle avea un pumnal, dar nu în mână, și Brook nu voia să-i ofere timpul necesar să-l scoată.

Cum ploua încă într-un ritm constant, pământul noroios îi alunecă sub picioare. În loc să se năpustească asupra lui, cum sperase, îl împinse într-o parte pe Beezle. Brook se prăbuși într-un genunchi, iar Beezle se avântă spre el și își înfipse cizma cu putere în umărul lui Brook. El ignoră durerea, aruncându-se spre Beezle și pocnindu-l cu înverșunare în față. Pe obrazul lui Beezle se contură o rană deschisă, iar sângele spălat de apa de ploaie i se prelinse rozaliu pe chip.

Lovitura i-ar fi doborât pe alți bărbați, dar Beezle era obișnuit cu viața periculoasă din Seven Dials. Se chinuise să urce în vârful ierarhiei din banda lui și nu respecta codurile pugiliștilor de la Gentleman Jackson. Și Brook putea să lupte murdar. Beezle îi prinse un pumn sub bărbie, trimițându-i capul pe spate. Brook se chinui să rămână drept, încercând să-și înfigă cizmele în noroi. Se lăsă să alunece, iar Beezle pierdu contactul cu bărbia lui Brook. În loc să se retragă, așa cum se așteptase Beezle, Brook se lansă în față și îl izbi cu fruntea în nas.

Auzi clănțănitul dinților și mormăitul de durere al lui Beezle, înainte de a se rostogoli peste cap ca să-și lingă propriile răni. Îl durea capul ca naiba, dar îi spărsese nasul lui Beezle. Astfel, mai câștiga câteva minute.

– Brook!

El scrută din priviri zona, zărind cizmele pline de noroi ale Lilei. El ridică o mână pentru a-i împiedica înaintarea. Nu voia ca ea să-i sară în ajutor, nu și-o dorea nicidecum prin apropierea lui Beezle.

– Rămâi acolo. Intră în trăsură.

– Nu pot! Eu...

Se uită înapoi spre trăsură, de parcă o bandă de hoți ar fi stat la pândă înăuntru. Din câte știa el, așa și era. Ascuns în pădure, zărise trăsura și se apropiase cu mare grijă. Câteva minute în care rămăsese de veghe îi spuseseră că Beezle și un vizitiu încercau să scoată roțile dintr-un șanț în care rămăseseră înțepenite. Nu se așteptase ca Lila să iasă valvârtej din vehicul și să apară în colțul opus.

Crezuse că trăsura era goală, dar acum se întreba cine să mai fi fost înăuntru cu ea.

– Brook! Ai grijă în spatele tău!

Luându-i în seamă avertismentul, el sări iute în picioare, pregătit de luptă. Se ridicase și Beezle, cu pumnalul în mână. Arăta

ca Satan, parcă apărut direct din străfundurile Iadului. Fața îi era roșie, sângele prelingându-i-se pe obraji și revărsându-i-se peste buze din nasul spart. Nasul lui, acum strâmb, îi dădea un aer ciudat și macabru.

Brook nu avea armă, dar nici nu avea nevoie de una. Nu supraviețuise prin mahalale fără să învețe și cum să se apere. Îl lăsă pe Beezle să vină după el, dându-se la o parte în ultima fracțiune de secundă, chiar când Beezle lovi cu pumnalul.

–Te miști repede, spuse Beezle, abia îngăimând.

–Mai repede decât tine, îți garantez.

–Nu e nevoie să fii rapid când ai un pumnal.

–Dacă nu arunci cu o oarecare precizie, o să ai nevoie să fii rapid ca să mă nimerești.

Privirea lui Beezle zbură spre Lila.

–Poate o lovesc pe ea mai întâi.

Chiar în clipa aceea, vizitiul reuși să pună trăsura în mișcare. Era plin de noroi din cap până-n picioare, dar reușise să urnească roțile și fugea acum spre capra trăsurii. Caii se avântară vijelios înainte, trăsura clătinându-se în urma lor.

–Lila, ai grijă! țipă Brook.

Caii ar fi călcat-o în picioare dacă nu se mișca repede.

–Nu! țipă Lila, întorcându-se și văzând trăsura care se apropia cu o viteză infernală de ea.

Spre uluirea lui, ea alergă spre vehicul.

Plăti pentru neatenție. Făcu o fandare laterală, dar nu la timp pentru a evita tăietura pumnalului lui Beezle.

Lila alergă spre trăsură pe măsură ce aceasta câștigă viteză. Nu-i putea permite maleficei Valencia să scape. Brook va avea grijă de Beezle. Doamne, Brook trebuia să-l înfrângă pe Beezle, dar până atunci Valencia traversa jumătatea drumului care o despărțea de continent dacă cineva nu o oprea. John o văzu, dar fie nu o recunoscuse, fie nu-i păsa dacă dădea peste ea. Ea glisă pe lângă cai și întinse mâna spre portiera trăsurii.

Mâna îi alunecă, apucând doar aerul, înainte ca ea să se dea înapoi și să întindă iar mâna. De data aceasta, apucă zăvorul și forță portiera ca să o deschidă. Lila nu se așteptase să o găsească

descuiată. Nu era sigură la ce se așteptase, dar sigur nu să o vadă pe Valencia cu ochii mari și gura larg deschisă, în timp ce Lila alerga în paralel cu trăsura.

– Dă-te din drum! urlă ea.

Caii prinseră viteză, iar Lila fu nevoită să acționeze. Sări în trăsură, genunchii i se izbiră de cadru, iar picioarele îi rămaseră atârnând afară. Se prinse de banchetă, încercând să se apuce de ceva ca să-și poată trage picioarele înăuntru. Valencia scoase un țipăt și își apăsă picioarele cu putere în brațul Lilei. Cu o înjurătură, Lila se retrase înăuntru, acoperindu-și fața ca să se apere de cele mai crunte atacuri ale Valenciei. Valencia lovea cu piciorul ca un copil supărat și, până ce Lila reuși să-și strângă genunchii sub ea, își simți urechile țiuind și fața amorțită.

Portiera de la trăsură se legănă sălbatic, în timp ce trăsura se chinuia să înainteze pe drumul desfundat. Ploaia pătrundea înăuntru, pictând picături întunecate pe pelerina purpurie a Valenciei. Valencia se lansă într-o ultimă lovitură, apoi se năpusti spre Lila.

– Te omor cu mâna mea.

Mâinile înmănușate se strânseră pe gâtul Lilei. Lila reuși să scape din strânsoare, înfigându-și un cot în bărbia Valenciei. Femeia țipă și sări din nou la atac, trăgând de Lila cu mâinile încleștate ca niște gheare.

Mănușile o protejară pe Lila de atacul neîndurător și, cum propriile mâini erau descoperite, ea își înfipse unghiile și zgârie obrazul Valenciei.

– Nenorocito! zbieră Valencia.

– Așteaptă numai!

Lila se feri, iar Valencia îi trimise o lovitură năucitoare peste cap. Dar Lila se ridică degrabă, lovind-o și plesnind-o pe Valencia. Cealaltă femeie își ridică brațele ca să se apere, iar Lila o apucă de încheieturi și i le coborî cu forța. Folosindu-se de greutatea propriului corp, o țintui pe Valencia pe podeaua trăsurii.

– Dă-te de pe mine!

Cuvintele Valenciei fură rostite printre răsuflări scurte și chinuite.

Lila se aplecă până ce fața îi mai era despărțită de numai câțiva centimetri de a mamei ei vitrege.

– Asta este din vina ta. Toate gelozia ta meschină ne-a adus aici.

– Dă-te de pe mine!

– Nu!

Ea o scutură pe Valencia.

– De ce nu poți să mori ca maică-ta? se răsti disprețuitor Valencia.

Lila simți că i se face rău și, chiar dacă i-ar fi displăcut să verse direct pe Valencia, își înghiți greața.

– Isabella în sus, se plângea Valencia, și Isabella în jos. Nu puteam să sufăr asta.

Lila închise ochii. Întotdeauna se gândise că, dacă va încerca să fie mult mai agreabilă, să încerce să țină seama de Valencia, să încerce să fie mai prietenoasă, mama ei vitregă o va plăcea. Dar, de la bun început, Lila nu avusese nici măcar o șansă.

Își dădu seama că trăsura se oprise.

Deschise ochii.

– Există o singură diferență între tine și mama care ar fi asigurat dragostea tatălui meu.

Fruntea Valencia se încruntă.

– Care?

– Mama *este* moartă.

Se ridică de pe Valencia și privi prin portiera deschisă. Roțile trăsurii se împotmoliseră din nou. Trăsura era prea grea pentru drumurile noroioase. O privire aruncată spre capră îi spuse că vizitiul fugise. Se uită în jur, dar nu zări nici urmă de el. Nu zări nici urmă de Brook. Probabil că îl lăsaseră pe Brook luptându-se cu Beezle la vreun kilometru în spate. Lila presupuse că va trebui să se descurce de una singură cu Valencia.

Măcar exista și o parte bună a zilei – ploaia încetase.

– Hei, acolo!

Lila tresări, în timp ce un bărbat ocoli trăsura pe o parte, uitându-se la cai cu o formă de admirație. Purta o pălărie cu borul amplu, o haină groasă și cizme până la genunchi.

– Ce zi nepotrivită de plecat la drum. Ți-ai pierdut vizitiul?

– Da, răspunse Lila. Dar nu este nici o pierdere.

– Ajutor! țipă Valencia, lovind-o pe Lila din interiorul trăsurii.

Bărbatul arcui o sprânceană și încercă să privească dincolo de Lila.

– Pare că ai avut o zi foarte complicată, domnișoară.

Lila nu-și putea decât închipui cum arăta după o noapte petrecută în pădure și în ploaie.

– Nu sunt o *domnișoară*. Sunt Lady Lillian-Ann, fiica ducelui de Lennox.

– Înțeleg. El își scoase pălăria. Aici, domnul George Longmire.

– Longmire! În sfârșit, legendarul Longmire. Brook Derring mi-a spus că o să mă poți ajuta.

– Îl cunoști pe sir Brook?

– Ajutor! urlă Valencia. Ajutor! M-a răpit.

– Nu o lua în seamă, spuse Lila. Sir Brook este soțul meu.

Cel puțin pentru moment.

Ea îi explică situația cât putu de bine și, chiar dacă Longmire nu păru deloc încântat de perspectiva de a ține prizonieră o ducesă, fu de acord. O închise pe Valencia în pivniță și o lăsă pe Lila cu doamna Longmire, în timp ce se întoarse să-l caute pe Brook.

Valencia țipă și înjură dedesubt, în pivniță, iar doamna Longmire încercă să facă un ceai și să susțină o conversație care să acopere zgomotul de fundal. Lila gândi că doamna Longmire avea vreo patruzeci de ani. Era o femeie minionă și ușor agitată, dar care ținea o casă curată și plină de viață. O așeză pe Lila lângă foc, înfășurându-i o pătură în jurul umerilor, ignorând protestele Lilei cum că ar stricat pătura cu toată murdăria de pe ea.

În cele din urmă, cu ceașca de ceai cald în mână, Lila spuse:

– Doamnă Longmire, nu trebuie să pretindeți că tot ce se întâmplă nu este ciudat doar de dragul meu.

– O, cu toții avem nevoie de puțină agitație din când în când.

Se așeză vizavi de Lila și sorbi din ceai. Dedesubt, Valencia tuna și fulgera în fața nedreptății care i se făcea și amenința cu tot felul de răzbunări.

– Poate că o să putem discuta cu altă ocazie, îi sugeră doamna Longmire într-un strigăt.

– Foarte rezonabil din partea dumneavoastră, doamnă Longmire, îi strigă Lila înapoi.

Ea sorbi din ceai, lăsându-se învăluită de căldura lui. În câteva clipe, va ajunge Brook, iar totul se va termina. Putea să revină la viața ei, la viața ei de dinainte de Valencia cea Malefică, iar el se va putea întoarce la a lui. Scandalul trădării mamei ei vitrege îl va depăși cu mult pe cel provocat de umilința anulării.

Brook va ieși din viața ei. Tot ce îi mai rămânea erau amintirile.

Se simțea de parcă erau Atena și Sparta la sfârșitul războiului peloponesiac din cartea seacă pe care o terminase în cele din urmă. Timpul ei cu Brook fusese precum Epoca de Aur, iar acum aceasta se încheiase. Cu toate bătăliile lor și fără un câștigător real.

Închise ochii sub amenințarea lacrimilor. Fusese o fraieră pentru că se îndrăgostise de el. Fusese o fraieră pentru că *nu* se îndrăgostise de el, dar nu mai putea să dea timpul înapoi. Nu putea decât să meargă înainte.

Singură.

Brook ridică privirea, făcând o grimasă la auzul loviturilor de copite. Până acum, reușise să scape de pumnalul lui Beezle, dar îl cam lăsau puterile. Dacă loviturile stângace ale lui Beezle erau un semn, și resursele lui erau aproape pe terminate.

Și Beezle se întoarse la sunetul calului care se apropia. Nu era trăsura. Chiar dacă nu-l văzuse pe călăreț apropiindu-se, Brook știa că nu erau Lila și trăsura. Sentimentul de panică la gândul că o pierduse din nou nu se potolise. Din câte știa, se putea prea bine ca ea să stea întinsă fără suflare pe marginea drumului.

Beezle dădu să-l lovească din nou, dar Brook sări într-o parte. Pumnalul îi nimeri haina și sfâșie materialul, iar Beezle se răsuci sub forța croșeului. Brook se săturase de joacă. Trebuia să o găsească pe Lila. Îi trebuia calul care se apropia.

Înainte ca Beezle să se mai întoarcă și să-și fluture din nou pumnalul spre Brook, Brook se repezi în el, doborându-l. Beezle sări iute în sus, părând să simtă hotărârea dezlănțuită a lui Brook. Se ghemui și lovi iar. Brook înfruntă vârful pumnalului, încât să se apropie de Beezle suficient de mult ca să-și întindă un picior și să agațe glezna acestuia.

Prea târziu tâlharul își dădu seama de greșeala făcută. Nu fusese atent la picioare. Se prăbuși, iar Brook își lansă atacul. Cei doi bărbați se prăvăliră pe pământul plin de noroi, Brook întinzându-se spre mâinile lui Beezle ca să controleze pumnalul. Beezle căută să se fofileze, iar Brook îl apucă de genunchi, trăgându-l în jos. Se ridică, pregătit pentru următorul atac al lui Beezle, dar omul nu se mișcă.

Brook se ridică încet, uitându-se la Beezle, al cărui piept se ridica și cobora în izbucniri întretăiate. Cu un picior, îl întoarse pe bărbat. Mânerul pumnalului se înălța din pieptul lui Beezle, chiar sub inimă. Va muri în câteva minute.

Brook încercă să simtă o fărâmă de regret, dar nu reuși. Beezle murise în mizerie, exact acolo unde îi era locul.

Calul și călărețul se apropiară cu prudență, iar Brook ridică privirea. Îl cunoștea pe bărbat, dar pentru o clipă nu știu de unde să-l ia.

– Tu ești, sir Brook?

Brook dădu din cap, ștergându-și o parte din noroiul de pe față.

– Longmire?

– Întocmai. A murit?

Făcu un semn din cap spre Beezle.

– Aproape. Am nevoie de calul tău. Soția mea...

Longmire ridică o mână.

– Este acasă la mine, în siguranță cu doamna Longmire. Am închis-o pe ducesă în pivniță. Sper că am făcut bine.

Închiseseră o ducesă în pivniță? Pe ducesa de Lennox? Ceea ce văzuse el adineauri fusese trăsura lui Lennox.

– Am doar nevoie să o văd pe soția mea, spuse el, conștient că nu era răspunsul dorit de Longmire.

Era singurul răspuns pe care putea să-l ofere Brook. Avea nevoie de Lila. Trebuia să o vadă, să o atingă, să o țină în brațe, să știe că era teafără.

Nimic altceva nu mai conta.

– Și cu el cum rămâne? spuse Longmire, făcând semn spre corpul lui Beezle.

– Poate să aștepte.

Longmire dădu din cap.

– Urcă. Ne ducem direct acolo.

Traversară puțin peste un kilometru, dar i se păru că durează o eternitate înainte să se întrevadă căsuța de pe deal. Brook descălecă înainte să se oprească armăsarul. Putea să audă din curte țipetele unei femei și nu așteptă să fie invitat înăuntru. Alergă spre ușă și dădu năvală înăuntru.

Acum, că ploaia se oprise, în cabană era mai întuneric decât în curte, iar Brook avu nevoie de o clipă ca să dea un sens lucrurilor

pe care le vedea. Într-un sfârșit, își dădu seama că se afla pe un mic coridor cu scări. O ușă din dreapta era deschisă și zări prin ea o femeie care se ridică dintr-un fotoliu uzat, dar comod. Se îndreptă spre ea, spre căldura focului și mirosul de mușețel al ceaiului încălzit recent.

– Sir Brook. Femeia făcu o reverență. Am acoperit-o cu pătura. Era epuizată.

Brook se întoarse și apoi se prăbuși în genunchi. Lila stătea ghemuită sub o pătură subțire, cu capul pe brațul fotoliului, cu gura ușor întredeschisă. Obrajii îi erau rozalii de la căldura focului. Era frumoasă, chiar și pătată de murdărie și cu șuvițele încâlcite de păr care i se revărsau peste gât.

Trebuia să-i spună că o iubește. Trebuia să-i spună că nu voia nici o anulare.

Femeia țipă din nou, iar Brook își dădu seama că trebuia să fie ducesa din pivniță.

Lila va trebui să aștepte.

Longmire intră, iar Brook îl conduse din nou afară.

– Trebuie să-ți împrumut calul ca să mă duc până la han. Trebuie să ajung la Londra. Am nevoie de Bow Street sau de un magistrat. La naiba, dacă cea din pivniță este cine cred eu, aș putea să am nevoie chiar de rege. Poți să ai grijă de ea cât lipsesc?

Făcu semn din cap spre salon, arătând-o pe soția lui adormită.

– Desigur, sir Brook. Și pe cealaltă o ținem închisă în pivniță?

– Până revin eu, da. Aruncă din nou o privire spre salon, spre fotoliul de un galben decolorat în care dormea soția lui. O să mă întorc după ea.

Cel puțin așa avusese de gând înainte să revină la Londra și ca totul să se ducă pe apa sâmbetei.

Capitolul 20

Șase săptămâni mai târziu

Întâlnirea îi provoca o mare neplăcere. Lila nu voise să participe, nu se dusese nici la ultima, iar Brook refuzase să acorde anularea. Reprogramase și insistase ca ea să fie prezentă.

Lila nu-și dădea seama de ce. Această despărțire era ceea ce își dorea Brook. Nu avea nevoie de ea în biroul avocatului lui de pe Bond Street. Tatăl ei putea să semneze pentru ea. Tatăl ei va semna cu cea mai mare plăcere pentru ea.

Ducele, Lila și fratele ei erau dornici să lase în urmă evenimentele petrecute în ultimele luni. Valencia era la închisoare, așteptându-și procesul pentru tentativă de crimă. Ducele era absolut șocat, Colin bea prea mult, Ginny întreba de mama ei în fiecare zi, iar Lila părea să țină împreună întreaga familie.

Din fericire, Beezle murise și nu mai trebuia să se teamă de el. Lordul Liversey, membru al Camerei Lorzilor, fusese acuzat că ordonase moartea domnului Fitzsimmons, deputatul din Lincolnshire pe care îl văzuse ucis. Aparent, Fitzsimmons și Liversey acționaseră împreună, iar când Fitzsimmons aflase informații defăimătoare despre Liversey, acesta din urmă îl plătise pe Beezle ca să-l ucidă pe parlamentar.

Ducele de Lennox detesta scandalurile, iar ea îi adusese din greșeală pe toți în inima unui scandal.

Se uită la tatăl ei, care se ținea drept și țeapăn pe scaunul din piele roșie, vizavi de biroul frumos ordonat din camera bine amenajată. Își ținea bastonul cu ambele mâini, încheieturile desenându-i-se palide pe mânerul de argint. Nu avea nevoie să fie făcut să aștepte de sir Brook. Avea nevoie – toți aveau nevoie – să plece din Londra pentru câteva luni și să se ducă la Blakesford, unde să-și poată linge rănile și să o ia de la început.

Lila stătea în picioare și se plimba încet prin încăpere, pantofii șoptând sunete înăbușite pe covorul turcesc, în timp ce se prefăcea că aruncă o privire peste volumele de drept înșirate de-a lungul raftului. Cât de mult tânjea după pacea și singurătatea din Blakesford. Acolo putea să plângă fără încetare. Putea să plângă pentru Brook ca o copilă prostuță, până rămânea fără lacrimi. Până când fiecare gând la el nu i-ar mai străfulgera inima ca o mie de ace micuțe pe care le-ai înfige într-o perniță. De ce voia să o vadă? El era cel care o părăsise. Revenise la Londra și nici măcar nu-și luase rămas-bun. Un magistrat îi luase declarație, apoi o trăsură închiriată o adusese înapoi la Lennox House. Înainte să plece, insistase să mai vadă pentru ultima oară ce făceau pisica și pisoii ei. Nu mai erau la căsuță, la fel ca Brook.

Nu ar fi trebuit să fie surprinsă că o abandonase. În ciuda momentelor când făcuseră dragoste, în ciuda confidențelor pe care și le șoptiseră pe întuneric, Brook nu-i oferise false iluzii. Spusese clar că nu o ura, dar nici nu o dorea. Nu pentru totdeauna.

– Ar fi trebuit să vorbești cu el când a venit să ne viziteze la reședința din oraș, îi spuse tatăl ei, întrerupând tăcerea apăsătoare din cameră.

Lila aruncă o privire peste umăr. Tatăl ei era supărat. Un duce nu trebuie lăsat să aștepte.

– Ar fi trebuit, spuse ea.

Dar ea fusese mult prea lașă când el venise, în sfârșit, în vizită, la câteva zile după ce ea ajunsese acasă. Se temuse că se va uita la chipul ei umflat și învinețit și îi va întoarce spatele. Se temea că îi va spune exact ceea ce urma să spună astăzi... *vreau o anulare.*

Ea se aștepta la asta, dar își dorea să încheie odată întreaga poveste. Nu putea să-l vadă, pentru că mai cumplit decât expresia de dezgust când îi va vedea fața învinețită, mai cumplit decât să audă cererea de anulare de pe buzele lui, era propria ei slăbiciune. Nu avea încredere că va fi în măsură să-și păstreze demnitatea. Îl dorea încă atât de mult, încât pericolul ca ea să cedeze, să-și declare dragostea și să-l implore să nu o părăsească era chiar foarte real.

Acum își înăbușise dorința, iar aceasta pălise asemenea vânătăilor. Dar era încă sensibilă, în trup și spirit. Putea să dea ochii cu Brook Derring fără să o apuce isteriile, dar să se uite cum semnează

hârtiile prin care scăpa definitiv de ea avea să îi provoace o rană care nu va putea dispărea.

Nu va mai iubi niciodată, iar asta poate că era tocmai ceea ce merita.

O scândură din podea scârțâi, iar zgomotul scăzut făcut de vocile unor bărbați răzbătu în încăpere. Lila se întoarse, fără să știe exact ce să facă. Să rămână în picioare? Să stea? Pe scaun? Pe canapea?

Și apoi ușa se deschise și intră contele de Dane. Lila făcu o reverență, dând din cap în timp ce el spuse ceva ce ea nu reuși să audă. Sângele îi zvâcnea prea tare în urechi, pentru că exact în spatele lui Dane se afla Brook. Păși în urma fratelui său, iar ochii lui întunecați se ațintiră direct spre ea și rămaseră pironiți acolo.

Ochii lui de culoarea mahonului erau la fel de indescifrabili ca întotdeauna. Păreau ca două lacuri adânci, cu ape învolburate, pe chipul lui unghiular, cu pomeții ascuțiți și obrajii scobiți. Se bărbierise special pentru această revedere. Ea se obișnuise cu barba nerasă, de un castaniu-deschis spicat cu auriu, iar maxilarul perfect bărbierit făcea ca fața lui să pară aproape catifelată. Nu doar că se bărbierise. Părul îi era puțin mai lung acum față de cum îl purtase în timpul scurtei lor căsătorii, ceva mai sobru pe atunci. Nu și-l tăiase, iar acesta începuse să se onduleze într-un fel care îi stârnea dorința de a-și trece degetele prin el.

Totuși, cel mai bine era să nu se gândească la asemenea lucruri.

Ea își lăsă privirea să coboare, dar era o greșeală. Pentru că astfel avu ocazia să-i observe hainele. Se îmbrăcase special pentru întâlnire. Purta o haină de lână de un albastru-închis, o lavalieră albă scrobită, o vestă crem, pantaloni din piele de bivol și cizme de călărie extraordinar de lustruite. Nu avu cum să nu remarce cât de subțiri, dar și cât de musculoase erau picioarele lui în pantalonii strâmți. Din moment ce știa cât de viguros îi era pieptul și cât de lați îi erau umerii, croiala perfectă a hainei nu ajută prea mult la stăpânirea imaginației ei.

Privirea ei se întoarse și o întâlni din nou pe a lui și, prea copleșită de prezența lui, zări ceea ce îi scăpase inițial. Avea cearcăne sub ochi. Poate că se răsese și se îmbrăcase frumos, dar nu dormea. Să îndrăznească să creadă că nu dormea pentru că îi era dor de ea?

cel mai probabil, era nerăbdător să scape de ea și se temea că ea va complica procesul de anulare mai mult decât era nevoie.

Privirea lui Brook se întoarse către fratele său, iar Lila își dădu seama că acum contele vorbea.

– Domnul Scott o să ni se alăture peste câteva clipe. Îi pare rău că a fost reținut în altă parte.

William Scott, fratele Lordului Eldon, prezida tribunalul consistorial care emitea anulările la Londra. Din fericire, Brook aranjase ca totul să se încheie în privat, chiar în biroul avocatului său, un anume domn McKinnon.

Dane ocoli biroul.

– Între timp, vă sugerez să ne bucurăm cu toții de whisky-ul minunat al lui McKinnon. Am auzit că este propria lui rețetă de familie.

Deschise sertarul de la biroul avocatului, cu un aer familiar față de conținutul acestuia, și așeză două pahare și o sticlă pe birou. Lila știa că era de așteptat ca ea să nu participe, dar se întreba cine altcineva va mai fi exclus.

În încăpere era o tăcere mormântală, iar când Dane turnă whisky-ul, clinchetul sticlei pe marginea paharelor o făcu să tresară. Lila încercă să se gândească la ceva de spus, ceva care să detensioneze atmosfera. Trebuia să fie în stare să-i spună ceva soțului ei, bărbatului cu care făcuse dragoste cu doar câteva săptămâni în urmă. Dar i se părea un străin acum. Și la ce mai foloseau curtoaziile când ceea ce își dorea ea cu adevărat să știe era de ce o părăsise fără măcar să-și ia rămas-bun. Ea nu merita nici măcar atât?

Dane îi întinse un pahar tatălui ei, apoi își drese glasul.

– Brook, noi o să bem ceva, cât timp tu și Lady Lila discutați între patru ochi.

Lila tresări la sugestia aceea neașteptată. De ce îi spusese contele lui Brook să discute cu ea în privat? Se uită la Brook, dar încruntarea pe care i-o adresă fratele lui nu răspunse la nici una dintre întrebări și nici nu o făcea să-și dorească să vorbească în privat cu el.

– Despre ce este vorba? întrebă tatăl ei. Lila nu are ce să-i spună lui sir Brook.

Lila era totuși surprinsă de faptul că tatăl ei începuse din nou să-i țină partea. Era de parcă acum, că Valencia nu mai era în joc, putea să o vadă din nou pe Lila. Ea conta din nou.

– Nu cred că este chiar adevărat, spuse Brook cu vocea scăzută. El înclină ușor capul spre ea. Milady, aș fi profund recunoscător dacă mi-ai oferi o clipă din timpul tău.

Lila făcu ochii mici spre bărbat. Acesta nu era Brook. Părea să fie Brook și arăta precum Brook, dar Brook nu era atât de politicos cu ea.

– Orice ai avea de zis, o poți face de față cu mine, spuse ducele.

Brook îi aruncă o privire lui Lennox, apoi se întoarse din nou cu fața spre ea.

– Pot și o voi face, dar prefer să i-o spun între patru ochi.

– Pot să garantez pentru bunele intenții ale fratelui meu, duce, spuse Dane. Ea o să fie în absolută siguranță și o să se afle doar de partea cealaltă a ușii. McKinnon are un mic salon acolo. Arătă spre o ușă laterală. Poți intra, milady.

Brook se îndreptă într-acolo și deschise ușa, făcându-i semn să intre. Lila nu prea știa cum să refuze. Ridică ușor din umeri spre tatăl ei și traversă încăperea cu picioarele tremurându-i. Abia dacă înțelegea cum de reușea să se țină dreaptă, dar ajunse la ușă. Își menținu bărbia înălțată când trecu pe lângă Brook, aplecându-se imperceptibil când notele de bergamotă și de coniac – un parfum pe care acum și pentru totdeauna îl va asocia cu el – îi gâdilară nările.

Apoi trecu pragul ușii și auzi cum aceasta se închide în urma lor. Ea se întoarse și aproape că se prăbuși pe spate când mai-mai că se ciocni cu Brook, care era mult prea aproape în urma ei.

El o prinse de braț ca să o ajute să-și păstreze echilibrul, apoi îi dădu drumul la fel de repede, de parcă atingerea ei i-ar fi murdărit mănușile din piele de căprioară.

Ea se trase înapoi, punând un spațiu între ei, și așteptă ca el să vorbească. O privi lung, cu gura desenată într-o linie plată, cu ochi intenși. Un ceas se afla pe masa de lângă ea, înregistrând și marcând tăcerea încordată. Brook deschise gura, iar ea avu impresia că poate va vorbi, dar el scoase doar un oftat.

Cineva trebuia să spună ceva și bănuia că era mai bine ca unul dintre ei să înceapă sau puteau prea bine să rămână acolo pentru totdeauna.

– Este o situație stranie.

El inspiră repede aer în piept când ea vorbi, iar privirea lui se fixă asupra chipului ei.

– După toate prin câte am trecut, pare ciudat să stăm aici și să discutăm, nu că ar fi discutat, ca niște străini.

– Da.

Lila aștepta, dar el nu spuse mai multe.

– Sunt sigură că domnul Scott o să apară în curând și totul o să se termine. Nu o să fii nevoit să mă mai vezi.

– Da. În privința asta...

Dar, spre consternarea ei, el își lăsă cuvintele suspendate în aer și nu continuă.

– În ce privință? insistă ea. Există vreo problemă cu anularea?

Nu ar fi surprins-o, când, din punct de vedere legal, nu exista nici un motiv valid de anulare. Dar Brook avea sprijinul regelui, iar regele putea să facă tot ce avea chef.

– O să semnez anularea. Dacă asta îți dorești, spuse el.

Spera doar să spună că motivul anulării era înșelăciunea și că nu o va declara nebună. Lila își strânse mâinile împreună, fiindu-i prea frică să mai spere.

– Nu asta îți dorești tu?

El nu vorbi. Vedea cum părea să înghită în sec și îi trecu prin minte ideea că poate chiar îi era greu să spună ce-și dorea. Dar cum să-i fie greu? El era sir Brook, detectivul; sir Brook, eroul. Nimic nu stătea în calea lui.

– Dacă te-ai răzgândit în privința anulării pentru că nu vrei să-mi afectezi reputația, te asigur că o să fiu bine. Prefer o reputație pătată, decât să rămân într-o căsnicie doar cu numele. Cât de îngrozitor ar fi să mă văd nevoită să-mi planific întreaga viață astfel încât să nu mă regăsesc niciodată în același loc cu soțul meu.

Mai văzuse asemenea căsnicii, soți care rămâneau la țară când soțiile lor se aflau în oraș. Dacă se întâmpla ca ambii să participe la același eveniment, se prefăceau că celălalt nu există.

Lila nu putea să trăiască așa. Dacă nu l-ar fi iubit pe Brook, ar fi fost poate o opțiune. Dar cum putea să-l vadă, să știe că era al ei și, de asemenea, să știe că nu va putea să-l aibă niciodată?

– Nu este asta ce-mi doresc, spuse el, în cele din urmă. O căsătorie doar cu numele, vreau să spun.

Ea își încruntă fruntea.

– Atunci *vrei* anularea?

– Nu dacă nu o vrei și tu.

Lila clătină din cap, dădu să vorbească, apoi se opri, nefiind sigură ce să spună.

Brook scoase un oftat frustrat.

– Bănuiesc că trebuie să ți-o spun pe litere. Lucrurile nu sunt niciodată simple cu tine.

– De parcă eu sunt cea care ar trebui să-și ceară scuze, spuse ea, simțind cum îi crește iritarea. Cum îndrăznea să fie nerăbdător cu ea? Eu sunt cea care a fost abandonată.

– Abandonată? Vocea lui Brook se ridică brusc. Ce naiba vrea să însemne asta?

– M-ai lăsat la familia Longmire și nici măcar nu ți-ai luat rămas-bun. Fusesem afară toată noaptea, luptându-mă cu Beezle și apoi cu mama mea vitregă, iar tu nici măcar n-ai binevoit să-mi spui un singur cuvânt.

– Și eu fusesem afară toată noaptea, căutând să dau de tine! Și dacă îți amintești, m-am luptat cu Beezle și l-am ucis pentru tine!

– Pentru mine? Ea pufni. Mi-ai spus foarte limpede că a mă apăra pe mine și a-l prinde pe Beezle era responsabilitatea ta. Presupun că n-ar fi trebuit să mă mir că, de îndată ce ți-ai încheiat sarcina, m-ai lăsat fără măcar un amărât de *la revedere*.

– Asta crezi?

Ea își întinse mâinile în față.

– Mă înșel?

– Da! țipă el.

Lila îl auzise rareori țipând și se trase ușor înapoi, privirea ei alunecând spre ușă, de unde se aștepta ca tatăl ei să năvălească dintr-o clipă în alta.

– Te-am lăsat în siguranță, dormind liniștită sub o păturică, în casa familiei Longmire. Asta nu înseamnă a fi abandonată. El înaintă spre ea, iar Lila se ținu tare pe poziții, refuzând să dea înapoi sau să arate frică. I-am contactat pe funcționarii potriviți, ca să știu că vei fi în continuare în siguranță față de mama ta vitregă și de orice alte stratageme pe care le-ar fi pus la cale. El rămase cu privirea ațintită în jos, cu ochii înflăcărați. Pentru tine am făcut tot ce-am făcut. Și ce mulțumiri primesc pentru asta? Nici măcar n-ai vrut să mă vezi când am venit să te vizitez.

– Pentru că nu mai aveam ce să ne spunem unul altuia! țipă ea la rândul ei. Mi-ai spus clar care sunt sentimentele tale față de mine. Mi-ai spus că „nu există nici o speranță pentru noi doi". Nu aveam nevoie să mai aud asta încă o dată. Chiar și acum îmi dau seama că te mâhnește să fii în aceeași cameră cu mine, să-mi vorbești.

Simți cum lacrimile îi înțeapă ochii, dar și le înăbuși, mușcându-și interiorul buzei ca să nu îi tremure. Va avea timp mai târziu să poată plânge. Nu acum. *Nu acum.*

– Asta crezi? Mâinile lui se strânseră pe umerii ei asemenea unei menghine. Că mă mâhnește să fiu aici cu tine?

Cu siguranță, părea mâhnit... Mâhnit și furios.

– Da.

– Te înșeli.

Mâinile lui alunecară pe brațele ei și îi luă una dintre mâini într-ale sale. Spre uimirea și consternarea ei, el coborî și se sprijini într-un genunchi.

– Ce faci? spuse ea aproape în șoaptă.

– Probabil că mă fac de râs. Din nou.

– Nu înțeleg.

– Ba da, înțelegi. Îți amintești pariul pe care l-am făcut la căsuță?

Pariul lor? De ce îl menționa acum?

– Da. Am pierdut.

– Exact. Eu am câștigat, iar acum vreau să-mi revendic premiul. O dorință. Și trebuie să faci tot ce vreau eu.

– Sugerezi...?

El ridică o mână înainte ca vocea ei să se transforme în țipăt.

– Lila, îți cer să te măriți cu mine, sau mai bine zis, să rămâi căsătorită cu mine. Asta îmi doresc pentru premiul meu.

El ridică privirea spre ea, cu ochi întunecați și arzând de furie, cu chipul încruntat.

Lila clătină din cap.

– Nu, Brook. Îmi pare rău. Nu pot să onorez pariul.

La auzul spuselor ei, Brook simți că moare pe dinăuntru. Îl refuzase din nou și, la naiba cu el, de astă dată îl duru la fel de mult ca prima oară.

Nu. Îl duru mai mult de astă dată, pentru că de astă dată știa cum era să aibă trupul ei voluptuos sub al lui, să-și treacă buzele

ademenitor peste ale ei, să o guste, să o simtă cum se încorda în jurul lui atunci când își găsea plăcerea.

Afurisita refuza să se mărite cu el chiar și atunci când era *deja* căsătorită cu el!

Îi eliberă mâna, dar încă nu se simțea suficient de sigur pe sine ca să se ridice în picioare. Putea să se prăbușească sau... să o strângă de gât.

– Pot să te întreb de ce m-ai refuzat?

Nu că refuzul ei ar fi avut vreo însemnătate legală. Dacă el nu-și dorea anularea, demersul se încheia pur și simplu. Bineînțeles, ar fi preferat să fie picat cu ceară fierbinte decât să rămână căsătorit cu o femeie care nu-l dorea alături. Va semna anularea aceea blestemată și apoi i-o va arunca în față.

– Brook...

– Un răspuns simplu este de ajuns. Privirea lui rămase pironită spre talia ei, spre plasa de un alb străveziu care îi acoperea rochia de un verde crud. Încet, privirea lui merse în sus, trecu peste sânii ei rotunzi și se opri pe bărbie. Bărbia, locul perfect la care să se uite. Un simplu „am mințit, nu te iubesc" o să fie suficient.

Ea scoase un suspin întristat.

– Dar asta nu este adevărat. Eu *chiar* te iubesc.

I se părea lui sau rămăsese fără voce? Părea că stă să izbucnească în lacrimi.

– Iar acum minți din nou.

Observă prea târziu cum mâna ei se întinse. Lovitura îl nimeri în umăr și fusese probabil menită să-l împingă pe spate. El nici măcar nu se clinti din loc.

– Nu mint, om încăpățânat. Te iubesc.

El o apucă de încheietură și se ridică în picioare.

– Încetează să mai spui asta.

– Nu.

Se așteptă ca ea să caute să se elibereze, să-și retragă mâna, dar în schimb se lipi de el, apucându-i haina cu ambele mâini.

– Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

El o cuprinse în brațe și o sărută. Îi lipsiseră buzele ei, parfumul de lăcrămioare, felul în care se simțea când o ținea în brațe.

Era nebunie curată.

Ea încercă să se smulgă din îmbrățișare, răsuflând aspru și întretăiat.

–Cum te poți aștepta să mă mărit cu tine? întrebă ea, iar o lacrimă se prelinse pe obrazul ei perfect ca marmura. Nu vreau să fiu cu un bărbat care nu o să treacă niciodată peste greșelile pe care le-am făcut în trecut. De fiecare dată când o să fac o greșeală, și sigur o să fac, o să-mi arunci tot trecutul în față? O să scoți la iveală purtarea mea impardonabilă? Nu mă poți ierta și nu mă iubești. Nu vreau o asemenea căsnicie.

Ea încercă să se retragă din brațele lui, dar el nu-i dădu drumul. Nu putu să-i dea drumul. Avea ea dreptate? Se va agăța întotdeauna de trecut?

–Ai dreptate, spuse el, ținându-se bine când ea încercă să se retragă din îmbrățișarea lui. O astfel de căsnicie ar fi iadul pe pământ. Iar dacă tu ai fi acum femeia de acum șapte ani, nu te-aș putea ierta. Dar te-ai schimbat și nu mai ești aceeași. El îi trecu un deget pe obrazul catifelat și ud de lacrimi. Femeia cu care m-am căsătorit poate să recunoască atunci când greșește. Este smerită, bună, atentă cu ceilalți. Desigur, nu știe să gătească sau să facă un foc fără să pună în pericol viața tuturor celor din jur... Gura ei se întredeschise de indignare. Dar, din fericire, mie nu-mi pasă de abilitățile ei gospodărești. El zâmbi larg. Pentru că, vezi tu, eu m-am îndrăgostit complet, total și iremediabil de tine. Și te-am iertat complet, total și iremediabil pentru trecut. Totul este uitat. Nu s-a întâmplat niciodată.

Ea clătină din cap ca pentru a nega ceea ce spusese el, dar el doar încuviință cu mai multă putere.

–Este adevărat. Și dacă te măriți din nou cu mine, Lila Derring, promit să iau mereu asupra mea vina pentru orice neînțelegere am avea, să permit mereu ca lucrurile să iasă cum vrei tu, o să las fericit în mâinile tale orice chestiune legată de renovare și o să te iubesc cu toată inima mea pentru totdeauna.

Lila îl luă de gât.

–Este imposibil să te ții de toate jurămintele astea.

–O să mă țin de ultimul. Este de ajuns?

–Da, dragul meu. Dragostea mea. Îl sărută ușor. Da.

El o trase mai aproape, bucurându-se de acea senzație, de parcă ar fi fost un însetat care descoperise o oază. Sărutul gingaș fu întrerupt când ușa de la birou se deschise brusc, iar tatăl ei dădu buzna înăuntru.

– Ce se petrece aici? Ce naiba se întâmplă? Am auzit țipete. Tu, domnule, îndepărtează-te numaidecât de fiica mea.

Dane intră cu pași împleticiți în spatele ducelui. Ridică din umeri cu părere de rău.

– L-am reținut cât am putut, frate.

Brook o trase pe Lila lângă el.

– Mă tem, Lennox, că nu este doar fiica ta, ci și soția mea.

– Nu pentru mult timp!

Ducele flutură în aer hârtiile de anulare.

– Dane.

Brook înclină ușor capul spre duce.

Fratele lui smulse hârtiile ducelui, traversă camera și i le întinse lui Brook. Brook le ridică și le rupse în două.

– Azi nu o să aibă loc nici o anulare. De fapt, cred că ceea ce ne trebuie este o altă nuntă.

– Bravo.

Dane aplaudă.

Șovăitor, ducele se trase înapoi.

– Nu înțeleg.

– Îl iubesc, îi explică Lila. Iar el mă iubește pe mine. Am avut nevoie doar de o discuție pentru a ne rezolva problemele.

Se uită la Brook, ca pentru a se asigura că era adevărat. El o iertase. Chiar o iubea. El o privi cu toată dragostea care îi umplea inima, îi permise să o vadă în ochii lui.

– Nu am nevoie de o a doua nuntă, spuse ea.

– O, ba da, ai. De data asta, o să invităm pe toată lumea și o să fie cel mai fastuos eveniment pe care îl pot organiza banii tatălui tău.

Ducele părea să nu-l audă. Se uita fix în podea și murmura în șoaptă.

– Dar judecătorul? întrebă el. Toate aranjamentele făcute de rege?

– Domnul Scott habar nu are că noi îl așteptăm, mărturisi Brook. N-am vrut, de fapt, niciodată să renunț la Lila.

– Atunci, totul a fost un șiretlic?

Brook ridică din umeri.

–Trebuia să o văd cumva. Coborî privirea spre Lila. Mă ierți?

Ea îi cuprinse fața în mâini.

–Da.

Epilog

Dragă Madeleine,

M-am întors de la nunta verișoarei mele Lady Lillian-Anne cu detectivul acela, sir Brook Derring. Trebuie să-ți spun că, în comparație cu nunta mea recentă, evenimentul acesta a fost foarte vulgar. Prietenii noștri au susținut întotdeauna că Lila are bun-gust, dar noi două ne-am îndoit de adevărul acestei afirmații. Nu sunt încântată (cel puțin, nu foarte încântată) să spun că nu ne-am înșelat în aprecierile noastre.

Nunta a fost obscenă – abundența de flori, excesul de mâncare și de vin, râurile de mătase și satin, dansul... Da! Dans după o nuntă! A dansat chiar și unchiul meu, ducele, iar biata lui soție a fost spânzurată cu nici măcar o lună în urmă. Toată familia este scandalizată, și totuși el a dansat cu copila căreia îi spun Ginny. La drept vorbind, peste tot vedeai copii. Aș fi plecat devreme, dar nu am vrut să pierd nici un moment, ca să-ți pot povesti totul cu lux de amănunte. Ca să nu mai vorbim că șarlota de mere și caise a fost absolut divină.

Trebuie să-ți spun că familia lui sir Brook este atât de desfrânată pe cât am crezut. Trădarea regretatei ducese de Lennox este floare la ureche în comparație cu nerușinarea familiei Derring. E adevărat că contele de Dane și sora lui, Lady Susanna, sunt deosebit de fermecători, dar contesa este scandalos de necioplită. Iar soțul lui Lady Susanna, un anume domn Dorrington, bănuiesc că nu este cu mult mai bun decât un escroc obișnuit și i-a păcălit pe toți. Chiar și contesa văduvă s-a măritat cu un bărbat care vorbește numai de botanică. Mi-a fost teamă să nu mor de pe urma amestecului de șoc și plictiseală. Din fericire, budinca de prune a fost pur și simplu delicioasă și mi-a redat puterile.

Cu atât mai ciudat a fost că mirii au insistat ca niște pisoi să participe la ceremonie împreună cu mama lor. Pisoii au fost adorabili,

dacă îți plac animăluțele de felul acesta, dar și foarte neastâmpărați. Unul și-a înfipt ghearele în tivul noii mele rochii. Și poate cel mai șocant lucru dintre toate a fost comportamentul mirilor. Draga mea Madeleine, nu se mai săturau să se atingă unul pe altul. Am crezut că vom asista cu toții la cum soțul își va revendica drepturile conjugale (în privința aceasta, cred că au fost deja revendicate). Te asigur că am fost epuizată după acest eveniment. Dacă nu ar fi fost prăjiturile Banbury, nu știu cum aș fi rezistat.

Te rog să-mi scrii despre toate noutățile de la oraș. S-a încheiat procesul domnului suspectat de uciderea parlamentarului din Lincolnshire? Doamne sfinte, crime, comploturi și dans la petrecerea de la nuntă, înainte de miezul zilei. Ce se alege de lumea asta?

A ta,
Lady Rose Pevensy-Lawson